

СЮЗЪН КЕРИ ЛЮБОВЕН ЗОВ

Превод от английски: Румяна Кънчева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Все пак какво те накара да се върнеш тук? С парите на Моро би могла да заминеш за Европа... Би могла да отидеш където пожелаеш.

Тери отново бе обзета от неясното тревожно безпокойство, което я връхлиташе вече седмици наред. Приятелката ѝ, Лин Карлтън явно го бе усетила, когато разговаряха по телефона преди няколко дни, и в момента нямаше търпение да я разпита. Тери обаче не възнамеряваше да задоволи любопитството ѝ.

Братът на Лин, Джейми, им донесе джин с тоник. Тери му кимна и с наслада изпъна дългите си стройни крака под топлото слънце на Флорида. Бризът приятно галеше късата ѝ руса коса. След чикагската зима ще трябва да използва всяка възможност да се попече, преди отново да започне работа на открито в парка „Ларсен“. Лицето ѝ се изкриви в горчива гримаса. Скоро ще се срещне с Бен. Сърцето ѝ се разтуптяваше само при мисълта, че отново е тук, толкова близо до него. Почувства почти непреодолимо желание да спре поглед на широките му рамене, на черната къдрава коса, в която вече се забелязваха сребърни нишки. Неволно устните ѝ се разтвориха, като си представи сините му очи под дългите черни мигли. Към нея обаче тези очи щяха да бъдат студени и безмилостни. Е, поне тук, в сенчестия двор на семейство Карлтън, може да мисли само за хубавия тен и предстоящите си занимания като биолог.

Джейми ѝ поднесе питието, а другата чаша разсеяно връчи на Лин. Той беше с няколко години по-млад от Тери и отдавна бе увлечен по приятелката на сестра си. Когато разбра, че Тери отново е във Флорида, той веднага я покани да им гостува във вилата на остров Санибел.

— Благодаря — рече Тери. — Ти си умник и джентълмен.

— Наздраве! — засмя се той. — Отивам да донеса и за мен и мигом се връщам.

— За нищо на света, братле — обади се Лин. Нямаше намерение да изпусне възможността да поговори с Тери насаме. — Този път разговорът е чисто женски.

Джейми разочаровано сви рамене, подхвърли: „Ще се видим на вечеря“ и се отправи към къщата.

— Така — наведе се напред Лин. — Сега искам да чуя истината.

— Предполагам... — Тери се поколеба — Причината е, че видях Бен по телевизията — призна накрая.

— А, значи си хванала предаването на Боб Дохърти. А аз се чудех.

Да, Тери беше „хванала“ предаването или по-скоро то я беше хванало ненадейно. Самотна и напълно объркана след смъртта на Филип, една сутрин тя бе включила телевизора на някаква научнопопулярна програма и изведнъж се озова срещу очите на Бен. Седеше на канапето с пресъхнала уста и трепереци колене. Бен говореше за новата си книга „Нуждата да обичаш“.

— Доста голям шум се вдигна около тази негова книга — отбеляза Лин. — Но не ми се вярва ти да одобряваш...

— Не, разбира се!

Също като покойния баща на Тери, и Бен беше педант по отношение на биологията. Тя знаеше, че първите му две книги — научни трактати върху птиците — биха накарали Хърбърт Даниълс да се гордее. Но в случая Бен беше решил да постави името и авторитета си под един общопопулярен учебник в съавторство с калифорнийския психолог Ейвъри Уайлдър. В предговора се отбелязваше шеговито, че Уайлдър е известен като представител на „АЗ“ поколението. Безупречните достойнства на Бен не бяха доукрасени с излишен коментар. Тери трябваше да му отдаде дължимото. В написаните от него глави той стриктно се придържаше към специализираната научна материя. Въпреки това, неговото сътрудничество с Уайлдър му бе спечелило смръщени физиономии и повдигнати в учудване вежди сред научната общественост. Колкото до Тери, книгата остави у нея неприятно чувство. Стори ѝ се, че в коментарите на Бен се прокрадва цинична нотка. Дали пък самата тя не се е заблуждавала за неговото отношение към любовта?

— Ами тогава? — не спускаше очи от нея Лин. — Щом не си впечатлена, защо се връщаш в парка „Ларсен“ да работиш под негово

ръководство? Имаш достатъчно пари, за да правиш каквото си искаш. А баща ти беше уважаван орнитолог в тази страна. Щяха да те приемат навсякъде да довършиш и защитиш дисертацията си.

— По-добър от Бен няма — отвърна Тери след кратко мълчание. — Дори да не съм винаги съгласна с него.

Не очакваше Лин да разбере. Кой би могъл да проумее как се бе почувствала, когато го видя на екрана — гледаше го сякаш умираше от глад и жажда. Засищаше се от вида на ъгловатото му лице, от изсечения профил, пиеше от бликация в очите му темперамент, от безмилостния хумор на необикновено сините му очи...

— Не може да се отрече, че изглежда добре, както винаги — рече Лин.

Вярно е, помисли Тери. Разбира се, по лицето му се бяха появили нови бръчици, в черната му къдрава коса се прокрадваха сребърни нишки. Сега трябва да е на трийсет и пет. Но не беше остарял, с годините просто бе станал по-зрял и по-мъжествен. В разцвета на силите си той все още би трябвало да е пагубно привлекателен за жените. Нищо, че е разочарован от тях, и то благодарение на нея. Едва ли е живял като отшелник, след като тя го бе напуснала.

— Какво все пак се случи между вас? — попита Лин, връщайки я към настоящето. — Останах с впечатлението, че сте се скарали. Имаше ли любовна история помежду ви?

— Да — отвърна тихо Тери, вперила поглед в ръката си, където доскоро бе носила диамантения пръстен, подарен ѝ от Филип Моро. — Бен и аз смятахме да се оженим.

— Не ми разказвай, ако не искаш — потупа я успокояващо Лин.

Бризът поклащаше нацърбените листа на банановите дървета, перестите клони на кокосовите палми и сенките им весело танцуваха из двора. Тери тръсна глава. Не желаше да събужда болезнени спомени.

— Предпочитам да не говоря, ако не възразяваш — отвърна. — Миналото си е минало.

Чуха как един от съседите приставя с лодката до вълнолома и хвърля риба на чакащите пеликани. Зареяна в мислите си, Тери несъзнателно протегна ръка и откъсна цвят хибискус. Разтри го между пръстите си.

— Сега сигурно ще ти е доста трудно с него, нали? — попита Лин. — Като твой ръководител, отговорен за съдбата ти, искам да кажа.

„Трудно“ едва ли бе точната дума.

— Всъщност не бях сигурна дали ще ме приеме — отвърна Тери. — Но после пристигна писмо от декана с потвърждение, че професор Рено е съгласен. Предполагам... съгласил се е, защото се е чувствал задължен.

— Към баща ти ли?

— Да. — Тери хвърли смачканото цвете. — Бен винаги е имал силно развито чувство за дълг.

Същото тя си повтори наум следващия следобед, когато се отправи към парка „Ларсен“. Бен се съгласи по една-единствена причина, мислеше си. Направи го заради баща ми, в името на старото им приятелство и съвместната им научна работа. А не защото иска да ме види отново.

Прекося с колата моста над залива и я лъхна дъхът на морето — млечносиньо в следобедната мараня. Пътюм Тери искаше да мине край университета, където преподаваше Бен и където сега тя бе официално записана да защити кандидатската си степен. Беше виждала снимки — обширна площ със стари дъбове в двора и бледожълти тухлени постройки. Ала й бе невъзможно да си представи мъжа, когото бе обичала някога, като надут солиден професор в университета. Горещото слънце на Флорида прежуряше през отворения прозорец и тя почувства, че кожата й започва да изгаря. Докато стигна до базата ще заприличам на рак, мина й през ума. Спря на отбивката, намаза си лицето с крем и сложи сламена шапка. А сега преставам да мисля за него, обеща си и отново се вля в движението.

В три и десет зави по пътя към базата, виещ се край горички от пинии. Вдясно имаше скоро насадени цитрусови дървета, собственост на Виктор Ларсен — сина на филантропа, оставил като дарение на учените парка „Ларсен“. Огромните му владения граничат с базата от три страни, спомни си Тери, борейки се с буксуването на колата в дълбокия пясъчен коловоз. След минута мина през железния портал на

базата. Бавно подкара по алеята, засенчена от огромни клонести дъбове.

Огледа се нервно в огледалото за обратно виждане и изтри следите от крема. Свали шапката и прокара ръка през гъстата си къдрава коса с цвят на пчелен мед. Бе изгоряла въпреки крема, червилото почти не личеше, устните ѝ бяха изпръхнали. Ако има късмет, Бен ще е на полето по това време и тя ще може да се освежи и да си почине малко.

Както и преди, базата ѝ се стори като райско кътче. За нея тя винаги бе като самотен вълшебен остров, обвит в сияйна светлина, където тишината се нарушава само от шумоленето на ветреца в клоните и птичите гласове. Хърбърт Даниълс сполучливо бе избрал това място за изследванията си, които провеждаше всяко лято. Тук бе един от малкото останали резервати, където се срещаше застрашения от изчезване вид — горската сойка на Флорида. Сега тази птичка бе станала най-важното нещо в живота на Бен.

Сред дърветата пред нея се появи главната сграда — обвита в бръшлян вила в стил Тюдор, където се помещаваха лабораториите. Някога част от имението на покойния строителен магнат Олаф Ларсен, вилата, пристройките и местността наоколо сега се управляваха от частна фондация за опазване и изследване на дивите животни и растителния свят. Сърцето ѝ прескочи като забеляза двамата мъже на верандата. Единият — червенокос и младолик, другият — широкоплещест, с ленена шапка на главата. По-едър от Бен. И рус. Въздъхна с облекчение. Не я напускаше обаче потискащата мисъл, че професорът може да е някъде наблизо и да наблюдава пристигането ѝ. Спря колата пред стълбището и бе дружески приветствана.

— Добре дошла! — каза по-възрастният и протегна ръка. Беше около петдесетгодишен. — Аз съм Дейв Торнтън, директорът. Очаквахме ви, госпожице Даниълс.

— Наричайте ме Тери, моля — усмихна се тя по-бодро, отколкото се чувстваше. Пясъчнорусият, с атлетичен вид Дейв Торнтън ѝ хареса.

— Добре, Тери. Предполагам, чувала си го и преди, но трябва да ти кажа, че се възхищавах от баща ти.

— Благодаря. Винаги ми е приятно да го чуя.

Червенокосият младеж, вероятно на не повече от дваайсет години, се усмихна насреща ѝ.

— След като доктор Торнтън не ме представи, ще трябва да го сторя сам. — Зелените му очи блеснаха закачливо. — Аз съм Арч Ванмитър, един от мъчениците на великия професор Рено. Добре дошла в нашата обител! Бих казал, че си нов декоративен вид, прекрасно попълнение на тук съществуващата флора.

— Здравей! — протегна ръка Тери. — Не съм сигурна дали трябва да се чувствам поласкана, или разтревожена.

— И двете са подходящи — намигна ѝ той.

— Ще свикнеш с шегите му — поклати глава Дейв Торнтън. — Защо не паркираш от другата страна, срещу гаража, а пък Арч ще те съпроводи до твоята стая. Сигурно искаш да се освежиш, преди да слезеш в лабораторията и да се срещнеш с Бен?

Значи не е на полето, а тук, наблизо, точно както ѝ подсказваше интуицията.

— Да, наистина — отвърна тя глухо.

Като продължаваше да бърри приятелски, Арч Ванмитър ѝ помогна да се регистрира в офиса, после понесе багажа ѝ нагоре по стълбите. На втория етаж се намираше оскъдно обзаведената женска спалня, където тя и Бен се бяха любили преди шест години. С изключение на новия килим, нищо не се бе променило. Същата монашеска атмосфера, същите високи прозорци без пердета и със спуснати щори, три тесни легла с бели, изрядно опънати дамаски. Очевидно в стаята не живееше никой.

— Сама ли ще бъда тук? — попита тя и учудено се огледа. — Мислех, че има и други жени в базата.

— Има. Джанет Викъри. Събира данни за американския рис. Тя живее в една от вилите заедно с Ан Несбит, нашата икономка. Храни се безплатно, тъй като помага на Ан и се грижи за сина ѝ Чарли. Понякога идват посетители на групи, както вероятно си спомняш. Тогава положително ще имаш съквартирантки.

Бен все още ли спи в мъжката спалня, искаше да попита Тери. Не, той сигурно също използва някоя от вилите. Нали вече е професор. Сложи чантата и сака върху едно от леглата и се извърна към червенокосия си придружител. Той я наблюдаваше с възхитен и малко тъжен поглед.

— Знаеш ли, наистина си красива! И умна, както разбирам. Жалко, че нямам изгледи за успех в сравнение с професор Рено.

Дали Бен го прави с всички студентки, запита се мрачно Тери. Изглежда изумлението се изписа на лицето ѝ, защото Арч продължи:

— Хей! Бен не е толкова лош. Мислех, че знаеш. Разбрах, че си работила с него.

— Беше доста отдавна — овладя се с усилие Тери.

— Е, славата не го е променила... много. За добро или за лошо. Ще се видим долу. Когато си готова, ще те заведе в лабораторията.

Арч излезе и тя го чу да си подсвирква по стълбите. Стоеше неподвижно в средата на стаята и опитваше да се успокои.

Гребна тоалетните си принадлежности и хавлията и тръгна към общата баня в дъното на коридора. Със студения си каменен под, огромните размери, старомодните пиринчени кранове и матирания прозорец, засенчен от голям фикус, банята винаги ѝ се бе струвала нереална, старинна останка от времената, когато базата е била частно владение.

На поставката пред огледалото беше забравено шишенце с одеколон. Дали е на Бен, запита се Тери. Тя отви капачката и вдъхна смътно познатия аромат. Ето ме наистина тук, рече си. Връщам се отново в живота му. За добро или за лошо.

След десет минути вече вървеше заедно с Арч по циментовата веранда и безуспешно се опитваше да изглежда спокойна. Арч отвори стъклената врата на главната лаборатория. Лъхна я познатият мирис на химикали. Едновременно с това зърна мъжа, заради когото бе дошла тъй отдалече — толкова необикновен и красив, че сърцето я заболя при мисълта как го бе напуснала навремето.

ВТОРА ГЛАВА

Той седеше зад голямо олющено бюро, погълнат от разговор с някакъв студент. Беше му присъщо да ръкомаха, докато говори, но го правеше сдържано и с авторитет. В черната му къдрава коса наистина личаха сребърни нишки, които мъчително ѝ напомниха за изгубените години. Широките му рамене изпъваха ризата, а късите панталони откриваха мускулисти, силно почернели от слънцето, крака. При влизането им той се обърна.

— Ето декоративното нежно попълнение на нашия екип, което очаквахме — заяви Арч.

Тери срещна погледа на Бен и изстина — очите му, невероятно сини, я гледаха твърдо и безмилостно. Той не проговори. Продължилото мълчание стана тягостно и неловко. Тери чувстваше, че Арч и студентът ги наблюдават с любопитство. Някой от нас трябва да каже нещо, помисли тя.

— Здравей, Бен — успя да пророни накрая, сякаш с чужд глас. — Отдавна не сме се виждали.

— Шест години.

Кратка констатация на факта, обвинение или може би, предупреждение да не се намесва отново в личния му живот? Не бе сигурна какво точно изразяват думите му. Чувстваше само нарастващото помежду им напрежение.

— Моите съболезнования за баща ти — добави той. Очите му бяха приковали нейните сякаш с магнетична сила — Той означаваше много за мен. Аз... бях на погребението.

— Не знаех... — В гърлото ѝ се надигна буца — Съжалявам... Аз не успях...

Той сви рамене и отмести поглед. Все едно произнесе „И по-добре“.

— Боб — обърна се към едрия набит младеж, — това е Тери Даниълс... или Моро? В документите пишеше Даниълс.

— Отново използвам бащината си фамилия. Мисля, че тя символизира сериозното отношение към предстоящата ми работа.

За миг маската отново падна от лицето му и Тери забеляза неприязън и нежелание да ѝ повярва.

— Разбирам — каза той безстрастно. — Това е Боб Доус. Двата с Арч изследват звуковата сигнализация между сойките като предупреждение за опасност. Предполагам, намерението ти е да се включиш в този проект?

— Да — отвърна тя и пое смутено ръката на Боб Доус. — Надявам се да работя именно по тази тема.

— Добре, разполагаш с време да решиш какъв точно ще е твоят принос! — Нехайно и почти нагло Бен плъзна поглед по тялото ѝ. Измерваше я безочливо от глава до пети по начин, който останалите нямаше как да сбъркат. — Бих могъл да ти дам някои предложения — добави, поглеждайки я отново в очите.

Значи ето как ще бъде занапред, помисли Тери. Нещо средно между студено безразличие и наглост. А в добавка солидна доза скептицизъм по отношение на сериозността ми като учен. Не ми е простил. Нито задето го напуснах, нито, че изоставих научната си работа. Изведнъж ѝ се прииска да му удари плесница. Или да заплаче. Вирна глава.

— Високо ще оценя всяка препоръка, която би си направил труда да ми дадеш — каза студено. — Разбирам какъв късмет е за мен да бъда приета като твой аспирант.

Бен присви очи. Ето, сега ще последва голата истина, мина ѝ през ума. Опасенията ѝ се оправдаха.

— Ти имаш връзки — каза той. — Нямам предвид роднините ти по линия на Моро. А сега, ако не възразяваш, трябва да изясним някои неща с Боб. Ще имаме възможност да поговорим по-късно. Арч, ти можеш да останеш, отнася се и за теб.

Лицето ѝ пламна. Той я пропъжда, отпраща я като натрапница. Избягвайки погледите на двамата студенти, Тери се обърна и излезе, без да каже дума. Сега из цялата база ще се разнесе слухът, че не сме си допаднали, помисли. Повече от всичко ѝ се искаше да изтича горе в стаята, да си грабне багажа и да замине където и да е, стига да е подалеч от парка „Ларсен“. Бен, разбира се, това и чака. Разчита тя да постъпи именно така. Е, няма да го зарадвам, каза си ядно. Ожадня и

се сети, че долу, на приземния етаж, има автомат за газирана вода. Взе бутилка сода и излезе навън. Една разходка в гората щеше да я успокои. Искеше да се върне назад в спомените, да се потопи отново в особената атмосфера на това място, сред тишината и чуруликането на пойните птички. Знаеше, че работата ще ѝ донесе дълбоко удовлетворение. Беше се увлякла по изучаването на горската сойка от баща си и въпреки шестгодишното прекъсване, сега бе обзета от радостна възбуда. Физическото натоварване при полевите изследвания за преброяване на птиците, картиране на териториите им и местонахождението на гнездата ще ѝ доставят удоволствие. Учудващо кротки и питомни, сойките позволяваха на учените да ги хранят от ръка, при подсвирване долитаха и кацаха на пръстите им. Изморителната работа ще ѝ бъде дори добре дошла. Може би горещото слънце, жаждата, изтощението в края на деня ще ѝ помогнат да забрави мъката по Филип и невероятно объркания си живот.

Вечерята с Бен мина тягостно, рядко разменяха по някоя дума. На дългата маса в трапезарията присъстваше почти целият екип на базата. Тери се запозна с Ан Несбит, икономката, и с Джанет Викъри, работеща по темата за американския рис. Ан, висока кротка жена на около четирийсет, изпълняваше двойна длъжност — готвач и сервитьор.

Тери избягваше да поглежда към Бен и се съсредоточи върху вечерята. Както и всички останали, тя също бе прегладняла. Разговорите на масата се въртяха най-вече около вредата от фосфатните мини и флоридската пантера, която Джанет бе забелязала преди време в гората. Спомена се за неприятности в частното имение, граничещо с парка „Ларсен“. Тери беше любопитна да узнае подробности, но се въздържа от въпроси, за да не привлича вниманието. След печеното пиле, пържените картофи и огромните количества лимонада и чай с лед Ан поднесе десерта.

След вечеря Бен се отправи към лабораторията, Арч и Боб Доус го последваха. Джанет също пое нанякъде. Тери се почувства самотна и сякаш не на място. Опитва се да почете малко в тихата библиотека.

Въпреки твърдото намерение да продължи научната си работа, тя вече започваше да мисли, че е допуснала грешка, като се върна тук.

Към девет отново ожадня и слезе при автомата за газирана вода. Сутеренът се осветяваше от бледата светлина на една-единствена лампа. Тъкмо се канеше да пусне монетата и чу стъпки по стълбите. Реши, че е Арч, който сигурно иска да ѝ зададе куп въпроси. Взе изпотената бутилка и я отвори. После някакво шесто чувство я накара да се обърне. Озова се лице в лице с Бен.

Той явно не очакваше да я види тук. На лицето му се изписа целият гняв, обида и неприязън, които се бе опитал да прикрие при днешната им среща.

— Бен... — прошепна Тери.

— Защо дойде? — попита той приглушено.

— Но... Нали знаеш — заекна Тери, сепната от дълбочината на чувствата, които зърна в очите му. — Аз... Дойдох да работя върху дисертацията си.

— Можеше да го направиш навсякъде — отвърна ѝ презрително. — Има много изтъкнати орнитолози. Защо при мен? За да разровиш старите спомени ли? Да видиш дали искрата все още гори?

— Не, Бен — излъга тя. — Ти трябва да разбереш...

— Много добре разбирам!

Той се протегна и разви единствената слаба крушка. Тясното помещение потъна в мрак. Преди Тери да успее да извика, той я сграбчи с другата ръка и силно я притегли към себе си. Устните му се впиха в нейните грубо и жадно. Тази почти болезнена целувка я зашемети, отне дъха ѝ. Зави ѝ се свят. Само половин ден в базата и ето че отново е в ръцете му. Плътно притисната към него, тя усещаше възбудата му.

Бен зарови пръсти в косите ѝ, отметна главата ѝ назад така, че устните ѝ се разтвориха. В алчната му целувка нямаше нежност, само дива опустошителна страст. Страст-наказание, която разкриваше повече омраза, отколкото обич. Той изведнъж се отдръпна, като все още здраво я държеше за раменете.

— За това ли се върна? — изхриптя. Горчивата подигравка сякаш бе насочена отчасти и към самия него. — Искаш да докажеш, че все още не мога да ти устоя, така ли?

— Не... Аз... — Объркването ѝ премина в отчаяние.

— Е, доказа го, по дяволите! — Дрезгавият му шепот стържеше в ухото ѝ. — Смятах, че съм се отървал от теб, че съм придобил

имунитет след толкова години! Бог ми е свидетел, положих достатъчно усилия! Но нека да ти кажа нещо, скъпа. Това, което чувствам към теб, не е любов!

По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не ги забелязваше.

— Не мислиш ли, че това ми е известно? — извика разтреперана. — След... След случилото се, едва ли съм очаквала да ме посрещнеш с отворени обятия! Но поне се надявах да разбереш защо искам да продължа делото на баща си...

При тези думи в очите му блеснаха гневни искри и заплашиха да възпламенят напрежението помежду им.

— Сега си тук — рече накрая. Гласът му беше твърд като камък. — И можеш да останеш... при условие, че си вършиш работата и не разчиташ на специално покровителство. Но не разчитай повече на Хърбърт Даниълс като на светия закрилник. Нищо, че си му дъщеря. И не ми предлагай хубавото си тяло като залог за примирие. Аз просто мога да го взема и...

Унижението я заля като вълна. Тя изстена, отскубна се и се запрепъва нагоре по стъпалата в тъмното, несъзнателно стиснала в ръка бутилката сода. Бен не я последва.

Навън, от гората, се носеше глухият зов на кукувица. В прохладния вечерен въздух отнякъде долитаха нежните акорди на китара.

Тери спря за миг. Цялата трепереше. Постепенно осъзна, че звуците идват от противоположния край на верандата. Там, сама върху стъпалата, седеше Джанет Викъри, подръпваше струните и гледаше към нея. Кимна ѝ за поздрав. Тери изтри следите от сълзите и се отпрати бавно нататък.

— Бъди моя гостенка! — каза Джанет и посочи стъпалото до себе си. — Давам среднощен концерт на кукумявките и катериците. Случило ли се е нещо?

— Не... — седна Тери на посоченото място.

— Видях професор Рено да слиза долу, а после ти изтича навън, сякаш те беше подгонил. Налетя ли ти?

„Налетя“ едва ли е точната дума, помисли Тери, макар за някои може да изглежда и така.

— Споделихме мнения — отвърна. — Предполагам си чула, че ние... работехме заедно под ръководството на баща ми. Но никога не

сме се харесвали особено.

Самата истина. Никога не е имало между тях просто харесване. Винаги е било нещо повече или по-малко. Джанет мълчеше и леко подрънкваше смътно позната мелодия.

— Тогава защо си дошла да работиш при него? — попита.

Бен смята, че знае отговора, каза си печално Тери. И в известен смисъл е прав. Но аз имам и други важни причини, каквото и да мисли той.

— Може би защото изследването на горската сойка беше един от любимите замисли на баща ми — отговори, като се стараеше да изглежда спокойна. — И защото Бен е най-добрият в тази област. Знаех, че той... се чувства донякъде задължен да ме приеме. Заради баща ми.

— Да, добър е. Един от най-добрите, както казваш... Макар не всички ние да одобряваме сътрудничеството му с Ейвъри Уайлдър в онази нашумяла книга по психология. Университетските преподаватели не са платени много високо. Допускам, че го е направил за пари... и човек не може да го обвинява за това.

Необяснимо защо Тери се почувства длъжна да го защити.

— Сигурна съм, че не би го направил, ако не вярваше в ползата от тази книга! — рече разгорещено. — Ако го вълнуваха само парите, нямаше все още да стои тук и да се занимава със студенти като Арч, Боб или мен и да събира упорито късче по късче данни за сойките, които може и с години да не дадат никакъв значителен резултат...

Гласът ѝ секна от вълнение. Джанет не откликна на страстната ѝ защитна реч. Сякаш разбрала, че Тери не желае да обсъжда повече Бен, а всяка друга тема ѝ е безинтересна, тя стана и пожела лека нощ. Тери я проследи с поглед, докато младата жена прекоси верандата и влезе във вилата. Как ѝ се искаше да попита защо смята, че Бен ѝ е налетял. Дали защото си го позволява с всички свои студентки? Но такъв въпрос само би събудил подозренията на Джанет.

В тъмнината отново долетя скръбният вик на кукувицата. Тук всичко изглежда съвсем същото, помисли Тери, и все пак колко много са се променили нещата... Внезапно я стресна никакъв шум и я изтръгна от спомените. Беше Арч, който излизаше от лабораторията.

— Цяла нощ ли възнамеряваш да стоиш там в тъмното? — подвижна ѝ той. — Можем да измислим нещо по-весело, ако не

предпочиташ, разбира се, да гледаш баскетбол по телевизията?

— Благодаря — поклати глава Тери. — Не днес. И без това смятам да се прибирам вече.

— Е, тогава друг път — повдигна рамене Арч и се усмихна. Слезе от верандата и се отправи към вилата.

Тери постоя още минута-две, изля остатъка от содата на земята и реши, че също трябва да си ляга. Не искаше отново да се натъкне на Бен тази вечер. Но той седеше с Арч и Боб пред телевизора във фойето и гледаше мача. Не вдигна очи и не й пожела лека нощ като другите, когато тя мина край тях и се заизкачва нагоре. Докато вървеше пипнешком през тъмния коридор и търсеше ключа на лампата, зад гърба й долитаха звуците от телевизора и приглушения разговор на мъжете.

В тишината на стаята си тя се почувства непоносимо самотна. Още по-лошо и от голямата сива къща на семейство Моро. Много по-лошо от всички блестящи отчаяни лъжи, с които бе уверявала Филип колко е доволна от живота, който водят. Бен е тук, на една крачка. И въпреки това е на милион километри далече от нея. С болка осъзна, че малкото тясно легло е същото, което те двамата споделяха тъй отдавна, като си шепнеха нежни думи и вярваха, че баща й не се досеща. Забеляза празната бутилка, която несъзнателно бе донесла със себе си. Изведнъж в съзнанието й изплува спомена за друга далечна целувка на Бен, когато той я беше изненадал полугола, с неотворено шише сода в ръката.

Не беше просто мимолетно увлечение, помисли си Тери. Между нас винаги беше царяло такова силно напрежение, че бе неизбежно да се влюбим един в друг.

Всичко започна още в деня, когато се запознаха... Когато баща й неочаквано покани своя нов асистент да остане за вечеря.

Бен Рено беше най-привлекателният мъж, когото бе виждала някога. Поддавайки се на порива, Тери отиде до шкафа, където бе подредила малкото си лични вещи и отвори една кутия. Веднага откри това, което търсеше — тънък, подвързан с кожа, бележник. В него бе записвала събития, мисли и преживявания от дните, които сега й изглеждаха най-щастливите в живота й. Облегна се на възглавницата и сложи дневника на коленете си.

ТРЕТА ГЛАВА

„Бен Рено е най-вълнуващият мъж, когото някога съм срещала“ — беше писала със закръглен, момичешки почерк. „Мама ни отпрати на верандата след вечеря и той седеше толкова близо до мен, че ме побиваха тръпки. Не знаех за какво да говоря. О, бих могла например да го помоля да ми разкаже нещо повече за себе си. Докато вечеряхме, ни разправяше за службата си във флота. Но той ме изпревари.

— Вече знаеш почти всичко за мен — каза с неговия особен, плътен и дрезгав глас. — Сега ми разкажи нещо за себе си.

Не можех да не усетя уханието на парфюма му, да не видя грижливо поддържаните нокти, бронзовия тен.“

Тери поклати глава и обърна страницата.

„Той изглежда забеляза втренчения ми поглед.

— Няма ли да ми отговориш? — попита.

Казах му, че възнамерявам да се занимавам с орнитология и смятам да стана квалифициран помощник на татко, а също и да участвам в неговия нов проект. Той ме погледна някак насмешливо, после хвана лявата ми ръка и заразглежда пръстена на Филип.

— Красив диамант — рече. — Доколкото разбирам, си сгодена.

Признах, че е вярно и споменах фамилията на Филип. Той веднага се хвана за нея.

— Не е месопроизводителят Моро, предполагам? — повдигна вежди по начин, който ме вбеси.

— И какво, ако е същият? — заех аз отбранителна позиция. — Той притежава и други качества, освен парите. Завършил е колеж. И работи.

— Къде? — повдигна той още по-високо вежди. — В някой от фамилните заводи ли?

Отговорих му рязко, че Филип работи в администрацията на корпорацията «Моро» и ми се прииска да си отхапя езика, защото разбрах, че той ми се подиграва.

— Разбира се — каза и очите му блеснаха насмешливо. — И през ум не ми е минало, че стои, потънал до глезени в кланицата.

После, като узна, че Филип заминава за Европа, докато аз ще съм с татко във Флорида, Бен каза, че годеникът ми е глупак.

— Ти си красива — рече, — макар и вироглава. — Аз не бих бил тъй нехаен, ако ти беше моя годеница.“

Препрочитайки сега думите му, Тери много добре си спомни как я бяха преследвали те навремето. Дори смекчаваха гнева ѝ по-късно, когато той я упрекваше, че ако се омъжи за Филип, ще изостави научната си работа и ще се задоволява само с това да вижда името си по страниците на светската хроника. Би трябвало още тогава да си дам сметка, че съм влюбена в него, помисли Тери. А може дълбоко в сърцето си да съм го знаела. Но дълго време не исках да си го призная.

Онова лято, докато работеха заедно в парка „Ларсен“, Тери бе неотлъчно до него. Наблюдаваше го в захлас, когато не я виждаше, бе научила всичките му привички, можеше безпогрешно да разпознае широките му плещи сред хиляди други. Но той не показваше никакви признаци за някакво по-особено отношение. Птиците, които наблюдаваха, свиха гнезда, малките се излюпиха и опериха. Междувременно напрежението помежду им растеше с всеки изминал ден и понякога избухваше в малки разправии. Веднъж се бяха скарали по повод на някакъв научен въпрос, а трябваше да прекарат почивните дни заедно с родителите ѝ на остров Санибел, където те бяха наели за лятото крайбрежната вила на семейство Карлтън. Майка ѝ веднага

забеляза, че има нещо нередно и реши да поговори с нея. Тери седеше пред къщата и сушеше косата си.

— Защо не харесваш Бен? — попита Мириам Даниълс. — Струва ми се много приятен.

Тери сви рамене, като се стараеше да не среща пронизателния поглед на майка си.

— Не знам — отвърна, колкото може по-равнодушно. — Мисля, че не ми харесва неговата самонадеяност. Смята се за голям учен и се държи така, сякаш аз се отнасям несериозно към научната дейност.

Майка ѝ я погледна с разбиране.

— Той ще омекне — отбеляза снизходително. — Ти също. Но, струва ми се, проблемът между вас лежи по-надълбоко.

На следващия ден родителите ѝ отидоха до Форт Майърс на покупки и щяха да вечерят там. Бен беше обявил, че цял ден ще работи в резервата „Динг Дарлинг“, на другия край на острова. След като поплува, Тери се върна във вилата и мислейки, че е сама, свали горнището на банския си костюм и тръгна към кухнята за нещо разхладително.

Зареяна в спомена за този съдбовен момент, тя бавно прелисти леко пожълтелите страници на дневника.

„Бен стоеше там, зад стъклената врата — беше писала. — По къси панталони и плажни чехли. Очите му сякаш ме поглъщаха. Аз не можех да помръдна. След секунда беше в стаята. Не разбрах как ме е взел в обятията си — едно отдавна мечтано убежище. Когато ме целуна, знаех какво желаем и двамата. Не ме беше страх. Той се отдръпна леко, горящите му сини очи бяха впити в моите. Взе шишето сода от ръката ми.

— Не искам да си жадна, когато се любим — каза и го отвори. — Хайде, Тери, пий! Остави малко и за мен.“

Тери тихо изстена. Дневникът се изплъзна от скута ѝ. Тя стисна очи. Представи си как Бен отпи голяма глътка от бутилката, а после коленичи на пода и целуна гърдите ѝ. Преди да е дошла на себе си, той започна да сваля бикините.

— Не! — беше възкликнала безсилно. — Недей! Аз съм сгодена...

— Е, и какво? — Дъхът му пареше кожата ѝ и я караше да трепери. Чувстваше допира на горещата му буза върху бедрата си. — Нима отдавна не искаш същото?

Тя не възрази. Нито когато я поведе към малката, облицована със зелени плочки баня, и пусна душа. Гледаше го като омагьосана как подритна чехлите и свали панталоните си. Пристъпи към нея. Бе необикновено привлекателен...

После на малкото тясно легло той нежно сля тялото си с нейното. О, толкова нежно... За първи път тя изпита удоволствието, което могат да си доставят мъж и жена. Накрая той се отдръпна, легна по гръб и сложи главата ѝ върху рамото си.

— Може би, след като преодоляхме сексуалното привличане, ще можем да се опознаем — рече.

Припомняйки си тези думи, Тери прегърна възглавницата и загаси лампата.

Когато се събуди на сутринта, слънцето вече нахлуваше през тесните цепнатини на щорите. В съзнанието ѝ натрапчиво кръжаха откъси от съня. Нещо за нея и Бен, за планове им да се оженят, за благословията на Хърбърт Даниълс... Тери зарови лице във възглавницата. Трябваше да се отърси от спомените. Посегна за часовника върху нощното шкафче. Беше осем и петнайсет. Долу на двора нямаше никой, освен Чарли, сина на Ан Несбит, който правеше кръгчета с велосипеда, докато чакаше автобуса за училище. Закуската в парка „Ларсен“ се сервираше рано, около седем и половина, ако редът бе все още същият. Сигурно всички вече са излезли на полето.

Да се успиш още първия ден, едва ли е най-подходящият начин да покажеш доколко сериозно се отнасяш към работата, каза си Тери. Отхвърли завивките и бързо се отправи към банята. След няколко минути слезе на двора Чарли Несбит спря безцелните си обиколки и се втренчи в нея.

— Закуската сигурно е свършила — усмихна се дружелюбно и малко смутено Тери. — Всички ли тръгнаха вече?

— Всички, освен доктор Торнтън — кимна момчето. — Майка ми е още в кухнята. Може да ти направи сандвич.

Ан Несбит я поздрави усмихнато, с готовност ѝ наля портокалов сок и препече филийки. Дейв Торнтън пиеше кафе.

— Добре си дремна днес — обади се той. — Предполагам, ще станеш по-рано утре, за първия си официален работен ден тук.

— Можете да разчитате! — Тери се почувства неловко. — Съжалявам, че пропуснах да тръгна с групата тази сутрин.

— Те ще се върнат по обед. Ако искаш, можеш да отидеш след това. Между другото, Арч ще ходи до града за някои мои поръчки. Можеш да се присъединиш към него, ако нямаш какво друго да правиш.

Словоохотливият Арч изглеждаше доволен от компанията ѝ и не спря да бърби по целия път до Лейк Плесид — малко старомодно градче на десетина километра от базата, заобиколено от цитрусови плантации.

Тери беше мълчалива. Чувстваше се странно откъсната от действителността и машинално следваше Арч из местните магазинчета. Отбиха се в железарията, бакалията, после Арч влезе в дрогерията да изпълни някаква рецепта. Тери спря на щанда за фотоматериали. Искаше да купи филмчета, щяха да ѝ потрябват. Тъкмо обсъждаше с продавача кой от цветните филми е по-качествен, когато забеляза с периферното си зрение висока жена на около трийсет, която бе приближила и застанала до нея. Беше облечена в клин и яке с маскировъчен цвят, изглеждаше заинтригувана от разговора им. Отметна с ръка правата си кестенява коса, стигаща до раменете, и попита:

— Какво ще снимате? Аз съм фотограф. Мога да ви посъветвам.

Тери спомена двата типа филмчета, които имаше предвид, чувствителността им, както и това, че обект на снимките ѝ са птици. Жената се усмихна. Имаше хубави бели зъби. Около лешниковите ѝ очи се образуваха ситни бръчици.

— Аз предпочитам по-синкавия оттенък на този филм — посочи тя единия. — Другият подчертава повече жълтите тонове.

— Светлината обикновено е доста силна, когато снимам — кимна Тери. — Но ще правя снимки в облачни дни, а също и вечер. Ала никога не успявам да синхронизирам светлината и скоростта така, че да хвана птиците в полет.

— Четиристотин единици е достатъчно. Изберете филм с висока чувствителност и само поддържайте скоростта, за да не се загуби контрастът.

Тери благодари за съвета, плати и запрелиства някакви списания, докато чакаше Арч. Жената си поръча десет броя от същите филмчета, после излезе и се качи във виненочервен мерцедес.

Същият мерцедес беше паркиран пред стълбите на верандата, когато се върнаха в базата.

— Ха! — възкликна Арч, щом зърна колата. — Аби е пристигнала.

— Аби?

— Да. Аби Уилямс е фотограф — специалист по дивите животни. Нейните снимки са известни из цяла Флорида. Много се радвам, че е тук.

— Защо? — попита Тери, обзета от неприятно предчувствие. — Толкова ли я харесваш?

— Не аз — намигна той. — Макар да смятам, че е очарователна. Професор Рено я харесва, ако разбираш какво имам предвид. Когато Аби е тук, той е мил и любезен, самата благосклонност. Тогава и ние си отдъхваме.

Тери усети как гърлото ѝ се сви. Не бе очаквала такъв обрат. Бен имаше любовница! Всъщност, би трябвало да се досети. Но да допуска тази вероятност и да се изправи лице в лице с действителната жена бяха две съвсем различни неща.

Пред вратата на трапезарията тя се поколеба. Бен и Аби стояха до стъкления шкаф, където бяха наредени различни предмети, събрани от Олаф Ларсен при отдавнашно негово пътешествие до Африка. Аби се засмя на нещо, казано от Бен, и отметна светлокестенявата си коса. Той се усмихваше с явно задоволство. За първи път, откакто Тери бе пристигнала, намръщеният израз бе изчезнал от лицето му.

Боже мой, помисли си тя. Та аз наистина съм го загубила! И едва сега си даде сметка колко много всъщност се е надявала тяхната връзка да бъде подновена. Щеше ѝ се да стане невидима, когато отвори стъклената врата и влезе. Бен погледна към нея и ѝ даде знак да се приближи.

— Бих искал да ти представя Тери Даниълс — обърна се той към Аби с превъзходно самообладание. — Аспирантката, за която ти

говорих. Тери, запознай се с Аби Уилямс. Тя прави снимки на моите птици.

Тери кимна, като се стараеше лицето ѝ да остане непроницаемо. Опита да изобрази дружеска усмивка и пое протегнатата ръка на Аби.

— Арч ми разказа за вашата работа, госпожице Уилямс.

— Госпожа Уилямс — усмихна се Аби. — Но нека не сме така официални. Радвам се, че се запознахме. Знаеш ли, Бен, ние с Тери се срещнахме тази сутрин на щанда за фотоматериали.

— Така ли? — Бен отправи към Тери неразгадаем поглед, после поведе Аби към масата, където икономката вече сервираше обяда. Безцеремонно остави Тери сама да се погрижи за себе си.

Тя седна между Арч и Боб. Не можеше да чува разговора между Бен и Аби, седнали в другия край на масата. Стараеше се да не гледа към тях. Нямаше апетит и почти не докосна храната. Чудеше се какво ли е разправял за нея на Аби. Явно не много, защото не забелязваше ревниви искри в погледа ѝ. Джанет и Дейв още не се бяха върнали, но към края на обета разговорът се прехвърли върху повторно забелязаната пантера. Аби незабавно прояви интерес и помоли да ѝ разкажат.

— Ако мога да фотографирам флоридската пантера тук, в базата, това ще бъде едно от най-забележителните ми творения! — възкликна ентусиазирано и погледна Бен с нескрит възторг.

— Дори да е имало някога пантера тук, тя сигурно отдавна си е отишла — отвърна той. — Но Дейв и Джанет все още я издирват в района на „Лейк Ени“, частното имение, граничещо с парка Ще те заведе там днес следобед, ако искаш.

— Много бих искала!

— Добре тогава.

Следобед Аби натовари фотоапаратите, телеобективите и цялото си снаряжение в джипа на Бен. Той понечи да седне зад волана, после тръгна към Тери, която стоеше на верандата с Боб и Арч.

— Извинявай, Тери — каза ѝ с по-мек тон, отколкото досега бе разговарял с нея, — но това значи, че днес няма да можем да обсъдим твоя проект. Защо не отидеш с момчетата да ти покажат какво са свършили досега?

— Добра идея — отвърна тя, поглеждайки го невъзмутимо в очите. — Така и ще направя.

Бен кимна и се отдалечи. Тери го проследи с поглед, докато той се качи в джипа и потегли. Сигурно си имат там някъде тайно местенце, където се любят. Надявам се Джанет да ги засече с бинокъла, помисли си злорадо. Сепна се, като разбра, че Арч ѝ говори нещо. Той се ухили и повтори:

— Нали ти казах, че Бен не е чак толкова лош.

Не му отговори. Намръщено ги последва в лабораторията да вземат магнетофона и торбата с фъстъци, преди да излязат. Денят бе слънчев, листата на дърветата блестяха, облени в светлина, в тревата жужаха насекоми. Петите ѝ потъваха в мекия рохкав пясък. Под тези палещи лъчи ще изгори още повече. Както я изгаря болката да е толкова близо до Бен и да съзнава огромното разстояние помежду им. Пропаст, през която няма брод. Мразя го, рече си.

Междувременно Боб подхвърляше фъстъци на сойките и ги примамваше с чудесно подражание на техните гласове.

Щом е влюбен в Аби, защо трябваше да ме целува снощи? Защо ме накара отново да изживея този див копнеж, мислеше си Тери.

— Искаш ли да опиташ? — попита Боб.

— Дай! — Взе шепа фъстъци и за момент забрави нерадостните си мисли. Една от пастелно оцветените синьо-сиви птички се стрелна надолу, кацна на ръката ѝ и започна да кълве ядките, като ги белеше и разхвърляше настрани шушулките.

— Великолепни са, нали? — обади се Арч. — Истинско удоволствие е да работиш с тях.

— Да — отвърна Тери. — Много се радвам, че се върнах тук — добави и внезапно почувства, че е вярно.

През останалото време тя почти мълча. Това е животът, който ми липсваше, мислеше, гледайки как птичките защитават завоеванията си от нашествието на другите долетели пернати. Не само Бен. Но искам той да е част от живота ми. Може и да го мразя понякога, но истината е, че го желая. Дали все пак имам някакъв шанс? В горичката беше горещо, слънцето прежуряше.

Върнаха се рано. Ядосана на собствените си объркани чувства, Тери се надяваше да остане поне за минутка насаме с Бен. Но на вечерята някой спомена, че те с Аби са отишли до Лейк Плесид и ще се върнат късно. Тери прекара една тъжна вечер с Боб и Арч. Бе изтощена, чувстваше, че кожата ѝ пламти, изгоряла от слънцето. Не ѝ

се участваше в разговора на новите ѝ колеги, които обсъждаха резултатите от днешните изследвания и я питаха за мнението и намеренията ѝ по предстоящите проучвания. После Боб отиде да гледа телевизия и Тери прие предложението на Арч да се разхождат из базата и да послушат вечерните птичи гласове.

Вървеше умислена и бе истински изненадана, когато той спря, взе я в обятията си и опита да я целуне.

— Моля те... недей — отдръпна се тя внимателно.

— Какво има? — Арч продължаваше да държи ръката ѝ. — Може би не си преодоляла мъката по покойния си съпруг?

— Не точно... — извърна се тя. — Нещата между мен и Филип отдавна се бяха променили.

— Тогава какво? Да не е великият професор Рено?

— Не! — Тери усети, че отговори твърде бързо и твърде категорично. — Всъщност ние с него не си допадаме особено.

— Не съм толкова сигурен — повдигна рамене Арч. — Но това не е моя работа. Във всеки случай не можеш да упрекваш един мъж, че се е опитал. Оставаме приятели, нали?

— Приятели! — отвърна тя с усмивка и стисна ръката му.

Вече си бе легнала, когато чу Бен и Аби да се качват по стълбите. Бен каза нещо с характерния си плътен дрезгав глас, но Тери не можа да разбере какво. Аби отговори тихо и уверено. После тежката врата към мъжката спалня в другия край на коридора хлопна и звуците секнаха. Самонадеян и предприемчив, както винаги, Бен е завел Аби в леглото си направо тук, в базата, с Арч и Боб в съседната стая и почти под носа ѝ. Сломена, тя започна да рови в куфара за приспивателното, което докторът на семейство Моро ѝ предписа след смъртта на Филип. Намери хапчетата, после ги захвърли. Не, каза си. Ще трябва да погледна истината в очите.

На сутринта Тери се бе подготвила за непреднамерената, но издайническа близост, която Бен и Аби щяха да покажат, идвайки в столовата на закуска. Но събитията се развиха доста по-различно.

Тя стоеше под душа в старомодната обща баня, сапунисваше се ожесточено и си мърмореше, че вече не се интересува от него, когато изведнъж почувства погледа му върху себе си. Не допускаше, че някой може да нахълта така и не бе дръпнала напълно найлоновото перде на душа. Извърна се и не повярва на очите си. Той стоеше на

полуотворената врата, въоръжен с хавлия и принадлежности за бръснене, а очите му блестяха с познатия пламък — безсрамни и дръзки. Бавно плъзна поглед по насапунисаното ѝ тяло.

— Арч е прав — каза с онази гърлена интонация, която винаги правеше пялата ѝ твърдост и решителност на пух и прах. — Ти наистина си дяволски декоративен вид! А и този тен много подхожда на хубавите ти бедра.

Тери успя някак да възвърне самообладанието си и дръпна пердето, за да се прикрие.

— Как... Как се осмеляваш... да влизаш тук? — викна разярено.

— Вратата беше отворена.

— Аз я затворих!

— Тя не се затваря добре — повдигна той рамене. — Имаме си знак. Трябва да е запалена лампата.

Тя го гледаше смаяно.

— Би могъл поне да погледнеш встрани — пророни накрая.

Той покорно извърна очи към умивалника, после присмехулно повдигна вежди.

— Не е ли по-добре да продължиш с душа, за да могат и другите да се изкъпят?

— Веднага щом излезеш! Сигурна съм, че Аби няма да има нищо против, ако се забавиш малко! — добави иронично.

Веждите му подскочиха още по-нагоре.

— Аби ли? Тя замина снощи за Йенсен Бийч.

— Не вярвам! Чух ви да се качвате по стълбите... — Гласът ѝ секна, а лицето ѝ се изчерви като домати. Говори точно като ревнива глупачка. Колко ли е доволен Бен да разбере, че е лежала сама в тъмното и е страдала.

Но той изглеждаше озадачен.

— О! — рече накрая. — Значи ти мислиш... Е, тя наистина си замина, но не и преди да се любим.

— Махай се! — Тери трепереше.

Той стоеше спокойно, загледан над умивалника.

— Истината е, че не сме — обади се. — Макар да не виждам защо това трябва да ти влиза в работата. А сега, ще бъдеш ли така добра да привършиш с къпането, за да закусим и да излезем на полето? Двамата, ти и аз.

В главата ѝ закръжиха рояк мисли.

— Бен — прошепна тя, — излез оттук. Моля те.

— Добре. Между другото, раменете и гърбът ти също са изгорели — усмихна се той. — И краката отзад.

— Но как... — ококори се Тери.

— Огледалото. Гледката беше чудесна! — разсмя се той и бързо се шмугна през вратата. Тъкмо навреме, за да избегне летящата към него сапунерка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тери не знаеше да се смее ли, да плаче ли. И смехът, и сълзите се надигаха у нея с еднаква сила. Дойде ѝ нещо наум и тя колебливо погледна зад рамото си да провери какво е видял Бен. Въпреки влагата от душа, огледалото бе съвсем леко замъглено и я откриваше в цял ръст. Стоял си е там най-невъзмутимо и безочливо я е наблюдавал! Изведнъж се сети още нещо и се вбеси. Няма как да не е чул шума от водата, преди да влезе в банята. Разбира се, че е чул! Той... Той беше непоносим!

Спря крана, излезе от огромната стара вана и се уви в хавлията. Трябва да запали лампата, щом това е сигнализацията. Бен добре знае как изглежда гола, но няма защо да дава възможност на Боб и Арч да участват в шоуто. Привърши набързо и се прибра в стаята си, без да срещне някой.

След малко чу в коридора стъпките на Бен. Беше ѝ дал точно две минути. Дори през затворената врата долиташе шумът от пуснатия душ. Каква ли глупачка съм изглеждала, като го обвиних, че е прекарал нощта с Аби, помисли Тери. Като му показах колко дълбоко съм засегната. Сега той злорадства, че неговите завоевания ме наскърбяват и ме карат да страдам. Но тонът му всъщност не беше враждебен. А и накрая призна, че не е имало нищо. Докато навличаше бързо късите джинсови панталони, блузата с презрамки и слагаше слънцезащитен крем на лицето си, тя непрестанно се връщаше към тази мисъл. Трябва да признае истината. Когато Бен отрече, че е бил с Аби, сърцето ѝ радостно запърха, както и като ѝ каза, че отиват заедно на полето, само двамата. Преди малко наистина бе готова да избухне в смях, като го замери със сапунерката. Стана ѝ приятно, че той все още я смята за привлекателна. Освен това може би има шанс отношенията им да излязат от рамките на взаимната враждебност. Макар че Бен, такъв, какъвто го познава — буен и невъздържан, ироничен и присмехулен — е съвсем непредсказуем. Ето и сега, на закуската, ще ѝ бъде трудно да го накара да сведе поглед към чинията. Ще я гледа закачливо, а тя ще

си глътне езика от смущение. Или ще избухне в смях, като срещне очите му.

Той закъсня малко. Косата му бе все още влажна. Беше облякъл синя работна риза, която подчертаваше тена и правеше очите му да изглеждат неправдоподобно сини. Денят щеше да бъде горещ и той бе навил ръкавите и оставил ризата полуразкопчана. Още преди пладне ще я е съблякъл и тогава тя с усилие ще извъръща поглед от широките му рамене, тесния таз и играещите под бронзовата кожа мускули. Ако тази сутрин бе някакво предзнаменование... В държането му обаче нямаше и следа от случката в банята, нито пък намек за нещо предстоящо. Напротив. Кимна ѝ като влезе, подхвърли безлично „Добро утро“ и се зае с яйцата и мармалада.

— Бих искал днес да сте в помощ на доктор Торнтън и Джанет — обърна се след малко към Боб и Арч. — Около „Лейк Ени“ вчера видях следи, които може да са от пантера. Не бяха пресни и е трудно да се каже, но мисля, че има вероятност Джанет да се окаже права. Разбира се, не е изключено звярът да е вече на петдесет километра оттук.

Дейв Торнтън повдигна учудено вежди. Възможността следите действително да са на пантера не бе новост за него. Но явно не бе уведомен, че ще получи извънредно подкрепление. Арч забеляза моментното му недоумение и намигна на Тери. Тя повдигна рамене, правейки усилие да не сведе смутено поглед.

— Естествено, Джанет и аз приветстваме всяка помощ — обади се Дейв. — Между другото, къде е Джанет?

— Излезе рано сутринта.

— А Тери? — попита Арч. — Тя ще дойде ли с нас?

Бен поклати глава. Погледна я втренчено. Стори ѝ се, че леко се подсмихна.

— Не. Днес ще обсъждаме нейния проект.

Закачливите пламъчета в очите на Арч не се нуждаеха от обяснение. „Значи все пак е великият професор Рено“ — казваха те.

— Извикай ме, ако се наложи — прошепна ѝ той на верандата, преди да се качи в джипа с Дейв и Боб. — Но не чакай да стане твърде късно. Тези пясъчни дюни може да ме забавят, като ти идвам на помощ.

— Ужасен си! — отвърна Тери и го блъсна приятелски. — Трябва ли да смятам, че с теб ще е по-безопасно?

— Кой знае? — ухили се Арч.

Тери с досада видя, че Бен се е приближил и дочул кратката им схватка. На устните му отново се появи ехидна усмивка.

— Виждам, имаш успехи — отбеляза сухо, когато джипа с тримата се скри от поглед. — Хайде да вземем бинокли от лабораторията.

Съвсем леко я докосна по гърба, просто като вежлив жест да мине пред него по стълбите. Но през тялото ѝ сякаш премина ток. С всички сетива усещаше присъствието му зад себе си. Без да се обръща, виждаше атлетичната му фигура, ироничните пламъчета в сините му очи, силните мускулести ръце. Обзе я див копнеж тези ръце отново да я гаят. И къде остана цялата ми враждебна напереност, помисли тя. Нищо подобно не чувствам вече.

— Аз ще ги взема — отвори вратата на лабораторията Бен. — Искаш ли да пийнеш чай с лед? Има в манерката върху хладилника.

Докато тя си наливаше чая, Бен избра два бинокъла, пъхна бележник и химикалка в джоба на късите си панталони, после извади от бюрото тънка брошурка с бледосива корица.

— Виждала ли си я? — попита.

Тери приближи. Той държеше екземпляр от първата монография за сойките — резултатите от изследването, което бяха започнали заедно преди много време. Името на баща ѝ бе на първо място, под него следваше името на Бен и после на Тери: Тереза М. Даниълс.

— Да — взе тя книжката от ръцете му. — Татко се погрижи да ми намери един брой. Каза, че ти си се заел с публикуването. Винаги съм се чудила... защо си сложил бащината ми фамилия? Тогава вече имах друга.

Той не реагира на загатването за женитбата ѝ с Филип. Стоеше неподвижно, без да откъсва поглед от нея.

— Ти беше Тереза Даниълс, когато работеше върху темата. Стори ми се... подходящо да си подписана с името на баща си.

Тя не отговори. Ако бях Тереза Рено по времето, когато монографията бе публикувана, тогава не се съмнявам какво име щеше да се появи върху нея, помисли си.

— Радвам се, че си го написал по този начин — каза и му върна книжката.

Без да коментира повече, той я сложи в бюрото и ѝ връчи единия бинокъл.

— Хайде, да тръгваме!

Навън, в сияйния слънчев ден, Тери реши да не се връща повече към миналото, да запази усещането за сегашния миг и да мисли най-вече за работата, която им предстои днес. Той си подсвиркваше тихичко — стар навик, който Тери помнеше. Беше ѝ приятно да го слуша. Точно както ѝ бе приятно да усеща слънчевите лъчи върху гърба си, да чува чуруликането на птичките, цвърченето на насекомите, да усеща уханието на горещата земя. Не ѝ се вярваше, че върви отново редом с Бен, сякаш това е най-естественото нещо на света. След раздялата, която бе смятала за окончателна.

Пред тях зеленееше гората, изпъстрена тук-там с по-тъмните петна на боровите и лавровите дървета, а нацърбените палмови листа блестяха под яркото слънце. Ако не бях включила през онзи ден телевизора, мислеше тя, сега нямаше да съм тук. Едва ли някога щях да стъпя отново на това място. Не знаеше как ще се развият техните отношения в бъдеще, но засега ѝ стигаше да бъде близо до него, да работят заедно. Чувстваше се леко и свободно след тези шест години, през които бе живяла нечий чужд живот.

В горичката ги посрещна дрезгавото хрипкаво писукане на сойките. С по-пъстра окраска сега, през любовния период, отколкото през останалото време на годината, сиво-сините птички прелитаха от клон на клон, готови да защитават територията си от нашественици.

— Взе ли фъстъци? — попита Тери.

Бен се подсмихна, бръкна в джоба и ѝ подаде пълна шепка. С опитността на познавач тя подсвирна, имитирайки добре гласовете им и след миг една от най-войнствените птици вече бе стиснала с тънките си крачета пръста ѝ.

— Наистина ги обичам! — рече разнежено Тери.

— Зная — отвърна ѝ Бен. — Винаги си била в хармония с природата. Сега нека поговорим за работата.

Тя хвърли шушулките, настигна го и закрачи до него по утъпканата пясъчна дия. Обясняваше ѝ как картират отново всяка година територията на птиците.

— Някои от двойките изчезват или умират и вместо тях идват нови. Или пък порасналите малки заемат мястото на родителите си. Сякаш си предават владенията от поколение на поколение. Имам пълни записки в лабораторията.

— Бих искала да ги видя. Сега върху какво работиш?

— Трябва да издирим всички нови гнезда. Идвам тук всеки ден и се опитвам да ги накарам сами да ме заведат до тайните си местонахождения.

— Аз мога да ти помагам.

— Разчитам на това. В момента до гуша съм затънал в работа. Занимавам се с едно проучване на птиците по поръчка на резервата от Санибел, а един ръкопис е в очакване да му обърна внимание през часовете си за отдых...

Стига Аби да не е тук, добави Тери наум и се ядоса на себе си.

— Друга книга ли? — попита.

Той ѝ хвърли бърз поглед, сякаш да прецени какво е мнението ѝ за сътрудничеството му с Ейвъри Уайлдър.

— Не... Това ще бъде монография. Съобразно всички академични изисквания.

— За какво се отнася?

— Помощта на подрастващите птици при гнезденето. Защо и как помагат... Проблемите с Ларсен съвсем не ме облекчават да довърша започнатото. — Той замълча. — Някой разказа ли ти за какво става дума?

— Не, но съм любопитна.

— Ами, нали помниш сина на Олаф Ларсен — Виктор?

— Груб червендалест тип — кимна Тери. — Не изглеждаше склонен да слуша, когато моят баща му обясняваше екологичните проблеми.

— Точно той. Винаги е негодувал, че баща му подари част от семейните владения за делото на науката. Сега е намислил да си отмъсти и е решил да използва за целта „Лейк Ени“.

— Какво беше „Лейк Ени“? Не си спомням.

— Спорен участък, който впоследствие бе присъединен към земите от дарението чрез съдебно дело. Прекрасно място е — с ливади, горички и шубраци, има торфени мочурища — общо четиристотин акра. Там се намира единственото в равнината на

южното крайбрежие езеро с наноси, датиращи още от времето на плейстоцена.

— Отпреди сто милиона години?!

— Точно така. А той иска да го отводни, да го затрупа и да го превърне в крайбрежна вилна зона за победни наематели.

— Може ли да го направи? — премига тя.

— Имаме петнайсетгодишен договор за изследвания и той изтича Ларсен вече крои планове. Подал е молба до местната управа за изменение на главния градоустройствен план. Но дори да не успее да постигне това, което си е наумил, още в деня, в който си върне собствеността, ще закара там стада добитък и всичко окончателно и безвъзвратно ще отиде по дяволите! — Бен замълча, за да си поеме дъх. — Добре, нямам нищо против наемателите, но Ларсен разполага с толкова много друга земя, която може да застроява и която не е уникално природно явление. Вбесявам се, като мисля за това! Искаш ли да спрем за глътка чай? — предложи след малко. — В почивната станция на биолозите — посочи той два пъна под сянката на нискорасъл дъб.

Тери извади манерката и му я подаде. Бен отпи голяма глътка и й хвърли един от своите неразгадаеми погледи, които тя добре помнеше.

— Можеш ли да предприемеш нещо? — попита го.

— По отношение на Ларсен ли? Ще опитаме, разбира се, да се противопоставим на градоустройствените изменения. Подготвяме и още нещо. Заедно с Дейв полагаме усилия да убедим властите да обявят местността за национален резерват и да я откупят от Ларсен. Това ще ни създаде още повече проблеми — съдебни дела и куп други неприятности. Но си заслужава! — Бен отново посегна към чая. — Чудя се обаче... Кога точно ти хрумна идеята да се върнеш тук?

— Аз... — смути се Тери. — Няма да ти кажа!

— Е, нали сме стари приятели — светнаха лукаво очите му. — Защо да не ми кажеш?

Думите му съвсем я объркаха.

— Видях те по телевизията — призна. — В предаването на Боб Дохърти. Не обърнах внимание на идеите, които ти развиваше, но като те чух как говориш, за сетен път разбрах, че си истински учен-изследовател и няма по-добър от теб. Тогава реших да работя под твоє ръководство.

Бен изведнъж стана сериозен.

— Благодаря. Поласкан съм... повече, отколкото предполагаш. Знаеш ли, има някои хора сред научните среди, които не одобряват Уайлдър, както и моето сътрудничество с него. Казват, че съм се продал за популярност и тлъсти пачки.

— Аз не мисля така.

— Няма да отричам, че финансовата страна беше задоволителна — повдигна рамене Бен. — Но истината е, че просто видях възможност да заложа в това учебно помагало основен, определящ принцип. Допускам, че движещ мотив за новата ми монография е да докажа сериозното си отношение към науката, каквото винаги съм имал.

— Кога е крайният срок? — попита Тери.

— Петнайсети април. Имам точно три седмици. Поканен съм да я представя на годишния симпозиум на Американското орнитоложко дружество в Сейнт Питърсбърг Бийч. Това е възможност, която не искам да изпусна.

Познавайки Бен, неговата упоритост и непоклатима решителност, когато се сблъсква с трудности или предизвикателства, Тери бе сигурна, че книгата ще докаже, без сянка на съмнение, какъв първокласен учен е той. Убедителността му и личното обаяние също ще натежат в негова полза, а странностите му ще бъдат простени или дори тайно ще бъдат възхищение.

— Е, желая ти успех! — усмихна се тя. — Ти ще ги убедиш. Винаги си имал дар-слово.

— Благодаря! — Бен се пресегна и леко прокара пръст по устните ѝ. — Трябва да се смееш по-често — каза. — Тази трапчинка, която помня, е станала още по-привлекателна.

Тери почувства, че се изчервява. Не знаеше какво да отговори.

— Не ти е било лесно през последните години, нали? — отдръпна той ръката си. — Нямала си много поводи да се усмихваш. Болестта на баща ти, смъртта му. Изключително много се възхищавах от него... и го обичах, ако искаш да знаеш истината. Смъртта му бе удар за мен.

— С много хора беше така. Но ти му бе по-близък от всички останали. Той винаги мислеше за теб като за син, дори след като... — Лицето ѝ пламна, тя извърна поглед, а думите увиснаха болезнено във

въздуха. Очакваше той да стане рязко и да предложи друг път да продължат работата.

— Аз също винаги мисля за него като за баща — каза вместо това Бен. — И като за наставник от професионална гледна точка. Какво прави сега майка ти?

— Тя... — Тери пое дълбоко въздух. — Тя е в Аризона. Омъжи се за пенсиониран водопроводчик. Аз... не го харесвам особено.

— Животът си върви — поклати глава Бен. — Не можеш да го спреш. Слушай, Тери, искам да знаеш, че наистина съжалявам за това, което ти казах онази вечер.

— О, забрави го — отвърна тя и внезапно почувства, че всеки миг ще се разплаче.

— Ядосах се, че си все така красива и желана, и че не мога да се въздържа да не те целуна. Знам, на дълбоките рани им трябва дълго време да заздравеят.

Не съм сигурна дали тази изобщо ще заздравее, помисли тя. Несъзнателно хвана ръцете му.

— Бен — промълви, — само ако знаеш колко съжалявам за това, което ти причиних.

— Недей — отвърна й. — Няма защо да се чувстваш виновна. И двамата го превъзмогнахме, а сега се надявам да не го споменаваме повече и да заработим отново заедно. Смятам те за добро попълнение на екипа по проекта и не виждам защо да позволяваме миналото да застава на пътя ни.

Това бе практична, разумна малка реч, с която той твърдо я задържа на разстояние. „Не очаквай отново да станем любовници“ — сякаш й казваше. Дори да те намирам все още привлекателна, сега това не ми е нужно. Ако играеш по моите правила, тогава ще се спогодим.

— Ще бъдем приятели, нали? — попита той и протегна ръка.

— Да — отвърна глухо Тери. Сигурно само си въобразявам, че държи пръстите ми по-дълго от необходимото, помисли. Може и да ме смята за красива и желана, но го изложи тъй академично, като че ли описва някакво интересно пакостно растение, което трябва да се държи под строго наблюдение.

— Така. Искам да ти покажа нещо необичайно, което може да се окаже основен момент за твоите изследвания.

Необичайното бе чудатото поведение на две сойки, стигнали до разпадане на семейството, макар двойките от този вид обикновено да оставаха заедно за цял живот.

— Не мога да твърдя дали точно това се е случило — каза Бен. — Ще сме сигурни, само ако ги наблюдаваме известно време. — Докато обикаляха въпросната територия, той продължи да ѝ разказва: — Една нова женска приема храна от мъжкия и вие гнездо с него, ето тук. Предположението ни е, че първата женска е болна. Успях с фъстъци да примамя мъжкия към бившата му другарка и той няколко пъти я храни, докато другата женска долетя разярено. — Повториха експеримента и резултатът беше същият. — Не е нормално — поклати глава Бен. — Имаш отправна точка за твоите проучвания.

Върнаха се по друг път. Провираха се под шубраците и ниските храсти да търсят гнезда. Изведнъж пътеката рязко зави и излязоха на познато място.

— Това не е ли езерцето, където... — запъна се Тери.

— Същото — хвърли ѝ той кос поглед. — Искаш ли да отидем по-близо?

Не дочака отговор, хвана я за ръката и я поведе настрани от пътеката към обрасла с висока трева падинка. Точно тук бяха лежали в тревата преди шест години, когато той ѝ предложи да се омъжи за него. Бяха наблюдавали няколко малки, наскоро оперени жеравчета, да надничат от гнездото си, плаващо върху купчина трева и пръст в средата на езерото. Денят бе слънчев. Летните облачета се отразяваха в прозрачните води. Бе най-щастливият ден в живота на Тери.

Това, което виждаше сега, бе празното гнездо, останало като островче сред тинята.

— Пресъхнало е — обади се тя с отпаднал глас.

— Заблатено е — поправи я той. — Ще започне да се пълни в края на април или в началото на май. — После забеляза нещо и я дръпна да приклепне до него в тревата. — Червеногръб ястреб — прошепна и вдигна бинокъла. — Виждаш ли го?

Тя поклати глава.

— Ето там... в клоните на онова високо лаврово дърво.

Тери чу пронизителния писък на ястреба, преди да го види. Той се стрелна нагоре и се зарея в синьото небе. Размахът на крилата му бе не по-малък от метър и двайсет.

— Красив е — прошепна тя и го проследи с бинокъла, докато птицата се превърна в малка точица в далечината — Тук е вълшебно. Човек сякаш се ражда отново.

Бен се беше излегнал в тревата. Слънцето напичаше и във въздуха се носеше смесеният аромат на гора, на мочур и тя долови още един слаб аромат, същият като в шишенцето, което намеря в банята Бен беше съвсем близо. Виждаше полепналите по ризата му сламки, черните мигли, които трепнаха, когато вдигна глава и я погледна с присвити очи. После внимателно извади заплел се в косите ѝ бодил.

— Така ми се иска да те целуна, Тери — каза нежно. — Но ако ти не искаш...

Тя не възрази. Бен се обърна на хълбок и я прегърна. Устните му, твърди и чувствени, докоснаха нейните и ги накараха да се разтворят отзивчиво.

— Когато си тъй близо до мен, изгарям от желание — прошепна и, после целувката му стана буйна и страстна, правейки излишни всякакви думи.

Повали я в тревата, а ръцете ѝ сами обвиха врата му. Тя сякаш престана да бъде отделно същество и се сля с него. Усещаше твърдото му пулсиращо тяло и разпалващата се страст.

— Бен... — успя да прошепне между целувките, с които покриваше устните ѝ, лицето, шията. — Моля те...

— Молиш ме да спра ли? — повдигна глава той. В очите му бушуваха сини пламъци. Гласът му бе дрезгав. — Това ли искаш, красиво мое момиче? — Плътна ръка под блузата и погали гърдите ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Горещите му пръсти ставаха все по-настоятелни и нетърпеливи и разпращаха по нейното пробуждащо се тяло сладостни тръпки. Тери поривисто потърси устните му, повдигна бедра и приканващо се притисна към него. Заля я желанието да му се отдаде изцяло и безрезервно. След миг дрехите щяха да бъдат захвърлени и телата им да се слеят в неописуем екстаз, израз на любовта, която никога не бе умирала, поне у нея. Точно тогава чуха бръмчащия в далечината джип.

— Проклятие! — избухна Бен. — Това е Арч. Какво, по дяволите, го носи насам?

Изправи се ядосан, изтупа дрехите си и провеси бинокъла на шията. Тери бързо го последва, все още дишайки тежко.

— Тук сме! — провикна се Бен. — Какво се е случило? — Гласът му звучеше учудващо спокойно и безгрижно за положението, в което за малко щяха да ги заварят.

След минута Арч бе при тях.

— Джанет има неприятности! — съобщи. — Тръгна по следите на онази пантера, която се опитваме да проследим, и се озова в земите на Ларсен. Надзирателят се разкрещя, заплашва да извика шерифа. Когато тръгнах, все още се разправяха. Дейв го няма — млъкна и се вгледа в зачервеното лице на Тери. — Да не съм прекъснал нещо? — попита с обичайната си безцеремонна прямота.

— Не — отвърна Бен равнодушно. — Нашият ястреб вече отлетя. Е, хайде. Явно трябва да отидем на местопроизшествието.

Качиха се в джипа. Тери седна в средата, Арч зад волана. Бен простря ръка на облегалката зад раменете ѝ, плътно притиснат в нея. Какво ли щеше да се случи, ако Арч не се бе появил, питаше се Тери, докато джипът подскачаше по неравния коловоз. Добре знаеше отговора и той я караше да ликува вътрешно. Щяхме отново да си принадлежим. Скрити във високата трева, заключени в света на нашата любов... Сега обаче не смееше да го погледне.

До оградата, на самата гранична бразда с Ларсеновия имот, Джанет трепереща спореше с въоръжения пазач, а Боб Доус стоеше безпомощно отстрани, отпуснал ръце.

— Ако Джанет мисли, че може да убеди този недодялан тип за ценността на нашите изследвания и опазването на природата, много се лъже — прошепна Арч на Тери, когато тръгнаха след Бен към мястото, където се разиграваше сцената.

Надзирателят незабавно насочи стремителния поток от ругатни към Бен. За изненада на Тери, професор Рено не пророни дума, само спокойно и мрачно слушаше, докато онзи най-после млъкна.

— Вие сте абсолютно прав, господин Кевъндиш — каза и направи на Джанет знак да замълчи, когато младата жена опита да се намеси. — Тя няма разрешението на своя началник да влиза тук. Ще се погрижа това повече да не се повтаря.

Слисан, пазачът изломоти нещо неясно и се отдалечи наперено, мърморейки ругатни. Окачи пушката на седлото и яхна дорестата кобила.

— Тъй — каза Бен и хвана Джанет за ръка. — Да тръгваме, преди да си забъркала още някоя каша. Не проумяваш ли, че само наливаш вода в тяхната мелница? Ще използват всичко това против нас, когато се решава въпросът за дарението.

Джанет наведе глава. Очевидно разбра какво има предвид Бен.

— Съжалявам... Ще се постарая да не се случва друг път. Но просто няма да го понеса, ако застрелят пантерата!

Върнаха се унили в базата и докато обядваха всеки бе вгълбен в собствените си мисли. Тери, от своя страна, не можеше да мисли за нищо друго, освен за току-що случилото се между нея и Бен при езерото на жеравите. Трудно ѝ бе да прави изводи. Можеха да се окажат твърде прибързани. А и присъствието на останалите ѝ пречеше да прецени дали Бен е погълнат от същата мисъл. Дали съжалява за пропуснатата възможност, или изпитва облекчение. В крайна сметка, той има някакви чувства към нея. Но успял ли е да разбере истинската причина, поради която тя го напусна? Защо бе принудена да го направи? След като се нахраниха, Бен обяви, че има нужда да остане сам и да поработи върху монографията си. Предложи Тери, Боб и Арч да посветят няколко часа в издирване на гнезда, а после всеки да се заеме със собствените си научни занимания.

— Добре — съгласи се Тери. — Ще се видим довечера — добави и съжали, че го е казала.

— Каква ще е твоята тема? — попита Арч, когато Бен се отдалечи и не можеше да ги чуе. — Сдоби ли се с нещо тази заран?

— Може би — отвърна му уклончиво. — Изглежда скоро ще наблюдаваме случай на развод между сойките.

— Чух за това. Ще стане първокласна работа, ако излезе вярно. Изненадан съм, че великият професор Рено не я запазва за себе си.

Забележката на Арч я накара да погледне предложението на Бен в нова светлина. Да го приеме като подарък. Отиде сама при сойките и прекара няколко приятни часа. От време на време успяваше да примами блудния грешник към някогашната му партньорка. Реши на следващия ден пак да отиде и да наблюдава развоя на събитията. Въпреки удоволствието от работата, Тери не можеше да се съсредоточи за дълго върху птиците. Мисълта за днешната случка край езерото нахлуваше най-неочаквано в съзнанието ѝ само за да бъде изместена след малко от спомена за това, което стана на същото място преди шест години.

Накрая изостави всичко и се върна в базата. Подвила крака върху тясното легло в стаята си, с дневника в ръка, тя преживя отново онази далечна сутрин, когато се любиха с Бен край езерото на жеравите и после той я помоли да се омъжи за него. Тогава тя все още бе годеница на Филип. Но това лято той пътуваше с майка си из Европа, нямаше го близо три месеца и обвързването с него ѝ се струваше нереално, съществуващо сякаш в някакво друго измерение. Телом и духом тя бе погълната от Бен. Любовните мигове ги бяха сблизили и превърнали в едно същество.

„Толкова много неща се случиха, че просто не знаех откъде да започна — беше писала тогава. — Толкова съм щастлива днес и в същото време толкова тъжна, че не мога да опиша с думи какво чувствам. Тази сутрин, след като се любихме край езерото на жеравите, Бен ми предложи да се омъжа за него. Бях споменала нещо за момента, който искам да продължи вечно и той каза, че това може да стане, ако се оженим, когато се върнем в Чикаго.

— Няма да е лесно да си съпруга на току-що дипломирал се студент — каза тъй нежно, че ми се доплака. — Не мога да ти предложа много. Но мисля, че можем да се справим, стига да нямаш нищо против да се возиш в потрошения ми шевролет и да ядеш картофена яхния и боб.

Мисълта да го имам за цял живот бе тъй зашеметяваща, че аз онемях. Най-сетне промълвих «да» и всякакви по-нататъшни обяснения бяха излишни. Винаги ще си спомням колко бяхме щастливи после, когато се върнахме и казахме на татко. Колко се зарадва той, че Бен ще бъде член от семейството. Никой от нас не мислеше за Филип. О, Бен настоя веднага да му пиша и да разваля годежа. Татко също подметна нещо подобно. Но аз отказах. Искях да почакаме, за да мога лично да му обясня, като се върне. Откъде можех да зная, че същия ден в джоба на нашата икономка ме очаква телеграма. С известието, че край Ница Филип претърпял катастрофа, пострадал тежко и завинаги ще остане парализиран от кръста надолу. Дори сега не ми се вярва. Последните думи на телеграмата се забиха като нож в сърцето ми — Филип настояваше да го забравя. Не мога да постъпя така точно сега. Майка му ще го докара обратно в Чикаго за по-нататъшно лечение веднага щом той е в състояние да пътува. Трябва да съм там, да го посрещна на летището, макар Бен да смята, че ако го направя, това ще е краят на нашата връзка. Но аз трябва да обясня някак на Филип и да му върна пръстена. Не мога да го направя веднага. Дължа на Филип известна лоялност, особено сега. И му дължа своето присъствие там, колкото и време да отнеме. Все някога ще трябва да му кажа.“

Но тя никога не му го каза. Седейки сега с дневника в скута, Тери си спомни как се почувства, когато видя Филип да слиза от самолета в инвалидна количка, бутана от болногледач. После той гневно ѝ се скара, че е дошла да го посрещне и загатна, че не му се

живее. Тери се изплаши, че той говори сериозно и може би е намислил в отчаянието си да се самоубие.

„Днес с Филип се оженихме. Майка му и Джери Хедън, неговият болногледач, бяха свидетели — бе писала в дневника няколко дни по-късно. — Пратих отделни телеграми на Бен и на моите родители веднага след бракосъчетанието. Меден месец няма да има.“

Тери прелисти страницата. Знаеше какво ще намери. Там лежеше пощенска картичка, напомняща ѝ за мигове, които нямаше да забрави цял живот. Намери я в кутията, когато отиде в къщата на родителите си, същия ден след сватбата, да събере някои свои вещи. Съвсем неуместно, картичката изобразяваше усмихната красавица по бански костюм, която бере от дървото ярки лъскави портокали. Отзад Бен беше надраскал глупаво и сантиментално стихче. Тя бавно я обърна и отново прочете посланието му: „Обичай ме винаги, никога не ме напускай!“. Като че ли е предчувствал каква страшна жертва би могла да направи.

Днес край езерото тя бе готова да повярва, че е възможно да си върнат това, което бяха загубили. Но няма право да обвинява Бен за неговата предпазливост. Бе го наранила жестоко и той едва ли би могъл отново да ѝ повярва.

На вечеря Тери беше мрачна и унила. После всички отидоха в лабораторията да подготвят отчетите си за извършеното през деня. Видя върху бюрото на Бен купища листове, изписани с неговия стегнат четлив почерк. Имаше карти, чертежи и множество колонки с цифри.

Когато Тери приключи своята работа, той я помоли да му помогне и да направи някои изчисления. Когато привърши, тя стана и се протегна. Обяви, че отива за бутилка разхладително.

— И аз бих пийнал — обади се веднага Арч.

— Аз ще ти донеса — каза Бен. — Имам нужда да се разтъпча.

В тясното преддверие на сутерена той сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, че Арч ни откри днес — премина направо към въпроса. — Щях да ти дам това, което искаш.

Тя почувства, че краката ѝ се подкосяват.

— А ти... Ти не го ли искаш?

Внезапно устните му се озоваха върху нейните. Целуваше я пламенно, поривисто, както преди два дни, но този път без враждебната агресивност, която бе усетила тогава.

— Този отговор удовлетворява ли те?

— Искам да го чуя — упорстваше Тери. — Признай го като мен.

— Е, добре — подсмихва се той. — Печелиш. Повече от всичко на света исках да се любя с теб.

— В минало време?

— Минало... сегашно... бъдеще — повдигна рамене. — Няма значение. Сигурно се досещаш, че те желая от мига, в който отново прекрачи прага на лабораторията. И се върна в моя живот. Сигурно си разбрала, че тази сутрин едва се сдържах, като те видях в банята... — На бузата му заигра нерв. Протегна ръка и докосна набъбналото през блузата връхче на гърдата ѝ. Почувства как тялото ѝ се разтърси в сладостна тръпка. — Искам да сложа устните си тук. Да си върна всичко, което притежавах някога. Може би е по-добре, че Арч ми попречи.

— Но защо? След като знаеш, че и аз го искам...

— Шшт! — Той сложи пръст на устните си. — Може да ни чуе някой. Аз съм твой научен ръководител и обратно на това, което без съмнение са ти казали, не го правя със студентките си. А сега да се качваме, преди да съм загубил благоприличие.

Ето каква била причината, ликуваше тя вътрешно. Нима това е препятствие? Важното е, че я желае. Преди ден не би се осмелила дори да се надява на толкова много. Значи има брод над пропастта.

След като се върнаха в лабораторията и довършиха работата си, Тери се качи в стаята си и заспа обнадеждана.

Но бе забравила, че Бен има основания да бъде подозрителен към нейните подбуди. Бе забравила също за Аби Уилямс. Мисълта я връхлетя следващия следобед, когато на връщане от полето спря да побъбри със сина на Ан Несбит.

— Къде е Бен? — попита между другото, като несъзнателно използва малкото му име. — Не съм го виждала от обяд.

— Професор Рено ли? — рече равнодушно Чарли. — Заминал е, сигурно. Чух мама да казва, че отива в Йенсен Бийч и ще се върне чак в неделя вечер. Почти всички изчезват оттук през почивните дни.

Йенсен Бийч! Където отиде Аби Уилямс. Тери пребледня. Как може да съм такава глупачка, упрекна се наум. Смотолеви нещо на Чарли, обърна се и хукна към стаята си. Заклучи вратата и се хвърли върху леглото. Отишъл е право при нея. Тя не е негова студентка. Могат да правят каквото си искат. Нищо чудно да затваря понякога очи и да си представя, че държи мен в обятията си. Или пък въобще не се сеща за моето съществуване. Може би аз нищо не означавам за него. При тази мисъл тя избухна в сълзи. В същото време на вратата се почука.

— Тери? — повика я някой. — Всичко наред ли е?

Беше Арч. Не биваше да я вижда в такъв вид. Тя преглътна.

— Няма нищо, Арч. Моля те... просто искам да остана сама.

Последва дълго мълчание, но тя не чу отдалечаващи се стъпки.

— Няма да ти задавам неудобни въпроси — обади се Арч. — Искях просто да те заведа тази вечер в Лейк Плесид на кино. Съвсем по братски. Става ли? — Тя не отговори, но той настоя: — Човек се чувства самотен в петък вечер.

Тери седна, избърса сълзите и неочаквано се съгласи.

— Добре. С... удоволствие. Само, моля те, почакай две минути да се приготвя.

Въпреки че сърцето ѝ се късаше от мъка, тя прекара приятно с Арч, а в събота отидоха заедно на излет. Отчасти поради неговото внимание, отчасти поради мълчаливото му съчувствие, но в неделя самосъжалението ѝ започна да изчезва и бе заменено от гняв. Какво право има Бен да я мами и разиграва? Да лъже, че я желае? Дори наистина да е така, сигурно иска да утоли страстта си само за да я потуши и да изхвърли Тери от съзнанието си. Това е отмъщение, помисли тя и стисна зъби. Е, добре, друга възможност няма да му бъде предоставена!

Той действително се върна късно и го видя чак в понеделник на закуска. Отвърна на неговото „Добро утро“ със студено кимване, обърна му гръб и продължи разговора си с Арч. Бен я заговори, когато тръгнаха към гората. Набързо отпрати двамата младежи с краткото „Вървете напред. Трябва да поговоря за момент с Тери“.

— Е? — попита тя, щом студентите се отдалечиха. — Какво искаш?

— Първо, да разбере какво става с теб. Почти не ме поздрави сутринта.

— Е, и? — вдигна тя ядосано рамене. — Ти изчезна за два дни, без да кажеш довиждане. Каква е разликата?

— Подозирам, някой ти е казал, че съм в Йенсен Бийч — присви очи той.

— Правилно подозираш. Не че това има някакво значение. Не е моя работа какво правиш.

— Отидох да видя Аби — рече той спокойно. — Това не е тайна. И да обмисля положението.

— О! — премига тя. — Спести ми високопарните си разсъждения! — Кафявите ѝ очи заплашително потъмняха. — Това вече няма да ти създава проблеми за в бъдеще! Гарантирам ти! А сега, ако не възразяваш, имам работа!

През следващите три дни тя го избягваше, доколкото бе възможно. Стараеше се да не остава насаме с него нито на полето, нито в лабораторията. Гневът дори ѝ даваше повече сили от обикновено и тя с неизтощима енергия се потопи в работата, предизвиквайки удивлението на Арч и Боб от всеотдайността ѝ. Бе неминуемо обаче да се натъкне все някога на Бен.

В сряда следобед се усамоти в библиотеката с намерение да прелисти някои материали. Знаеше, че по това време той обикновено е в лабораторията. Тъкмо заобикаляше един стелаж, когато буквално връхлетя върху него и блъсна книгата от ръката му. Бързо се наведе и я вдигна.

— Извинявай! Аз... не знаех, че си тук...

— Иначе нямаше да дойдеш. — Мълчанието ѝ бе красноречиво потвърждение на думите му. — Слушай, трябва да престанеш с тези глупости, ако ще работим заедно — каза ѝ той. — Търсих те, за да ти кажа да си стягаш багажа.

Тери изстина.

— Гониш ме, така ли? — попита. — Отказваш ми аспирантурата?

— Искам утре да дойдеш с мен на Санибел — подсмихна се той. — Ще ми помагаш при преброяването на птиците, което извършвам

там.

Тя го гледаше зяпнала.

— За нищо на света! — рече накрая.

— Жалко. Това влиза в изискванията за твоето обучение. Арч и Боб вече преминаха тази практика. Освен това Дейв също идва. Няма да бъдеш сама с мен.

— Кога... Къде... — запелтечи Тери. — Къде ще отседнем? — попита накрая. — Колко време ще останем там?

— Два-три дни. Нощувката е безплатна... В моята къща край морето. Позволих си тази екстравагантност от хонорара за онази проклета книга.

Тръгнаха в четвъртък рано сутринта. Имаше само едно малко изменение в плана. Дейв щеше да вземе личната си кола и да спи петък и събота у бившата си жена във Форт Майерс. Съпругата му щеше да бъде извън града и той оставаше да наглежда децата вкъщи. Тъй че два дни Тери и Бен щяха да бъдат сами на Санибел.

— Ще пътувам с Дейв — сопна се тя, когато Бен започна да товари багажа ѝ в джипа.

— Глупости! Искам да чуя как вървят нещата с развода в гората. Ще те помоля също да прочетеш черновата на доклада ми и да кажеш мнението си.

Дейв ѝ хвърли окуражаващ поглед, качи се сам в колата и потегли. Нямаше какво да направи. Стоически обсъждаше с Бен наблюденията си относно необичайното поведение на сойките. Вече имаше яйца в гнездото на новата женска. От началото на мътенето вниманието на мъжкия към нея значително бе намаляло. В същото време брачните връзки с предишната му партньорка изглежда се заздравяваха. Той ѝ носеше храна без намесата на орнитолозите.

— Обзалагам се десет към едно, че като се върнем, ще заварим там още едно гнездо — рече заинтригувано Бен. Без да откъсва очи от пътя, затършува в куфарчето си. — Ето черновата. Ще мълча, докато четеш.

Тери прегледа акуратно изписаните страници. Докладът бе подробен и чудесно написан. Баща ѝ би останал възхитен. Бен

изглеждаше благодарен за няколко препоръки, които тя направи и я помоли да ги отбележи с молив на полето.

Стигнаха до Форт Майерс. Тери се обърна към прозореца и прекъсна възможността за по-нататъшен разговор. Гледката ѝ бе донякъде позната от предишните пътувания до остров Санибел. Но имаше и големи промени. На места земята беше застроена до неузнаваемост.

— Разбирам те — обади се тихо Бен, сякаш доловил мислите ѝ. — Местата са като хората. Понякога ти се иска да ги омагьосаш така, че да си останат завинаги същите.

Скоро минаха през търговската част на града и поеха по великолепия, ограден с кралски палми, булевард „Макгрегър“. Пред тях блестеше заливът Сан Карлос с тюркоазните си води, а сред него се кипреше заобиколеното от бяла пясъчна ивица зелено великолепие, наречено Санибел. Островът, където двамата с Бен се бяха любили за първи път.

Наближиха издигнатия насип, свързващ брега с острова. Лъхна ги свежият дъх на солена вода и прохладният бриз. Преминаха през гърбав подвижен мост. Прозрачните зеленикавосини води на плиткия залив лениво проблясваха в маранята. Пред тях тъмнееха горички от австралийски бор, а кокосовите палми поклащаха приветливо перестите си корони. Прекосиха още един подвижен мост, също толкова тесен и чудат, и вече бяха на самия остров.

Тери винаги бе харесвала красивата му растителност, дърветата, които надписваха като тунел над пътя. Те бяха част от спомените ѝ. Но сега тук-там се извисяваха огромни гиганти от стъкло и стомана. Срещаха се лъскави луксозни магазини, а по Периуинкъл Уей — главната артерия на острова, бяха изникнали множество закусвални с неонов светлини.

— Радваш ли се, че отново си тук? — попита Бен.

— Всъщност да! — Тя забрави за миг и Аби, и яда си към Бен. — Къде се намира твоята къща?

— По-надолу, почти в края, където няма много туристи.

Тери познаваше мястото, но бе приятно изненадана, когато свърнаха най-сетне от пътя и отбиха по застлана с борови иглички пътека сред огряна от слънцето горичка. В самия край, на открита поляна, видя дървена къща със стръмен покрив и дълги стрехи,

засенчващи верандата. Зад вилата се простираше белият пясъчен бряг. Ясно долитахше плясъкът на вълните.

— Бен! — възкликна. — Толкова е хубава! Ти сам си я проектирал, нали?

Той кимна и сложи ръка на коляното ѝ.

— Радвам се, че ти харесва. Всъщност това бе мечта, която лелеех преди време, когато... очаквах един човек. Никога не съм мислил, че ще имам пари да осъществя някой ден тази мечта.

— Сигурно струва цяло състояние?

— Повече, отколкото съм спечелил досега от книгите. Потънал съм до гуша в дългове.

— Заслужава си!

Не откъсваха поглед един от друг. Чувстваха парещия дъх от неугасналата жарава на спомена за изживяното преди няколко дни край езерото. Ала съществуваше и споменът за Аби. Освен това колата на Дейв бе паркирана на алеята.

— Да влезем! — подкани я той.

Вътрешното оформление на къщата затвърди първото ѝ впечатление за красота и изящество. Огромните, от тавана до пода, прозорци излизаха на верандата и гледаха на юг. Стените бяха с кипарисова ламперия, подът — също дървен, с разхвърляни по него ориенталски килимчета, доста избелели и износени, явно купени на старо. Имаше камина, облицована с коралов на цвят камък. Множество полици с книги. Два поставени под тъгъл дивана, тъй че на който и да полегне човек, ще вижда или пламъците на огъня в камината, или залива под прозореца.

Надникна в кухнята. Приличаше на корабна каюта — цялата в дърво и мед, а спалнята бе в бежови и меки синьо-зелени тонове. Огромното легло беше застлано с тъкана покривка, очевидно донесена от Южна Америка. Изгледът бе към открито море.

Устните ѝ неволно се разтвориха, като си представи как двамата с Бен лежат прегърнати и гледат лунната пътека, а нощният бриз подухва пердетата. Тъмнокосата му глава почива кротко на възглавницата до нея, а ръката му я обгръща нежно в съня. Не, укори се сама. Такива мисли само ще засилят болката. Извърна глава, за да не би той да ги разгадае. Във всекидневната имаше плетени тръстикови кресла, добре заредено с напитки барче, по стените бяха окачени в

рамка снимки на диви животни. Правени от Аби, разбира се. На бюрото прилежно бяха подредени папки и книги.

— Много е хубаво — каза тя.

Той повдигна рамене. Може би очакваше повече.

— Няма защо да стоим тук — каза. — Виждам, че Дейв вече се е излегнал на терасата с питие в ръка. Какво да ти донеса?

— Имаш ли лимонада?

— Ако Каси е заредила хладилника. Тя е местно момиче, което се грижи за домакинството, когато ме няма. — Замълча за момент и добави: — В другите две спални има нарове, защото възнамерявах да доведа студентски групи тук. Виж коя не е заел Дейв и се настани там.

Преди да обядват, поплуваха, после хапнаха на терасата сандвичи и около два часа се отправиха към залива Терпън, граничещ с резервата. Спряха пред яхт-клуба и Дейв се насочи към една от завързаните на пристана лодки. На въпросителния поглед на Тери той обясни, че притежава малка яхта, която държи на котва в залива. Всичко й се стори удивително непроменено — дървеният кей, застоялата вода около него, порутените хангари. Резерватът се простираше от плитките води на протока навътре в залива Терпън. Тук при отлив от тинестото дъно се подаваха грапави нащърбени скали — леговища на мидите. По-навътре се очертаваха зелените кръгли островчета на мангровите рифове. В заобикалящите ги сини води плуваха бели ибиси. В далечината блестеше откритият залив и отразяваше ярките слънчеви лъчи. Многообразието от птици в резервата бе невероятно — диви патици, примкари, орли-рибари, няколко вида чапли, ястреби, пеликани и какви ли не още. Не бе изненадана, че не забелязаха плашливата и рядка розова лопатарка. Тя се криеше в усамотените закътани местенца във вътрешността на резервата, далеч от гъмжащите с туристи яхт-бази и оживения път по дигата. Бен обясни, че миналата година видял един ден на зазоряване цяло ято лопатарки в местност, до която се стига след дълго провиране през джунгла от ниски храсти, шубраци и заблатени води. Птиците се издигнали на ято, подплашени от него или нечие друго присъствие — великолепен взрив от яркорозово в първите лъчи на зората.

— Това е удоволствието от нашата работа, истинската награда след скучната статистика, с която се занимаваме — посочи той

бележника в скута ѝ. — Човек не може дори да определи какво точно чувства сред дивата природа.

Тери можа само да кимне в мълчаливо съгласие. Към шест часа решиха да се връщат. Бен приготви вечеря — печени стриди, салатата и бира. Вечеряха на терасата с изглед към морето. На запад небето преливаше от розово във виолетово. Вечерта бе приятна и тиха. С кротката си меланхолия тя сякаш пропъждаше всяка душевна болка. Като се прибраха вътре, Бен се зае с монографията си. Дейв се изтегна на един от диваните и се загледа в малкото портативно телевизорче. Тери мълчаливо разглеждаше албумите със снимки на птици. Чувстваше се уморена от разходката под силното слънце. Легна си рано и спа чудесно в разхлажданата от нощния бриз стая.

На сутринта обаче времето се промени. Нахлу студен фронт. Небето се покри със сиви облаци, предвещаващи дъжд. За всеки случай взеха в лодката по-дебели дрехи. Привършиха задачите, планирани за деня и изпратиха Дейв до пристана, където бе оставил колата си. Тери бе притеснена и се чувстваше малко неловко, че Дейв заминава и тя остава сама с Бен.

— Приятно прекарване, Дейв! — каза и му подаде багажа от лодката.

— И на теб! — усмихна ѝ се той. — Гледай да не ти вземат ума на откриването.

— Какво откриване? — попита тя, надвиквайки шума от извънбордовия двигател, когато Бен насочи моторницата обратно към пролива.

— Тъкмо се канех да ти кажа.

— Какво да ми кажеш?

— През зимата Аби наема една от вилите на Карлтън. Сприятелила се с тях преди няколко години, когато живеела на острова. Ще има изложба на нейни фотографии в тукашната галерия. Идният месец ще бъдат изложени в Ню Йорк. Включени са и някои снимки на птици... — Той замълча. — Откриването е утре вечер.

Тери се чувстваше смазана. Каква ли глупачка е изглеждала, като се опъваше и не искаше да идва с него! След като Аби е наоколо, не може да има никакви опасения.

— Смятам да отида и бих искал да дойдеш и ти — чу го да казва. — Разбрах, че твоята приятелка Лин Карлтън е тук за уикенда. Тя

сигурно също ще присъства на откриването.

Тери продължаваше да мълчи. Не искам да оставам с него сама, мислеше. Дори при така стеклите се обстоятелства. За какво ми е унижението да стоя отстрани, докато той ухажва любовницата си?

— Тери — обади се кротко Бен. — Аби е добър човек. Сигурен съм, че ще я харесаш. Ти просто неправилно си изтълкувала нашите взаимоотношения. Не си разбрала и...

— Няма нищо за неразбиране! — тросна се тя с пламнало лице. — Не ме е грижа за теб и твоите приятели! Не може ли просто да обсъждаме работата, която сме дошли да вършим?

Но разговорът така и не потръгна. Отправиха се към остров Пайн под натежалото от облаци, прихлупено небе.

— Май ще вали — обади се Бен, нарушавайки продължителното мълчание. — Искаш ли да се връщаме?

— Не, освен ако ти не искаш.

Не бяха се отдалечили много навътре в залива, когато закапаха първите дъждовни капки.

— Сега вече наистина загазихме! — каза Бен и направи с моторницата широк завой обратно. — По-добре се облечи и завържи качулката.

След секунди дъждът се изля като порой. Студените шибаци струи образуваха плътна водна завеса. Нямаше никаква видимост. Лабиринтът от островчета и канали между тях загуби ясни очертания и се превърна в неразлично сиво петно.

— Дръж се! — извика Бен. — Яхтата на Дейв е в един от тези канали, недалеч от насипа. Мисля, че ще успея да я открия.

Той наистина я намери. Бяха прогизнали до кости. Елегантната десетметрова яхта леко се поклащаше на котва. Дори да беше наблизко дигата с пътя, Тери не виждаше нищо. Дъждът се лееше като из ведро. Небето и морето се бяха слели в общ боботещ тътен. Бен привърза моторницата към яхтата и ѝ помогна да се качи на палубата. За нейно учудване той отключи ниската махагонова врата на каютата със свой ключ.

— Използвам я от време на време, когато Дейв не е тук — поясни в отговор на въпросителния ѝ поглед.

Тя кимна. Цялата трепереше и не бе в състояние да говори. Зъбите ѝ тракаха.

— Тери — рече той разкаяно, сякаш случилото се бе негова вина, — ще наистинеш, ако не махнеш тези мокри дрехи. Мисля, че Дейв държи тук някъде одеяла... — Отметна завесата към тясното спално помещение с почти триъгълна форма. Имаше две койки, застлани с груби сиви одеяла. — Ето. Поне ще можеш да се изсушиш и постоплиш.

Да не би да очаква да се съблека пред него? Тук и сам човек няма накъде да се завърти. Ще е смехотворно да пропълзи на койката и да се опитва да смъкне дрехите под одеялото.

— Поне... Поне се обърни — каза тя като нацупено капризно дете.

— О, да, разбира се — отзова се той на нареждането.

Деляха ги само сантиметри. Почти докосваше широкия му гръб, докато сваляше мокрите си дрехи и се увиваше в дебелото вълнено одеяло. Косата ѝ бе мокра, беше ѝ студено и я тресеше.

— Готово. — Искаше ѝ се да пропълзи на койката и да се сгуши на топло. Или по-добре да се сгуши в прегръдките на Бен.

Той се обърна. В очите му видя същия огън, който бе зърнала край езерото на жеравите.

— Изглеждаш невероятно хубава така! — каза ѝ.

— Хайде, мило момиче, лягай и опитай да се стоплиш — нареди грижовно и взе да събира нещата ѝ. После съблече якето си. Кожата му бе настръхнала. По тялото ѝ пробягаха тръпки, но този път не от студ.

— Ти също трябва да се изсушиш, Бен — каза тихо и му подаде другото одеяло.

— Добре. Ти лягай.

Тя го послуша. Дъждовните капки барабаняха по палубата.

— Още ми е студено — обади се Тери.

Той не откъсваше поглед от нея. Толкова е красив, мина ѝ през ума. Като някой древен бог, слязъл сред смъртните.

— Ще те стопля, ако ми позволиш — прошепна ѝ.

Тя не възрази, когато Бен легна до нея и я прегърна, ала продължи да трепери.

— Тери, скъпа, по-добре да легнем заедно и да се завием с двете одеяла. — Притисна я още по-плътно към себе си. — Ще ни бъде по-топло.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ти... Ти знаеш какво ще се случи.

— Зная — повдигна той брадичката ѝ и я погледна в очите.

Целият ѝ гняв към него бе изчезнал безследно. Сами в лодката, скрити в отдалечения канал сред сребърните води и дъждовната пелена, те бяха в един само техен свят. Нищо, което е било преди или щеше бъде после, нямаше значение. Тя покорно въздъхна, повдигна одеялото и го пусна при себе си. Бен метна и своето отгоре и нежно я обгърна с ръце.

— О, Бен... — прошепна Тери.

Сякаш се бе завърнала у дома, сякаш никога не се бе отделяла от него, никога не я е имало тежката раздяла. Тялото му бе невероятно топло, въпреки че и двамата ги тресеше. Главата ѝ почиваше на рамото му, както някога.

— Така по-добре ли е, скъпа?

— Да.

— Просто се притисни към мен. Аз ще те топля.

Тя безмълвно се прилепи до него. Усещаше равномерното туптене на сърцето му, дъха му в косите си. Разтърсващите я студени тръпки започнаха да стихват. Затвори очи и се остави да я погълне усещането на неговата близост. То никога нямаше да я напусне, дори двамата да не намерят онова, което бяха загубили. Винаги ще го обича така, както в този миг. Тъгата и радостта ще вървят редом, ще се смесват в душата ѝ в едно чувство. От очите ѝ закапаха сълзи.

— Тери, скъпа, какво има? Защо плачеш? — обади се нежно Бен.

— Не зная — прегърна го тя. — Има... такава силна болка вътре в мен... От желанието да сме заедно, като сега... Може би... Може би не трябва да ти го казвам.

— Трябва ли между нас винаги да има преграда? — въздъхна той.

— Аз не искам да я има — разрида се тя. — Но не зная дали не ме мразиш за това, което направих...

— Боже мой, Тери! Нима не разбираш... — Силните му ръце здраво я притиснаха и той я целуна почти ожесточено.

— Но ти каза... че това, което чувстваш, не е любов.

Той се поколеба, като че ли опитваше да си спомни.

— Аз съм лъжец, ако съм го казал — рече мрачно. — И съм глупак, задето исках да те нараня. Прости ми!

Както бяха увити в одеялата, той я обърна към себе си. Мускулистото му бедро настойчиво се провря между нейните.

— Бен... — прошепна Тери. — Толкова много те желая!

— Този път ще ме имаш — промълви той. — Не се бой. Ще те любя, после отново и отново, докато цялата болка у нас се стопи.

— Макар да съм твоя студентка?

— Наистина ли смяташ, че това има някакво значение?

С лек стон тя се отпусна в обятията му, забравила за всичко, погълната от неговата топлина, от целувките му, които изгаряха устните ѝ, шията, раменете... Всякаква ревнива мисъл за Аби бе замъглена от надигащата се страст, стояла заключена у нея толкова дълго и сега разцъфтяваща отново като екзотично цвете под дъжда. Искан всичко, желая го до болка, мислеше, потръпвайки под ласките на ръцете му, докато той в опиянение целуваше и галеше гърдите ѝ.

— Стопли ли се вече, скъпа? — попита я след малко.

— О, да!

— Тогава ще отметна малко одеялото. Искан да те гледам.

Тя сама се отви. Очите му заблестяха. Жадно пробяга аха по гладките рамене и стегнатите гърди, надолу към нежната извивка на талията и дългите стройни крака.

— Красива си... — промълви. — Толкова си хубава, че ми иде да закрепя. Сега те виждам цялата. В банята само те зърнах, колкото да възкръсне споменът. И да започне неумолимо да ме преследва, да запали огъня в кръвта ми... — Той погали с длани всяка извивка на тялото ѝ, на която се наслаждаваха очите му. Пронизаха я сладостни тръпки, когато ръцете му се плъзнаха по корема и бедрата. — Коприна... Коприна и кадифе — мърмореше той в унес и я целуваше.

Устните му спряха върху гърдите ѝ и тялото ѝ се изви в ръцете му. Той нежно близна втвърдените зърна, заигра с тях, после настойчиво ги захапа. Тя извика тихо, зарови пръсти в косата му и го привлече към себе си.

— Бен... Никой не ме е карал да се чувствам така.

— И много ли са се опитвали? — повдигна глава той и я погледна в очите.

— Не. Аз... не исках. А ти...

— Не толкова много, колкото си мислиш.

Нямаше нужда от повече думи. Сякаш взаимното признание, че никой не е могъл да замени другия, отприщи потока на страстта им. Сякаш падна някаква невидима бариера помежду им — бариерата на гордостта. Тери потъна в обятията му и жадно откликна на търсещите му устни. Искаше да стане част от него. Обви с ръце гърба му и силно го притисна към себе си. Усети напирашщото му желание. Тялото ѝ пламна като жарава. И двамата вече не бяха в състояние да сдържат този див копнеж, който ги бе изгарял дълго и жестоко. След миг Бен проникна в нея, изпълни цялото ѝ същество.

— Мили... — прошепна тя задавено. Огнени пламъци бушуваха в кръвта ѝ.

Той я повдигна леко към себе си и Тери почувства бавните му ритмични движения. Насладата замъгли ума ѝ. Когато всичко в нея сякаш щеше да се взриви, тя рязко изви тялото си в дъга, притисна се неистово към него, пронизана от сладки разтърсващи спазми на удоволствие, които сякаш я превърнаха в безименна частица от вселената, слята в едно с Бен.

Усети преминалата през него тръпка, чу изтръгналия се от гърлото му стон и я заля нова вълна на екстаз. Постепенно пламъкът на възбудата започна да стихва, все още разпрацайки горещи струи по телата им. Заля я почти болезнено блаженство.

— Чувствам се като жив въглен в ръцете ти — прошепна. — И двамата се чувствахме така, нали?

— Да. — Гласът му бе дрезгав и пълен със задоволство. Претърколи се на една страна, притисна я в обятията си и загърна одеялата. — Бе дори по-хубаво от преди, нали?

— Много по-хубаво.

Навън пороят се беше превърнал в кротък, неспирен дъждец. Гръмотевичният тътен се бе отдалечил на югоизток.

— Тери! — повика я той шепнешком, малко преди да се унесат в сън.

— Да, мили? — промърмори тя сънливо.

— Остани при мен, скъпа. Не си отивай.

След доста време тя се събуди в прегръдките му. Той още спеше. Усещаше спокойното му дишане върху бузата си. За миг Тери се почуди колко лесно в крайна сметка бе рухнала преградата помежду им, колко добре се чувстваха заедно, независимо от всичко, преживяно след раздялата. Все пак това е само началото. Нямаше любовни признания. Все още помежду им висяха недоизказани думи, неясни съмнения и колебливост. Съвсем не бе сигурна какво имаше той предвид, като се нарече лъжец, когато му напомни какво бе казал преди няколко дни. Но засега ѝ стига това, че я желае и има нужда от нея. Тя го желае със същия, плам. Няма да отрича любовта си и нейната сладка болка. Леко прокара пръст по веждите му. Той се размърда и я привлече към себе си. Тери внезапно си спомни думите, които ѝ каза, преди да заспят. В тях имаше някаква плаха уязвимост.

— Как бих могла? — прошепна и леко целуна ъгълчето на устните му.

Бен отвори очи, все още премрежени от съня.

— Как би могла... какво? — изръмжа глухо.

— Да си тръгна. Ние сме захвърлени и забравени от света на този кораб.

— Яхта — поправи я той. — Захвърлени сме на яхта. И не изпращай никакви послания в бутилка да молиш за помощ! — предупреди я. — Защото... имам намерение отново да те любя, преди да те върна на света.

Беше почти обяд, когато започнаха да навличат още влажните дрехи. Не откъсваха поглед един от друг, без следа от стеснителност и неудобство. Тери без свян спря поглед на тесния ханш и силните мускулестия бедра, докато той закопчаваше мокрите джинси. Колко е красиво тялото му и какво удоволствие може да доставя!

— Искам да вземеш едно одеяло в моторницата и да се завиеш — каза ѝ. — Щом се върнем, ще те пхна под горещия душ и ще те напоя с греяно уиски. Не ми се ще да наистинеш.

Обичам те, искаше ѝ се да му отвърне. Да те имам отново, да се грижиш за мен... Това ме прави най-щастливата жена на света!

Пазачът в яхт-базата им хвърли недоумяващ поглед. Имаха наистина странен вид — мокри и раздърпани, а Тери — увита като индианец в дебелото сиво одеяло. Бен не му обърна внимание. Качи

Тери в джипа и подкара бързо към скритата сред гъсталака от кокосови палми и австралийски борове къща на брега на морето. По небето над залива все още се носеха разпокъсани облаци. Беше хладно.

— Ти веднага влизаш в банята — отвори вратата той. — Аз ще запаля камината и ще ти приготвя питието. Не забравяй да оставиш топла вода и за мен.

Тя с готовност изпълни нареждането му и тръгна към малката баня между двете спални, където се бе измила сутринта.

— Не! — спря я той. — В моята! Вече е както преди, нали?

Тя се обърна и видя горящите му присвити очи. Като на див sameц, помисли си. И е мой. Поне за тази нощ, макар че цял живот няма да ми стигне.

— Трябва да си взема дрехи — отвърна.

— Не ти трябват. Вземи един халат от моя гардероб.

Погледът, който ѝ хвърли, бе като пламенна целувка. Тери се изкъпа, наслаждавайки се на горещите водни струи, пъкна се в топлия кадифен халат, запазил лекия аромат на неговия одеколон и се върна в дневната. Огънят вече гореше с прашене в камината и разпращаше причудливи сенки по облицованите с кипарисова ламперия стени. Светеше само една слаба лампа. Тихо свиреше музика. Все още по джинси, Бен беше съблякъл якето и ризата и стоеше гол до кръста. Огънят хвърляше отблясъци по орловия му профил. Мускулите му сякаш играеха от подскачащите сенки.

— Донесъл съм ти юрган там на дивана. Сега идва и питието.

Тя се сви под завивката, а той изчезна в кухнята. След секунда се върна с препълнена чаша димящ пунш.

— Изпий го, скъпа — наведе се той и я целуна. — Искам да си сгрята и доволна. — И се отправи към банята.

Тери отпиваше от топлия пунш, наблюдаваше как пламъците в камината трепкат, разгарят се, съскат и се издигат внезапно нагоре, и усещаше как потъва в блаженство. Изпълваше я чувство на дълбоко задоволство, на спокойствие и сигурност. Въпреки морната нега, в съзнанието ѝ мъждукаше мисълта, че лежи на дивана на Бен, облечена е в неговия халат, че той скоро ще се върне и с едно свое докосване ще възпламени страстта. Чуваше шума на душа и си представяше как Бен се сапунисва и горещите струи обливат стройното му тяло. Обичам всичко у него, призна си. Широките рамене, силните бедра, опитните

му ръце, даряващи наслада, алчните му устни. Сините очи, проницателни и насмешливи, строги и закачливи. Непокорните му черни къдри. Цялото му същество. Искам да имам деца от него и да живея в тази къща завинаги. Тук, при пляска на вълните. Да зная, че той е някъде наблизо, в съседната стая или навън, и скоро ще се върне при мен. Стани негова съпруга, обади се вътрешен глас. Вземи това, което бе тъй глупава да отхвърлиш. Тъжно-сладостната мелодия се лееше, остро и мъчително ѝ напомняше, че прекрасното е преходно. Лека сянка на тъга затъмни радостта от настоящия миг. Когато той се върна — бос, наметнал само тънък памучен халат, Тери протегна поривисто ръце.

— Какво има, скъпа? — попита я.

— Искам да ме прегърнеш!

— Само да си взема нещо за пиене. — Отиде до бара и се върна с чаша уиски и лед. Повдигна юргана и се пхна до нея. Косата му бе още влажна. Ухаеше свежо и приятно. Целуна я по врата и зарови лице в косите ѝ. — Тъжна ли си? Искаш да те утеша?

Тя прокара пръст по устните му. Дали някога пак ще ми вярва, помисли. Толкова, че отново да пожелае това, което веднъж вече ми предложи? Не можеше да му каже истината за налегналата я печал.

— Не знаая... — отвърна. — Мисля, че по-скоро съм невероятно щастлива.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Но нека не разваляме нещата. Може би този път бъдещето само ще се погрижи за всичко.

Думите му породиха рояк мисли в ума ѝ. Дали иска да каже, че се надява завинаги да останат заедно, както бяха мечтали навремето? Но сега моментът не е подходящ за догадки и обяснения. Той е прав. Не трябва да позволяват старите недоразумения да застанат помежду им.

— Разкажи ми още нещо за къщата — обади се тя.

— Няма нищо особено за разказване. Отдавна мечтаех да притежавам подобно кътче. Когато книгата, написана с Ейвъри, нашумя и донесе повече пари, отколкото очаквах, тогава ненадейно мечтата ми стана достижима.

— Къщата изглежда съвсем нова.

— Довършиха я преди четири месеца. И аз се чувствам още като на ново място. — Той замълча. — Навярно се питаш, след като съм бил

толкова против човешкото нашествие и посегателство на крайбрежието, как ще оправдая това, че самият аз съм строил на това място. Беше ми напълно ясно, че ако не аз, някой друг ще застрои тази земя. Някой, който може пет пари да не дава за опазването ѝ. Бъди сигурна, че докато съм жив, костенурките и морските птици ще могат спокойно да вият тук гнездата си...

Говореше тихо, но в тона му звучеше решителност.

— Да, разумна причина да си построиш къща тук. Започвам да харесвам още повече това вълшебно място.

Той остави чашата настрана и плъзна ръка под халата ѝ.

— Това, че го харесваш, за мен означава много повече, отколкото си представяш. А сега... Искаш ли да вечеряш? Или ще се любим пак?

Оказа се, че наистина са гладни. Бен опече пържоли и сервира пред камината. Направи и салата, а за десерт намериха приготвения от Каси вкусен плодов кекс. Накрая Бен свари чудесно кафе.

— Превъзходно! — облиза се Тери. — Ще се разглезя от великолепната храна и внимателните грижи.

— Това е част от мъжкото ухажване — усмихна се той лукаво. — А сега, ако нямаш нищо против да ми се отплатиш, бих приел помощта ти за чиниите.

Стояха един до друг пред умивалника в кухнята, боси, в домашните халати. Бен миеше, а тя избърсваше и подреждаше съдовете. Ако познавах подредбата в кухнята, мислеше Тери, щяхме да приличаме на семейна двойка с улегнали от години навици.

Когато се върнаха във всекидневната, подсиленият с нов пън огън ярко пламтеше. Беше топло и уютно. Носеха се нежните акорди на класическа китара. Седнаха на дивана и тихо потънаха в разговор, заслушани в шумоленето на дъжда. Целувките, които си разменяха от време на време, ставаха все по продължителни, разпалваха отново страстта им.

— Хайде, скъпа — каза Бен, стана и я изправи на крака. — Да отидем в моето легло. То е достатъчно голямо.

За Тери тази нощ бе огнен фойерверк на екстаз и омая. Духом и телом тя в захлас се отдаде на любовната магия. После, докато лежеше сънена в прегръдките му, тя си мислеше колко много прилича сегашният миг на въобразаемата картина, която си бе представила при пристигането. Навън дъждът бе спрял и Бен беше отворил плъзгащата

се врата към верандата. Нахлуваше свеж хладен въздух, а бризът разлюляваше пердетата и донасяше нощните звуци на морето.

На сутринта Бен ѝ поднесе кафе в леглото. Слънцето си пробиваше път през утринната мараня и заливът блестеше. Беше рано и все още прохладно, но във въздуха се носеше предусещане за жегата. Прекрасен ден за разходка по брега.

— Добро утро, мили — привлече го тя в прегръдката си.

— Беше ли ти хубаво с мен тази нощ? — нежно я целуна той по устните.

— Да. Чудесно!

— За първи път спим на нещо по-широко от твоето малко легло в базата — усмихна се той.

Беше събота. Дейв щеше да се върне едва в неделя привечер. Тръгнаха да се разхождат край морето, прегърнати и щастливи. Спираха от време на време да събират мидени черупки или да проследят следите от птици по мокрия, заравнен от прилива, пясък. Вълните се удрияха в брега с тих плясък, мокреха босите им крака и заличаваха стъпките. Двамата отново бяха влюбени.

— Мислиш ли, че пак ще се караме с теб? — попита Тери, спомняйки си бурните сцени след пристигането ѝ в парка „Ларсен“.

— Може би. Не виждам как бихме могли да го избегнем, скъпа. Ти си упорита и твърдоглава, а аз съм доста непримирим понякога... — Той спря и се наведе да я целуне. В глезените им се разби вълна. — Но ще се постарая да оправям нещата всеки път, когато имаме разногласия.

По обед се върнаха и се любиха под палещите лъчи на слънцето върху кейчето до къщата. После и двамата решиха, че е време да се върнат към работата си. С неохота напуснаха уютното убежище и прекараха следобеда в обиколки с лодката и преброяване на птиците. Когато се върнаха, телефонът в дневната звънеше.

— Ако е Дейв да съобщи, че ще си дойде по-рано, кажи му, че е крайно неудобно — засмя се Тери и тръгна да донесе бира от хладилника.

Не беше Дейв. Разбра го след минута. Приблужи се и седна на облегалката на дивана.

— Да, ще дойда — тъкмо отговаряше Бен. — Обещавам ти, че ще дойда. — Последва мълчание. — Казах ѝ. Не съм сигурен... — Той

затвори телефона и я погледна въпросително.

Аби, досети се тя. Изведнъж усети ледени тръпки по гърба си.

— За откриването на изложбата ли беше? — попита.

Той кимна.

— Ще дойдеш ли с мен?

Как да дойда, искаше ѝ се да извика. Бях успяла да забравя за нея. Не искам с никого да те дяля!

— Ще дойдеш ли? — попита я отново.

Тери притвори очи за миг. Отчаяно си мислеше за дрехите, които бе взела със себе си. Не беше подозирала, че ще получи покана за такава изискана обществена проява.

— Ще изглеждам доста глупаво с джинсите — каза.

— Ако само това те спира...

— Не! И без друго не искам да отида!

Тя взе бирата, обърна му гръб и излезе. Отправи се към кея. Одејалото, на което бяха лежали, беше още там. Върху му вече не личаха следите от телата им. О, Боже! Толкова го обичам и всичко бе тъй прекрасно! Защо иска да се срещаме с Аби сега? Да стоя отстрани и... да гледам как тя увисва на ръката му? В момента, въпреки изживяното щастие, на Тери ѝ се искаше въобще да не бе идвала на Санибел.

Предпочитам да ходя на кино с Арч, мислеше си, или дори да скитам из гората и да наблюдавам сойките... Някъде... Където и да е... Само да не чувствам нищо.

СЕДМА ГЛАВА

Бен остави слушалката и я последва. Доближи се и я прегърна. Тя не се отдръпна, но не се и обърна.

— Тери — рече той, — ела с мен. — Тя само поклати глава. — Ще намерим нещо да облечеш. Нали ти обясних... Аби и аз сме просто приятели.

Само ако знаеш колко бих искала да ти повярвам, помисли Тери.

— Арч намекна, че ти е любовница — отвърна глухо.

Последва кратко мълчание.

— Така беше — призна Бен. — Някога. Непосредствено след като тя скъса с мъжа си. Напусна го и беше много нещастна. Ние... Мисля, че и двамата търсехме утеха. Но откакто ти се върна, аз не съм...

— Не ми дължиш никакви обяснения!

— Може би. Но ти казвам истината. Откакто ти прекрачи прага на лабораторията, не съм пожелавал никоя друга.

— Тогава не отивай! — обърна се и обви ръце около врата му.

— Трябва, скъпа. Обещах на Аби.

— Защо не си намери някой друг да я придружава? — Тери стисна упорито устни. — Достатъчно е хубава и богата.

— Не ми е приятно да ти разказвам нейната история, но се боя, че ще се наложи. Аз съм единственият, когото Майк няма да изхвърли с гръм и трясък пред очите на роднините и приятелите й, ако се появи там, след като хубавичко си е пийнал.

— Майк нейният съпруг ли е?

— Може би си чувала за него — кимна Бен. — Майк Уилямс, писател на детективски романи. Има къща на Кептива, съседния остров. — Тери мълчеше.

— Той е особен — продължи Бен. — Приветлив и симпатичен, но невъздържан. Ако се привърже към някого, човек после трудно може да се откачи от него. Въпреки че Аби и аз... — Той млъкна,

разбрал грешката си, после сви рамене. — Може да се каже, че ме смята за свой приятел.

Тери не желаете да слуша. Разбираше, че и да настоява, няма да го склони. Каквото и да свързва Аби и Бен, той няма намерение да прекрати тази връзка.

— Тогава върви — каза мрачно. — Изпълни дълга си. Аз не искам да се мотая наоколо и да гледам как тя се държи като твоя любовница. Макар и да не ви се е случвало напоследък.

За момент й се строи, че той ще се разсмее. Ако беше го направил, всичко щеше да бъде наред. Но той само отпусна ръце.

— Сега ти си моя любовница, независимо дали го признаваш, или не — каза отчетливо, обърна се и тръгна към къщата.

Откриването бе предвидено за пет и половина, а вече приближаваше пет. Тери седеше в ъгъла на дивана с книга в ръка. Бен се появи от спалнята. Дъхът й секна, като го видя. В снежнобяла риза, тъмна вратовръзка, безупречно вечерно сако и тесни черни панталони. Прилича на прекрасно диво животно, помисли тя. Красиво и опасно.

— Сигурна ли си, че не си променила мнението си? — попита я навъсено, докато закопчаваше ръкавелите.

— Сигурна съм.

Той вдигна рамене и я погледна студено.

— Е, чувствай се като у дома си. Не ме чакай.

Вратата хлопна и след малко Тери чу ръмженето на джипа. За миг изпита страх и почти бе готова да изтича навън и да му каже, че е променила решението си. Но наистина нямаше какво да облече. Освен това бе твърде късно. Той вече потегли. И още по-добре, рече си тя. Като го имам, не значи, че съм готова на всичко, за да го задържа. Стана и с неприязън започна да разглежда колекцията от направените от Аби фотографии. Ще му се наложи да избира между нас двете! Дълбоко в сърцето си обаче Тери съзнаваше, че преиначава ситуацията. Беше й казал истината за отношенията си с Аби, без да прави опит да скрие нещо. В крайна сметка, той върши това, което смята за свой приятелски дълг. Не бих го обичала тъй силно, помисли Тери, ако можех да го въртя на пръста си. Не бих се възхищавала от него. Чувстваше се виновна. Бе нервна и неспокойна. Отиде да си вземе още една бира от хладилника. Поддавайки се на порива, извади

от пътната чанта стария дневник, който бе взела, без сама да знае защо. Седна в шезлонга на терасата и зарея поглед към залязващото слънце.

Рояк чайки се носеха с писък над водата, кацаха и потапяха глави, търсейки храна. Зад нея къщата бе някак тиха и празна без Бен. Той я е построил, за да ми достави удоволствие, мислеше Тери. И аз толкова я харесвам. Не искам нищо друго, освен да живея тук с него. Завинаги. Каквото и да се случи, да се завръщам в това убежище на нашата любов.

Тогава ти, вероятно, допусна голяма грешка, като отказа да отидеш с него тази вечер, прошепна ѝ някакъв вътрешен глас. Той вече беше в ръцете ти и ти го изпусна. Сама го изостави. А сега от гордост не искаш да се бориш за това, което желаеш. Тери въздъхна тежко и отвори наслуки дневника. Погледът ѝ попадна на разговора с Бен следващата сутрин, след като се бяха любили за първи път. Нямаше нужда да чете, за да си го припомни. Той я бе дръпнал настрани, под дърветата близо до къщата.

— Взимаш ли нещо? Забравих да те питам вчера. — Срещнал недоумяващия ѝ поглед, той я хвана за ръце и ѝ обясни като на изоставащ ученик. — Таблетки против забременяване! — Последва разговор, по време на който Тери се чувстваше ужасно неудобно. Бен извлече нужната му информация за датата на месечното ѝ неразположение. — Е, в такъв случай няма страшно — каза. — Може би.

А после я откара в града да я прегледа лекар. По пътя Тери мълчеше. С болка преосмисляше романтичните си представи.

— Кажй нещо — обади се Бен, давайки си вид, че е погълнат от шофирането. — Ще ти стане ли по-леко, ако ти кажа, че те обичам?

Тя се извърна към него и устните ѝ затрепериха.

— Наистина ли?

Той я погледна със смесица от раздразнение и озадаченост.

— Вероятно правя нещо не както трябва, щом не си се досетила.

— О, Бен! — хвърли се тя на шията му.

— Тогава кажи ми, по дяволите!

— Какво?

— Кажй, че ме обичаш!

Тези му думи сега отекваха в съзнанието ѝ, заедно с прибоя на вълните. Винаги е бил такъв — упорит и настойчив в преследването на

това, което смята за правилно. С мъка разбираше сега, че ѝ е казал истината за Аби и действително е искал да отиде с него на изложбата.

А ти, глупачке, го отблъсна, напомни ѝ злорадо вътрешният глас. Тери отчаяно затвори очи.

В този момент на външната врата се позвъни. Бен? Но той има ключ. Може да е Каси. Сигурно идва да почисти или да донесе прането. Тери отвори и се озова срещу висок строен мъж на около трийсет и пет, с приятна външност и силен тен. Около светлокафявите му очи имаше множество ситни бръчици, каквито се образуват при често примижаване или смях. Но той не се усмихваше. Беше облечен официално. Тя долови лек дъх на уиски.

— Здравсти — каза непознатият. — Бен тук ли е? Не виждам джипа.

— Съжалявам, няма да бъде вкъщи тази вечер. — Нещо я накара да добави: — Може би ще го срещнете, ако отивате на изложбата на Аби Уилямс.

— Не съм сигурен дали ще бъда посрещнат с добре дошъл — каза той с кисела гримаса и лек южняшки акцент.

— О! — отрони се неволно от устата ѝ. — Вие трябва да сте съпругът на Аби...

Смущението ѝ го накара да се усмихне.

— А вие сте старата любов на Бен, момичето, за което смяташе да се ожени навремето. Чух, че сте отседнали тук.

Очевидно новините бързо се разпространяват сред малкото затворено общество на острова.

— Всъщност бяхме сгодени известно време — поясни тя хладно. — Но това бе много отдавна.

— Хей, не се сърди! Като си ядосана, веднага си проличава, че още го обичаш...

Тя за малко щеше да тръшне вратата под носа му.

— Не разбирам как се осмелявате... — започна.

Той се ухили. Усмивката правеше лицето му привлекателно, но то си оставаше някак тъжно и умислено.

— Не знаеш ли, че писателите са ексцентрични грубияни? Особено тези, които си попияват. Между другото, нека поясня. Не одобрявам, че старикът Бен не те е поканил да отидеш. Той не оценява хубавите неща, когато ги има.

— Покани ме.

— Ааа, ясно... — рече с разбиране Майк Уилямс. — Тогава защо не отиде, сладурче?

Тери неволно се усмихна.

— Вероятно и друг път сте чували подобно оправдание, но Бен... съвсем ненадейно ми го съобщи и аз нямам какво да облека за случая. Нищо по-изискано от джинси.

— Значи, ето какъв е проблемът — потърка Майк брадата си. — Само това ли е?

— Не... Но сега...

— Сега искаш да отидеш? — Тя кимна. Той й харесваше. — Как се казваш? — попита я.

— Тери.

— Е, Тери, може би ще си направим услуга един на друг. Ако ти уредя един великолепен тоалет, ще бъдеш ли моята дама? Под ръка с теб ще изглеждам почтен и достоен за светската сбирка. Аби ще е принудена да ме пусне.

Той все още я обича, помисли Тери.

Майк предложи съвършено налудничав план. Всички магазини на острова били вече затворени, но той имал близка приятелка, притежателка на моден бутик и знаел къде тя държи резервния си ключ. Ще влязат и ще изберат облекло и обувки. Той ще остави чек на тезгяха и бележка.

— Това е лудост! — разсмя се Тери. — Абсолютно безумие. Във всеки случай, не мога да ви позволя да го направите.

— Разбира се, че ще го направим! — усмихна се той заговорнически и изведнъж заприлича на малко момче. — Не мислиш ли, че си заслужава? Просто да им видим физиономииите?

Съвсем безразсъдно тя се съгласи. Много й се искаше да отиде. А и той не си беше пийнал чак толкова. Ако тя го държи под око, може би...

Колкото и невероятно да й струваше, тя се качи заедно с бившия съпруг на Аби в неговия светлобежов кадилак. Не след дълго спряха пред малко магазинче. И там на витрината, върху един манекен...

— Това е роклята, която искам! — рече уверено Тери.

Майк подсвирна.

— Добър вкус имаш. Чакай да паркирам моята гемия някъде другаде, да не бие толкова на очи от улицата.

Над вратата висеше фигура на пеликан. От една кухня в него Майк извади ключ и отвори.

— След теб — каза. — Надявам се да ти е по мярка, защото наистина е красива.

Чувствайки се малко като престъпник, или по-скоро като участник в глуповата комедия, Тери изпробва роклята, която ѝ бе хванала окото — дълга, силно вталена и без ръкави, от плетена на една кука коприна с цвят на ръждивозлатиста мед. Предницата беше разрязана до кръста и дръзкото деколте разкриваше част от нежния овал на гърдите. Стана ѝ като по мярка и придаде топъл меден отблясък на кожата ѝ. Дрехата падаше по тялото, подчертавайки изящните му форми. Висока и стройна, Тери приличаше на гръцка богиня.

Добре изглеждам, помисли тя със задоволство. Повече от всичко на света искаше Бен да я види именно в този вид. Сложи бледолилав грим, подчерта с туш правите си дълги мигли и разреса русата си къдрава коса.

— Ами обувки? — попита, като излезе от пробната и се престори, че не забелязва възхитения поглед на Майк Уилямс. — Онези на манекена бяха малки.

След минута той беше издирил изрязани сандали без ток с цвета на роклята.

— Подай ми етикетите, за да напиша чека — каза Майк, докато драскаше бележка на приятелката си. — И не забравяй, че към роклята има жакет. Оставила си го там отзад, на прозореца.

Жакетът бе от същата материя и изработка. Красеше го оригинална бродерия от сребристи морски звезди.

— Много си красива! — рече Майк, като се върнаха в колата. — Ако не бях вече влюбен в една упорита жена...

Тери не бе мислила за Аби от такава гледна точка. Но във всеки случай, не си я представяше да нахлува по подобен начин в магазин за дрехи. Тя сигурно не може да се справи с неговата чудатост и ексцентричност, а Майк пък се дразни от нейната сдържаност и умереност. Веднага ставаше ясно защо Аби е била привлечена от Бен,

без да се смята привлекателната му външност. Той е също толкова безразсъдно дързък и авантюристичен, но може отлично да се владее.

Галерията се намираше в старинна сграда с пищна фасада и натруфени корнизи. Паркингът беше почти претъпкан с коли, повечето скъпи и луксозни. Сега, когато вече бяха тук, Тери не можеше да потисне безпокойството си. Докато вървеше със своя неочакван благодетел по алеята към главния вход, под надвисналите ветрила на кокосовите палми, я обзе пристъп на страх и малодушие.

Какво, общо взето, си въобразяваш, укоряваше се мислено тя. Бен може да го възприеме като плесница. Да се разяри, че покровителства бившия съпруг на Аби. Но сега бе изключено да изостави Майк Уилямс. Той беше тъй очарователен и мил, нещо като вълшебника-кръстник на Пепеляшка. Може би, ако вниманието на Бен не е ангажирано изцяло от Аби, ще успее да му представи нещата откъм смешната им страна.

Щом влязоха, зърна Лин Карлтън — изящна и стройна, редом с висок и мургав непривлекателен тип. Годеникът-адвокат, досети се Тери.

— Тери! — възкликна Лин и се спусна да я прегърне. — Толкова се радвам да те видя! — После повдигна вежди. — Е, здравей, Майк — отвърна на кривата му усмивка. — По какъв начин, за Бога, вие двамата...

Тери не отговори. Оглеждаше претъпканата зала, докато срещна погледа на Бен. Той стоеше до Аби, както можеше да се очаква, и изглеждаше поразително красив във вечерното си облекло. Държеше чаша. До него Аби оживено разговаряше с наобиколилите я гости. Жената, която Тери смяташе за своя съперница, беше облечена в сива кашмирена блуза с голи рамене, пристегната в кръста с широк колан от черен велур. Долната част на тоалета се състоеше от черни копринени панталони, богато надиплени и събрани на глезена в тесен маншет. Черните велурени обувки на висок ток и правата коса допълваха изисканата ѝ елегантност.

Няма да мога да му обясня, помисли отчаяно Тери. Почувства, че я дърпат за ръката и откъсна поглед от Бен.

— Изглеждаш великолепно! — говореше ѝ Лин. — Майк отиде да донесе нещо за пиене. Това е Дан Кетър от Сейнт Питърсбърг. Дан, запознай се с Тери. Как, все пак, ти и Майк се озовахте заедно?

Тери прояви благоприличието да се изчерви.

— Дълга история — каза. — Не е удобно да ти я разказвам тук. Хайде да обиколим и да хвърлим един поглед на фотографиите. Нали това се прави на изложба?

След минута Майк се върна с две чаши уиски със сода. Тръгнаха бавно покрай стените. Лин и Майк от време на време разменяха реплики с познати, коментираха изложените снимки. Тери неохотно трябваше да признае, че фотографиите са добри, дори много добри. Всяка една бе драматично доказателство за необходимостта от закрила на дивата природа. Любовта към природата беше очевидна. Без съмнение, при други обстоятелства Аби Уилямс вероятно би ѝ харесала много.

— Бен се е вторачил в теб — прошепна Лин, когато Майк се обърна за момент да размени няколко думи със свой познат. — Какво разигравате двамата?

Бяха се придвижили към кръга от хора, наобиколили Аби, и Тери добре виждаше как Бен мрачно и неотклонно наблюдава приближаването ѝ. Но не направи опит да отиде при нея. Не е за вярване, че миналата нощ спяхме заедно, помисли тя. Той се държи сякаш сме непознати. С усилие можа да обърне внимание на приятелката си.

— Живея в къщата на Бен, докато правим преброяването за резервата „Динг Дарлинг“ — обясни ѝ. — Бен искаше да дойда с него на откриването, но аз не съм взела със себе си нищо подходящо за обличане. Майк... ми уреди тази рокля.

Лин повдигна вежди.

— Един Господ знае какво имаш предвид под „уреди“. Сигурно я е откраднал отнякъде. Ще ти кажа нещо. Родителите на Аби едва ли ще го посрещнат с отворени обятия.

Това предсказание се оказа твърде умерено. Когато четиримата се присъединиха към групичката около Бен и домакинята, бащата на Аби, доктор Дейвис, успя да поздрави бившия си зет с едно престорено сърдечно „здрасти“. Но Франсин Дейвис само му кимна хладно. Радостното, възбудено оживление изчезна от лицето на Аби, като срещна погледа на Майк. Бе заменено от израз на безпомощно изумление, на някакво болезнено напрежение и уязвимост. Но тя бързо се съвзе.

— Здравей, Майк — усмихна се спокойно и му подаде ръка. — Не очаквах да те видя тази вечер.

— Знаеш колко много харесвам твоите снимки.

— Да. Зная... — Аби смутено издърпа ръката си. — Да те представя на Хари и Даяна Голдбърг. Това е Майк Уилямс, писател на детективски романи. Живее на Кептива. Майк, Хари е моят рекламен агент от Ню Йорк.

— Роднини ли сте? — попита непреднамерено Даяна Голдбърг, без, разбира се, да знае какъв нетактичен въпрос задава.

— Някога бяхме женени — отговори незабавно Майк.

Тери, която се опитваше да не поглежда Бен в очите, почувства ръката му да стиска китката ѝ.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като водиш тук Майк Уилямс? — изсъска той през зъби. — И откъде си взела тази рокля?

— Той още я обича, Бен — прошепна в отговор Тери. — И съвсем не е пил много.

— Още не... — Изразът му бе мрачен и заплашителен. — Не отговори на въпроса ми.

— Не питай — погледна го умолително тя. — Все едно няма да повярваш.

— Да чуя все пак — настояваше той.

Ето, помисли Тери, започва се. Повдигна се на пръсти и шепнешком му разказа накратко цялата история и как се е сдобила с роклята. Бен я слушаше и явно не му беше до смях.

— Еднакво сте откачени, скъпа. И ти не по-малко от него — поклати глава. — Но не трябваше да го водиш тук. Ще си навлечем доста неприятности.

Отново я нарече „скъпа“. Ядосан или не, но той изрече думата съвсем естествено. Освен това стисна ръката ѝ, преди да я пусне. Тери видя, че Лин ги наблюдава. Чудеше се дали Аби знае, дали се досеща, че те с Бен отново са близки.

Но в момента всички усилия на домакинята бяха насочени да избягва очите на Майк и да се опитва някак да го отдели от групата, като не му обръща внимание. На няколко пъти тя хващаше Бен под ръка, докато разговаряше оживено с останалите. Но Тери улови един-два безпомощни погледа, които Аби отправи към родителите си, сякаш

им казваше: „Не съм го канила. Нищо не мога да направя, щом е дошъл.“

Постепенно Тери разбра какво е имал предвид Бен. Майк се беше залепил като пиявица за Аби. Възпитано, но с патос уведомяваше всеки новоприсъединил се към групичката, че те с Аби някога са били мъж и жена. Нито Тери, нито Бен успяха да го накарат да се смеси с останалите гости. Не помръдваше и на крачка, но постоянно посягаше към таблата с напитките, когато наетият за тържеството келнер минаваше край тях. Нямаше начин да му попречат или пък да му покажат вратата. Дори от беглото впечатление, което бе получила за Майк Уилямс, Тери чувстваше, че това би било грешка. Пък и той все още се държеше. Ала постепенно южняшкият му акцент стана по-забележим, макар и да не заваляше много думите. С всяка нова порция алкохол ставаше по-агресивен спрямо Аби, два пъти сложи собственически ръка върху рамото ѝ, въпреки че бе рязко отблъснат. Накрая Франсин Дейвис не издържа.

— Ние си отиваме вкъщи — обърна се към дъщеря си. — Лин и Дан ще ни закарат. Ела си колкото е възможно по-скоро, скъпа... И доведи Бен, ако искаш.

Като злосторничката, виновна за появата на Майк Уилямс, Тери не очакваше да бъде включена в поканата на госпожа Дейвис. Но не очакваше и че погледът на студентите ѝ сиви очи ще я прониже като кама. Независимо, че е близка на семейство Карлтън, очевидно я смятат за натрапница. Не само за някой, който е имал глупостта или лошия вкус да доведе на тържеството бившия съпруг на Аби, ами за човек, който представлява истинска заплаха за благополучието на дъщеря ѝ. Тя иска Бен за Аби, помисли Тери. И не толкова заради самия него, макар да го намира приемлив, колкото, за да предпази Аби, да не ѝ позволи да се върне отново при Майк.

— Няма да е много скоро — отвърна Аби, обхождайки с поглед все още препълнената с посетители галерия. — Може да се наложи да помогна на Джина за продажбата.

— Джина Енрайт е собственичка на галерията и приятелка на Аби — обясни Бен.

Тери го погледна. Съвсем ясно долавяше свързващата ги интимна близост, макар Аби да го държеше под ръка. Очите му сякаш излъчваха одобрение и благодарност, че не проявява излишна ревност.

— Радвам се, че дойде — каза й. — А без теб няма да отида у Дейвис. Честно казано, вероятно ще приключа вечерта с откарването на Майк вкъщи.

Тя започваше да мисли, че Бен има право. Постепенно тълпата оредя и държането на Аби към Майк се измени. На лицето й се появи израз на безпокойство и загриженост, каквито никога не би показала в присъствието на родителите си. Към края на вечерта Аби се извини и отиде да помогне на Джина Енрайт при оформянето на една сделка, а Бен дръпна Майк настрана.

— Държиш се като глупак! — скастри го. — Пи твърде много, а знаеш колко е неприятно това на Аби. Защо да не те закараме с Тери у вас? Не е нужно да напускаш полесражението като напълно пропаднал тип.

— Трябва да говоря с нея, Бен — твърдеше упорито Майк. — Тя ме избягва. Направи така, че всички да си тръгнем заедно и да идем да пийнем по едно.

— Това е последното, от което имаш нужда в момента!

— Трябва да говоря с нея!

Тери си спомни какво й каза Бен за връхлитащия с „гръм и трясък“ Майк, когато е в подобно състояние. Още малко и това ще се случи. Очевидно Бен също го усети и бе принуден да се съгласи.

— Ще видя какво мога да направя. Ако ми дадеш мъжката си дума, че ще си тръгнеш кротко с нас, ако Аби откаже.

Майк се поколеба и допи чашата в ръката си.

— Добре. Ти си свестен човек и аз ти вярвам. Дори да си спал с нея. Сега имаш Тери.

Бен й хвърли бърз съчувствен поглед и отиде да говори с Аби. Тери решително хвана ръката на Майк, който се канеше да допие нечия чужда чаша с уиски, оставена на подноса до тях.

— Стига толкова. Ще ти донеса малко кафе. Мисля, че видях тук някъде...

Той поклати глава.

— Аз съм добре, сладурче. От кафето само ще ми призлее. Аз... Искам да говоря с Аби, това е всичко.

Вероятно за да избегне сцената, Аби се съгласи. Каза да отведат Майк до кадилака и да я почакат. Обеща да се измъкне през задния вход веднага щом й е възможно. Не искаше да я виждат, че си тръгва

заедно с него. Бен предложи Тери да седне с Майк на задната седалка. Доста дълго почакаха, докато най-сетне Аби се появи и бързо се вмъкна отпред при Бен.

— Хайде, да тръгваме! — каза.

— Накъде? — запали той двигателя.

— Няма значение! — Замисли се за миг, после предложи: — Може в „Бара на Зенка“. Вече е късно и едва ли ще срещнем там някой познат.

„Бара на Зенка“ бе крайбрежен ресторант, който с ярко осветения си вход и приканващо надвиснали палми бе посещаван по това време на годината предимно от туристи. Вътре свиреше приятно трио. Влязоха и заеха маса край дансинга.

— Само по едно! — предупреди Бен, обръщайки се към Майк с тон, нетърпящ възражения. — И после си тръгваме. Надявам се да се държиш прилично. Хайде, Тери, тук може и да потанцуваме.

Тери съблече жакета, сложи го на облегалката и стана. Аби дори не поглеждаше към тях. Вече се беше задълбочила в разговор с бившия си съпруг.

Оркестърът свиреше любима на Тери мелодия. Бен я привлече по-близо, сложи ръка на гърба ѝ и плътно я притисна до себе си.

— Обичам да танцувам с теб! — прошепна ѝ. — В тази рокля си толкова женствена и привлекателна, че ми се иска да я разкъсам още тук и да те любя до изтощение. Макар че тази вечер постъпи твърде неразумно.

Тя се сгуши в прегръдката му.

— Вече простено ли ми е?

— Отдавна. Сега... разбираш ли поне малко защо трябваше непременно да присъствам?

— Да. И ти вярвам за това, което ми каза днес на кея.

На масата Майк и Аби продължаваха тихо да разговарят и след малко той си поръча второ питие. Бен и Тери продължиха да танцуват, за да ги оставят насаме. После Аби им даде знак, че тръгва.

— Мислиш ли, че можеш да закараш Аби до вкъщи? — обърна се Бен към Тери, преди да се върнат на масата. — Скоростите на джипа не са по-различни отколкото на която и да е друга кола.

Тери погледна Майк. Той вече беше видимо пиян, явно не бе в състояние да шофира.

— Ще мога — отвърна.

— Добре. Не искам кадилака му да стои паркиран пред галерията цяла нощ. Като оставиш Аби, чакай ме на разклона.

Тя кимна. Чувстваше се малко неловко да пътува с Аби, но не искаше да му го казва. Известно време в джипа двете не промълвиха нито дума. Накрая Аби наруши мълчанието.

— Вероятно би трябвало да съм ти много сърдита.

Тери й хвърли бърз поглед и отново се съсредоточи върху пътя.

— Не си ли? — попита.

— Не, всъщност — въздъхна Аби. — Откъде можеше да знаеш... Ти сигурно си влюбена в Бен?

Тери премига.

— Той означава всичко за мен.

Последва продължително мълчание.

— Мисля, че и той те обича — обади се Аби. — Бих искала да не е така, но това е истината.

Ех, и аз да бях толкова сигурна, помисли Тери. Зная само, че той ме желае, че сега е мой за известно време.

— Не зная дали някога отново ще ми вярва — призна тя, подтикната към откровение от прямотата на Аби.

— Разбира се, че ще ти вярва! — отвърна Аби и затършува в чантата си. — Ще ми се той да е тъй... тъй пламенен към мен, както е към теб. Или да ме накара да чувствам това, което горкият Майк успява... — Тя запали цигара и издуха дима. — Ние с Бен... си допадаме — добави. — Не че той не е добър любовник, но сякаш нещо липсва.

— Фактът, че вие с Бен... — започна Тери с треперещ глас. — Не си първата, която ми го казва. Нито втората. Това няма значение. Аз го желая от цялото си сърце!

Известно време двете мълчаха.

— Извинявай. — Аби сложи ръка на рамото й. — Не исках да те огорча. Или може би исках... Толкова съм нещастна заради Майк и завиждам на вас с Бен за това, което двамата сте открили заедно.

ОСМА ГЛАВА

Тери доста почака пред дома на Майк Уилямс. Вилата, заобиколена отвсякъде с дървета, представляваше стара къща в обичайния за Флорида стил с широки веранди и ламаринен покрив. Недостатъчно луксозна според представите на родителите на Аби, помисли съчувствено Тери. Твърде ексцентрична за техния вкус. Разговорът с Аби я разстрои, но поне беше изяснила нещата, благодарение на нейната откровеност. Тя обича Майк, но иска да забрави тази любов. Отчасти защото той наранява нейната чувствителност, но главно заради неодобрението на родителите ѝ. Не хранеше никакви илюзии за отношенията си с Бен. И все пак, помисли Тери, тя е опасна — твърде добре съзнава своето положение и е напълно способна да спечели Бен, ако изведнъж реши да уреди живота си. За нея Тери е чужд човек и нищо не ѝ дължи. Внимавай, обади се вътрешният глас. Аби изглежда порядъчна жена и едва ли ще се намеси, ако разбере, че сте щастливи. Най-сетне Бен се появи.

— Извинявай, скъпа. Трябваше да почакам, докато Майк си легне. Приказваше щуротии... Че не иска да живее, ако Аби не се върне при него. Дави се в алкохол, за да заглуши болката от нейната загуба.

— Зная — каза глухо Тери. — Филип пиеше по същия начин. Не можеше да понесе живота, който трябваше да води след злополуката. В края на краищата пиенето го погуби... Макар лекарят официално да го нарече пневмония.

— Боже мой, Тери! — Той я прегърна и силно я притисна към себе си. — Мила, не знаех. Страшно съжалявам!

— Към края той каза, че иска да ме освободи. Че ме обича и иска да съм щастлива.

— Мислиш ли, че някога ще можем да оставим всичко това зад нас? — попита Бен след кратко мълчание.

— Може би. Може би, ако...

— Ако се обичаме достатъчно силно?

Отговорът ѝ бе безгласен: „Може би.“

— Обичам те! — каза Бен. — Щях да ти го кажа миналата нощ. Но не обещавай нищо за бъдещето. Не още. Просто ме обичай и ти.

— О, Бен! — Устните ѝ потърсиха неговите. Целуваше го страстно и всеотдайно, сякаш да прогони всякакво съмнение у него. — Нима не знаеш, че винаги съм те обичала?

— Винаги ли? — промърмори той дрезгаво. — Сигурна ли си?

Вместо отговор тя плъзна ръце под разкопчаното му сако. Галеше гърба му, целуваше го по очите, челото, зарови лице в косата му. Той бавно съблече жакета ѝ. Смъкна роклята от раменете. Голите ѝ гърди се откриха на бледата лунна светлина.

— Цяла вечер — изхриптя той — исках да направя точно това с тази рокля. Но не ме блазнеше идеята... да показвам на всички това, което е мое...

Устните му жадно се нахвърлиха върху ѝ. Обича ме, тържествуваше Тери. И нищо друго не искам да зная. Изневиделица залая куче. Бен вдигна глава. Косата му бе разрошена, вратовръзката висеше на една страна. Погледна я премрежено.

— Тук, пред къщата на Майк Уилямс? — пророни Тери.

Бен се засмя и поклати глава.

— Не бих имал нищо против, знаеш ли, за разнообразие. Но моето легло е много по-удобно за целта. А и не искам Дейв да се върне утре и да ни завари с тежки гръбначни изкривявания.

Когато пристигнаха беше почти полунощ.

— Радвам се, че дойде на изложбата — каза Бен, отключи и я пусна да мине напред. — Но, знаеш ли, направо ми прилоша, като ми разправи тази щура история за роклята.

Тери се разсмя. Чувстваше се малко замаяна. Дали защото си бяха пийнали, или защото знаеше, че той я обича.

— Много ли ми се разсърди? — попита го.

— Не. Ти имаше толкова виновен вид... Трябва да се видя с Майк и да платя роклята. Не мога да му позволя да ти прави лични подаръци.

Оставиха вратата откритата, за да влиза прохладният нощен въздух. В тишината на къщата се чуваше само тиктакането на часовника над камината.

— Мисля, че никога не съм преставал да те обичам, Тери — каза Бен. — Но... има някои проблеми.

— Какви проблеми?

— Първо, парите на Филип. Не искам да имам нищо общо с тях. После...

— Но аз не съм богата, Бен, ако това те притеснява. От баба му остана малко наследство, което сега използвам за аспирантурата, но...

— Шшт — сложи той пръст на устните й. — Остави ме да довърша. Другото е, че съм твой научен ръководител, както ти изтъкнах и преди. Не можем просто да се върнем утре в парка „Ларсен“ и да заживеем заедно. Хората ще започнат да приказват, университетските власти ще дочуят, да не говорим какво ще предизвика това сред колегите в базата. Като нищо може да ме уволнят. Или най-малкото, да отменят назначението ти при мен. Не искам моята кариера, както и твоята, да пострадат от нашата любов.

Тери вдигна глава и видя блестящите му в тъмнината очи.

— Какво ще правим? — попита.

— Сега ли? Лягаме си, освен ако не искаш да вечеряш. Май всеки път те питам същото, а? Но, доколкото си спомням, ти хапна само няколко фъстъка.

— Не съм гладна. Искам теб!

В спалнята Бен запали малка нощна лампа и започна да се съблича. Свали сакото, ризата и вратовръзката, а Тери махна жакета и събу сандалите. После вдигна поглед и невъзмутимо го загледа, открито наслаждавайки се на широките му гърди и мускулестите рамене.

— Да ти помогна ли за роклята? — попита той.

Тя безмълвно се обърна. Той бавно свали ципа, следвайки движението му с целувки. Тънката материя се свлече на пода. Тери свали чорапите и се обърна към него.

— Сега да помогна ли на теб?

Той кимна. Тя разкопча колана на панталоните му и ги свали. После бавно плъзна ръка между бедрата му. Бен рязко пое дъх.

— Икаш ли да вземем душ, скъпа? — попита след малко. — Заедно, както първия път, когато се любихме?

Стояха прегърнати под водните струи, сапунисваха се един друг и превръщаха всяко докосване в ласка. Накрая дори се увиха заедно в

една огромна хавлия. В леглото нежните милувки ги повлякоха към дълбините на неутолима страст. Тя се извиваше под него, повдигаше нагоре тялото си, за да го усети по-пълно, стенеше от мощните му движения.

По-късно заспа в прегръдките му, изтощена и щастлива. Сънува прекрасни сънища. Преди да затвори очи, той отново ѝ бе казал, че я обича.

Настъпи утрото, а с него и най-горещият ден, откакто бяха дошли на острова. Краткото застудяване бе отминало безследно. На изток оранжевият диск на слънцето бързо се издигаше нагоре. Под прозореца се виждаше пустият бряг. Край самата вода подскачаха бекаси. Из прозрачния утринен въздух се носеше писъкът на чайките. Ниско над водата се рееше пеликан и зорко дебнеше малките си жертви.

— На света няма по-хубаво място, където бих искала да се събудя! — въздъхна Тери, докато закусваха в леглото.

— Така е — каза Бен и погледна часовника. — Дейв няма да се върне преди единайсет. Чудя се... какво ще кажеш да поплуваме голи в залива, преди да тръгнем?

Тя му хвърли бърз поглед. Бе присвил очи. На устните му играеше лукава усмивка.

— Няма никой наоколо. Ще слезем с хавлии до брега — настоя той.

Макар че изведнъж се почувства като срамежлива ученичка, Тери потисна колебанието и се съгласи. На брега тя предпазливо се огледа на всички страни, съблече хавлията и се затича след Бен към водата. По-топло от въздуха, морето бе прекрасно — чисто, солено и ласкаво. Отпуснаха се в нежната му прегръдка, после заплуваха енергично, почти до изнемога налягаха телата си, изпитвайки истинска наслада от водата, въздуха, движението. Накрая със смях заплуваха обратно към брега.

Тери се чувстваше на върха на блаженството. Сякаш двамата с Бен се бяха върнали назад във времето, когато мислите им бяха прости, подбудите ясни и нямаше пречки за изпълнение на желанията им. Солените вълни галеха тялото ѝ. Отмиваха всякаква мъка и болка, която някога бе преживяла. Бен плуваше до нея. Тялото му пореше водата, невероятно стройно и красиво. Като гола статуя на

Микеланджело, помисли Тери. Но топло, пулсиращо, живо. Тя се обърна по гръб и се отпусна върху гладката морска повърхност.

— Идеята ти да поплуваме беше чудесна. Тук е приказно!

— Ти си приказна! — отвърна той и я погали. — Знаеш ли колко си красива? — На плиткото коленичи и я привлече към себе си. Водата им стигаше до раменете. Заливаше ги и леко ги полюшваше. — Не е по силите ми да те гледам и да сдържам страстта си — каза и я притисна до гърдите си. Втвърдените ѝ зърна докоснаха кожата му, краката ѝ се преплетоха в силните му бедра. Целувката му имаше солен вкус.

Тери се опомни едва когато Бен спомена нещо за Дейв и за това, че е зърнал вече по брега една-две разхождащи се двойки. Скоро щяха да се появят още хора. Да събират мидени черупки и да дишат свежия утринен въздух.

— Сега има ли някой? — попита Тери и надникна през рамото му.

— В момента не. Хайде да излизаме, преди да са ни хванали.

Наметнаха се с хавлиите и поеха обратно към къщата. Дейв ги чакаше в дневната, прелиствайки сутрешния вестник, който явно бе купил на минаване през града.

— Здравейте! Май съм подранил?

Тери веднага се досети, че ги е наблюдавал, макар сега демонстративно да седеше с гръб към прозореца. Видя чашата с кафе, забравена на верандата, която потвърди подозрението ѝ.

— Здравей — отвърна му колкото може по-непринудено. — Ще отида да се облека. Днес ще се отбиваме ли в резервата, или тръгваме направо за базата?

— Почакай, Тери. — Бен сложи ръка на рамото ѝ. — Видя ни, нали? — обърна се към Дейв.

— Е, добре. И какво от това? — Той леко се изчерви. — Не знаех, че сте... без бански костюми, докато не излязохте от водата. Не съм дебнал нарочно наоколо.

— Не, приятелю — поклати глава Бен. — Не те питам заради това. Искам думата ти, че видяното няма да излезе от тази стая. Аз обичам Тери. Не искам да се разчуе в базата и да пострада името ѝ. Разбра ли?

— За Бога! — изправи се Дейв, сгъна нервно вестника, после пак седна. — Не мислиш, че ще тръгна да разправам, нали?

Тери не знаеше дали се чувства като порочна жена, или като дете, хванато да бърка с пръст в мармалада. Извини се и отиде да се облече. От спалнята чуваше мъжете да разговарят. Обсъждаха дали още веднъж да отидат до резервата, или просто да отдъхнат малко и да потеглят към базата.

— Заваля ни дъжд в петък вечер, когато ти тръгна и... ъ-ъ... в събота започнахме късно — казваше Бен.

— Няма да изпълним това, което планирахме, дори да отидем днес. Но сме длъжни да опитаме. Другата седмица е Великден и всички ще заминат. Може да дойдем и да довършим тогава.

— Предполагам, имаш предвид всички останали, освен Тери?

— Естествено. Тя ще дойде с мен — отвърна Бен категорично.

Последва кратко мълчание.

— Аз само ще ви преча — обади се Дейв.

— Няма да ни пречиш. Вече знаеш как стоят нещата и Тери няма да има нищо против. Ти също работиш по тази тема.

Значи следващата седмица пак ще дойдем тук, каза си Тери и погледна през прозореца към брега. Изпълнена с очакване, ще ѝ бъде по-лесно да издържи налагащото се резервирано държане, което трябваше да демонстрират с Бен един към друг в базата.

Когато накрая слезе при двамата мъже, събрала вещите си от двете спални, узна, че и днес ще отидат до резервата, а към базата ще тръгнат късно вечерта.

В „Динг Дарлинг“ водата, небето и зелените островчета, окъпани в слънчева светлина, представляваха ведра и спокойна гледка. Тримата, попили тази кротка умиротворяваща атмосфера, рядко разменяха по някоя дума. Малко преди времето, определили си за връщане, Тери видя нещо, което определи като щастлив знак.

— Погледнете вляво! — извика тихо, но настоятелно Бен.

Тя бързо обърна бинокъла нататък, последвана от Дейв. Двойка розови лопатарки, търсеци храна в плитчините на едно усамотено място, се подплашиха от шума на моторницата и се издигнаха с характерния си бръснещ полет, силно протегнали напред шии, пляскайки с провисналите надолу, обагрени в аленочервено и розово криле.

— О, прекрасни са! — прошепна с възхищение Тери, без да сваля очи от екзотичните птици.

— Успя ли да ги видиш как се хранят? — попита Бен. — С характерното полюшване на човките?

— Не, не можах.

— Нищо. Следващата седмица ще дойдем с кану.

По-късно, когато пътуваха с джипа под бързо падащия здрач на субтропика, Тери склони глава на рамото на Бен.

— Те са добро предзнаменование, нали?

Той, изглежда, добре разбра какво точно имаше предвид.

— Имам чувството, че си права — отвърна й.

Тери щастливо притвори очи. Стигаше й това, че е близо до него. Бе спокойна и доволна. Наближиха базата и неволно се отдръпнаха един от друг. Не че заеха враждебната поза отпреди няколко дни, но все пак нещо по-подобаващо за студент и преподавател. И все пак това, че изобщо седнаха заедно на стъпалата на верандата, дъвчейки студеното пиле, което Ан им бе оставила в хладилника, бе достатъчно да привлече вниманието на Арч. Той мина край тях и многозначително им пожела лека нощ. Те се спогледаха.

— Толкова ли е очевидно? — каза Бен, когато Арч се отдалечи.

— Не зная — отвърна Тери. — Не мога да преценя, защото сега се чувствам тъй близо до теб.

С надеждата, че никой няма да ги види, те се целунаха, преди да се разделят в коридора пред стаята й. На другата сутрин по време на закуска двамата почти не разговаряха. Бен преглеждаше някакъв документ, пристигнал, докато ги е нямало и адресиран до Дейв. Тери разговаряше с Арч и се опитваше да узнае какво става със сойките. Той й каза, че специално наблюдавал нейната територия. Там мъжкият и първата му партньорка развивали дейност, която определено приличала на строене на гнездо, макар че Арч не успял да го открие. Междувременно вниманието на мъжкия към новата женска, която мътела яйцата и жално го призовавала за храна, рязко спаднало.

— Изглежда първата е спечелила битката — каза Арч и я погледна изпитателно — Имам цял куп бележки за теб. Искаш ли да ги прегледаш след закуска?

— Разбира се — отвърна Тери. — Благодаря ти.

— А вие, професор Рено?

Бен вдигна разсеяно поглед от документа, който четяха заедно с Дейв.

— Съжалявам, но точно сега не мога.

Арч и Тери допиха кафето и излязоха на верандата.

— Чудя се за какво ли се отнася това писмо? — рече Тери.

— Струва ми се, че е нещо свързано с „Лейк Ени“. Докато ви нямаше, се обади нашият адвокат. Искаше да разговаря с Дейв. Мисля, че датата за разглеждане на делото е определена за след Великден.

— Толкова скоро? Нали Виктор Ларсен встъпва във владение на цялата си собственост чак през есента?

— Така е. Подал е молба само преди седмица. Изглежда играе с непозволен ходове.

— Можем ли някак да му противодействаме? Не вярвам Бен и Дейв да...

— А, значи вече е Бен? — погледна я заговорнически Арч. — Забелязах, че сте се одобрили, откакто се върнахте от Санибел. Трябва да отбележа, изглеждаш почерняла и отпочинала.

— Ти си просто клюкар. Както и да е, той си беше Бен и преди да заминем.

— Разликата е само в начина, по който го произнасяш.

— Е, добре! — озъби му се ядосано Тери. — Аз го харесвам. Успяхме да преодолеем предишната си вражда. Сега доволен ли си?

— Защо не? Стига да мога пак да те водя на кино.

Те напълниха една манерка със студена вода и се отправиха към гората. Часове наред търсиха из храсталаците и опитваха да открият новото гнездо на сойките.

— Бен е сигурен, че то е някъде тук — каза Тери. — Може би ако се отдръпнем, мъжкият сам ще ни отведе до него.

Но сойките бяха предпазливи птички и грижливо си избираха местата за гнездене. Засега беше известно единствено къде е гнездото на отхвърлената „чужда“ жена.

Обядът в базата се превърна в събрание. Както подозираше Арч, стана въпрос за градоустройствения план. Във вторник, непосредствено след Великден, точно след осем дни, предстоеше разглеждането му от избрани представители на гражданите, които щяха да излязат с препоръка към съответната комисия на градската управа. Макар подобни препоръки да нямат задължителен характер, те обикновено се вземат предвид от комисията и се ратифицират в девет случая от десет, както поясни Дейв. Първото разглеждане фактически

ще бъде решаващо. Той добави, че всички ще трябва да намерят свободно време през седмицата и да подемат кампания за обработка на общественото мнение. Да посещават редакциите на вестници, да разговарят с представителите на комисията и гражданството. Освен това да разпространяват листовки в Лейк Плесид и Себринг — центъра на местния избирателен район. Очакваше ги много работа. Дейв поясни, че никого не молят да се откаже от Великденската ваканция, но такива предложения ще бъдат приети с благодарност. Тери погледна Бен, старейки се да запази равнодушен израз. „Зная. На мен също ми се искаше да сме на Санибел“ — отвърнаха очите му, преди да сведе поглед надолу.

— Кой смята, че би могъл да остане? — попита накрая Дейв. — Или, ако трябва, първо си помислете.

— Аз оставам! — отговори незабавно Джанет. — Ще направя всичко, за да попреча на Ларсен да погуби тази земя.

— Можеш да броиш и мен — обади се Арч. — Бездруго винаги си имам препирни с моите старци, като се прибера вкъщи.

— Аз оставам, разбира се — каза тихо Тери.

Боб Доус се колебаеше. Дори се изпоти. Тери знаеше, че той иска да си отиде вкъщи заради голяма семейна сбирка в Маями Лейкс.

— Аз... ъ-ъ, ще ви съобщя по-късно — рече накрая.

— Добре — кимна Дейв. — Не мога да изразя колко съм признателен на всички ви за проявената готовност да останете. За съжаление, не мога да ви обещаю кой знае какъв Великденски обяд.

— Можеш — чу се гласът на Ан, която седеше кротко в края на масата до Чарли и сдържано слушаше обсъждането. — Ще бъда тук и ще сготвя. Ще правя всичко друго, което е необходимо. Може и да не знаете, но ме бива в рисуването на пернати. С Чарли можем да отидем при родителите ми в Аркейдия някой друг път.

Нейното себеотрицателно предложение предизвика сърдечната благодарност на всички.

— Аз вече се обадох на един свой приятел, който работи в Министерството на природните ресурси — каза Бен. — Мисля, че можем да разчитаме на него. Ще дойде на делото и ще се застъпи за нас. Арч, теб те бива в приказките. Защо не седнеш днес следобед да помислиш за някакъв текст върху плаката, който ще нарисува Ан? Опитай се да е прост и ясен. Някои местни жители тук дори не знаят за

съществуването на базата, да не говорим пък за това, с какво се занимават учените. Наблегни на необходимостта да запазим непокътнати природните ценности. Накарай ги да се гордеят, че и техният град допринася за това, да се вдигнат в наша подкрепа.

— Разбрано — отвърна Арч. — Започвам още сега.

Бен се обърна към Дейв и предложи:

— Защо с Джанет не отидете още днес до Лейк Плесид и не говорите с Том Робълс от тамошния вестник? Тери и аз ще обсъдим въпроса с редактора на „Себринг Нюз“. Ще видим дали не можем да склоним и някой от градската комисия. Боб, ти може да направиш списък на държавните служители и други влиятелни лица, с които да се срещнем. Става ли? Да не забравим и църквите.

Боб Доус кимна, благодарен, че и той получи задача и няма да е единственият несъпричастен.

— Днес и без това трябва да се срещна с нашия адвокат в Лейк Плесид — каза Дейв. — Ще ни е удобно да се отбием и в редакцията на вестника.

— Чудесно. Да се хващаме за работа!

Бен и Тери се качиха в джипа, като взеха куп листовки, описващи базата, работата в нея и приноса ѝ за опазване на природата.

— Ще ни се наложи да обясним и докажем уникалността на „Лейк Ени“ — каза Бен. — Не е достатъчно само да отстояваме случая. Ако моят приятел от Министерството наистина успее да ги убеди, че държавата има интерес да купи мястото като национален резерват, това значително ще увеличи шансовете ни.

Орин Ло, главният редактор на „Себринг Нюз“, ги прие в затрупания си с книги и вестници кабинет. Изслуша ги и се отнесе с разбиране към тяхната кауза. Обеща за идната сряда уводна статия в нейна подкрепа.

— Не ми се вярва Виктор Ларсен да очаква, че ще подемете такава мощна кампания — каза, като се облегна на въртящия се стол и ги погледна над очилата си. — Господ знае дали това ще размърда местните жители. Желая ви успех!

В сградата на градската управа те завариха само един от членовете на комисията. Макар самият той да беше строителен предприемач, обеща внимателно и обстойно да разгледа тяхната аргументация.

— Мислиш ли, че свършихме нещо? — попита Тери, когато седнаха в джипа.

— Е, поне с вестника е сигурно. Не съм толкова уверен за представителя на комисията. Ще трябва да превъзмогне верността към колегите си, за да застане на наша страна.

Бен подкара обратно, но пътьом рязко зави по отбивката за мотела, наречен „Зеления фенер“, и паркира доста встрани от рецепцията. Не изключи двигателя. Ръцете му останаха на волана.

— Ако ще бъде унижително за теб, няма да се отбиваме — рече, — но лично аз ще се пръсна от яд задето пропаднаха намеренията ни за уикенда. Че няма да сме сами и няма да те галя и целувам, когато поискам. В момента... дяволски те желая!

— Вземи стая — каза Тери. — Аз ще те чакам.

Какво значение има мястото? Тя го обича и е щастлива с него навсякъде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тери влезе след Бен в чистото, но вехто и неугледно бунгало. Прониза я мисълта, че никога преди не е ходила в мотел с мъж. Когато пътуваха заедно с Филип, те винаги наемаха в хотелите апартамент с две съседни спални.

— Това е най-доброто, което мога да ти предложа в момента, скъпа — каза Бен, доловил лекото ѝ колебание. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Сигурна съм.

— Толкова те обичам! — Той се наведе да я целуне и започна да разкопчава ризата си. После посегна към токата на колана. Без да е в състояние да откъсне поглед от него, Тери се зае със своята блуза и панталони. След секунди те бяха в прегръдките си и цялата мизерна обстановка нямаше никакво значение.

После Тери си спомняше, че никога не е чувствала Бен по-близък, отколкото в тази чужда и безлична мотелска стая, отдадала се на желанието му и на собствения си болезнен копнеж, който той тъй лесно разпалваше у нея. Тази близост бе осезаема и в по-късните митове, когато, отмалели, лежаха неподвижно върху прохладния бял чаршаф и тихо разговаряха.

По обратния път към базата хапнаха пържени картофи и сандвичи, купиха си студена лимонада и в колата почти не разговаряха. Но възцарилото се мълчание бе някак спокойно и уютно. Бяха се забавили повече от необходимото. В парка „Ларсен“ часът за вечеря вече бе минал, а там имаше правило: който закъснее, да предупреди, за да не се приготвя излишна храна и после да се хвърля.

Все ще се намери някой да отбележи отсъствието ни или да попита какво ни е задържало тъй дълго, помисли Тери. Не се знае дали ще могат двамата с Бен да продължават така. Да се преструват, че отношенията им са само като между колеги, да прекарват от време на време заедно почивните дни, да открадват интимни мигове в крайпътни мотели. На Бен, очевидно, това положение също не му

допада, макар да не е съвсем сигурна какво иска той. Още не бе споменал нищо за бъдещето на възродената им любов. Дори напротив — бе казал да оставят бъдещето само да се погрижи за всичко. Междувременно възникваха и проблеми. Много ясно беше подчертал едно — иска отношенията им да останат същите, но без това да попречи нито на собствената му кариера, нито на нейната.

Тери бе прекарала целия си живот сред академичните среди и много добре съзнаваше, че женитбата с Бен ще означава незабавния ѝ отказ от неговото научно ръководство. В местния университет царяха същите правила по отношение на роднинските връзки. Ще бъде принудена да изостави научната си работа или да отиде другаде. И двете възможности бяха еднакво неприемливи. Ако остане негова любовница, поемат риска да бъдат разкрити. Ще последва наказание от деканата на Бен, макар Тери да знаеше, че към подобни връзки някъде се отнасят търпимо. Дори така да е, това би накърнило личната им и служебна репутация, а Бен не би желал имената им да бъдат опетнени. Не е като да са двама влюбени студенти, каквито бяха преди.

Трябва да се измисли нещо, реши Тери. Не може да продължава така година и половина, колкото ще трае обучението ѝ. За нейна изненада никой, изглежда, не бе забелязал или не му бе направило впечатление, че ги е нямало дълго.

Следващите няколко дни двамата бяха погълнати от общите усилия да разговарят с влиятелни хора за подкрепа, да посещават местните политици и разпространяват из града плаката, който Ан и Арч бяха изрисували. Бен дори се обади в едно предаване по радиото, представляващо разговор със слушатели, за да даде гласност и подпомогне начинанието. Във вестника се появи обещаната от Орин Ло уводна статия по въпроса. Тя призоваваше местните жители да застанат в защита на „Лейк Ени“, да запазят този природен кът като национално богатство и за целите на науката. Има предостатъчно земя за строежи, част от нея притежание на Виктор Ларсен, пишеше редакторът. Не съществува никаква належаща нужда да се застрои именно това място, напротив — то трябва да бъде съхранено.

Журналист от друг вестник взе интервю от Дейв и Бен, както и от разярения Виктор Ларсен, за да представи що-годе обективно историята. Всички се надяваха публикуваните материали да окажат въздействие и природозащитната кауза да получи обществена

подкрепа. Сутринта на самия Великден Ан се прояви с разточителна закуска. Шунка с яйца и палачинки с правено от нея домашно кайсиево сладко. Закусиха рано, за да могат да разнесат листовките из града, най-вече около църквите. Акцията продължи цял ден, чак до привечер. Върнаха се уморени и гладни, но ги очакваше печено агнешко за празничната гощавка. Вечерта позвъни Аби.

— Ще разговарям от лабораторията — каза Бен, после се обърна към Тери: — Ела с мен, трябва да поговорим веднага щом свърша.

Тя бе доволна да го придружи. Приседна на края на масата, докато той разговаряше по телефона. Още от първите думи на Аби лицето му стана сериозно, почти сурово.

— Кога се случи това? — попита накрая. — Той добре ли е? А ти?

Отговорът бе многословен. Бен стисна устни, явно разстроен от това, което чува.

— Виж, едва ли има нужда да ти казвам колко съжалявам, че се е стигнало дотам. Струва ми се... трябваше да те предупредя. Чувствам се виновен, задето не го предотвратих. — Последва мълчание. — Ние с Тери ще дойдем следващата седмица, след като предам доклада си. Тогава ще поговорим. До скоро — каза накрая и затвори телефона.

Какво става, искаше да попита Тери. Нещо с Майк ли се е случило? Но изразът на Бен я възпря. Безмълвно го изчака да седне. Той притвори за миг очи, а лицето му бе мрачно.

— Мога ли да направя нещо? — сложи Тери ръка на коляното му. Той поклати глава.

— Просто постой с мен за малко — каза и хвана ръката ѝ. — Ела да отидем някъде, където ще бъдем сами.

Излязоха. Насреща им се зададоха Джанет и Арч, но Бен я поведе към джипа, без да отговори на въпроса къде са се запътили. Не промълви нито дума, докато излязоха от парка, пресякоха шосето и поеха по стръмния неравен черен път към Ред Хил. Вечерта бе приятна, мека и тиха, а небето — обсипано със звезди. Неспирно цвърчаха щурчета. Жално се обади кукувица. Тери си спомни за първата нощ в базата, когато стоеше на верандата, обляна в сълзи на гняв и мъка, и чу същия печален зов.

— Нещо се е случило с Майк, нали? — попита, обхваната внезапно от страх. Пред очите ѝ изплува жизнерадостното лице на

бившия съпруг на Аби.

— Да — отвърна кратко Бен. — Тежко е катастрофирал с колата.

О, Боже! Тери почувства остра болка, сякаш нещо я преряза. По бузите ѝ се търкулнаха сълзи.

— Не исках да ти казвам — рече Бен и ги изтри нежно. — Бил е пиян, разбира се. Още не е ясно колко сериозно е пострадал.

Изкачиха се на хълма, където се извисяваше пожарната кула на Горската служба. До нея бяха складовете за противопожарното оборудване. Дежурният тъкмо се канеше да поеме по стръмната стълба към поста си горе.

— Здравей, Бен! — поздрави и изгледа Тери. — Хубава вечер. Смятам да присъствам на делото във вторник, ако не съм на работа.

— Благодаря — отвърна Бен. — Ще се радвам.

— Не вярвам да си ми дошъл на гости.

Бен се засмя, но Тери усещаше, че тревогата не го е напуснала.

— Прав си, Джордж. Търся местенце да се усамотя с моето момиче. Ще имаш ли нещо против да поседим за малко до оная барака и да подишаме чист въздух?

— Няма да ми пречите — подсмихна се Джордж. — Само не палете кибрит.

Бен взе едно войнишко одеяло, което държеше навито на руло зад седалките. Хванати за ръце, двамата тръгнаха надолу по хълма към недовършената дървена барака, която Горската служба строеше за подслон на постоянен пазач. Беше малка, но разположена върху широка равна платформа.

— Ако ги нямаше дърветата — каза Бен, — щяхме сигурно да виждаме светлините в равнината. Там на изток, отвъд стръмния склон на Лейк Уейлс.

Тери разбираше, че се опитва да я разсее и да ѝ даде време да дойде на себе си от току-що чутото за Майк.

— Хайде, скъпа — разстла Бен одеялото. — Доста твърдичко е, но ръката ми ще ти служи за възглавница. Нека полежим тук малко и погледаме звездите.

Тя се изтегна до него и сложи глава на рамото му. Отгоре звездите премигваха като огнени точили, но студени и далечни.

— Кажи ми какво се е случило — обади се след време Тери.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя кимна. Бен явно долови вълнението ѝ по безмълвния жест.

— Цяла седмица се наливал с алкохол, после позвънил на Аби. Бил на път към нея, когато се случило. Врязал се челно в едно дърво. Като не се появил дълго, Аби се обадила в полицията и излязла да го търси. Кадилакът бил смачкан като хармоника, забит в голям бор, но Майк бил все още жив. Откарали го с вертолет до болницата в Кейп Коръл.

Известно време Тери не продума.

— Той е алкохолик, нали?

— Не зная. Ако не е, то чудесно умее да се преструва на такъв. Лошото е, че аз го харесвам, наистина го харесвам. Много жалко, че двамата с Аби не могат да бъдат щастливи заедно.

— Тя още го обича — каза Тери. — Май ти го бях споменала преди.

— Аз също мисля, че го обича — кимна Бен. — Тя е чудесен човек. Възхищавам ѝ се... макар да смятам, че това, което се е случило между тях, е отчасти и по нейна вина. Родителите ѝ не го одобряват. И никога не са го харесвали. Дори още преди да започне да пие толкова. Тя не намери достатъчно сили да им се противопостави, да застане изцяло на негова страна.

— Мъчно ми е за него — прошепна Тери и се сгуши в прегръдките му.

— Напомня ти за Филип, нали? — осмели се да попита Бен.

Тери кимна.

— Той чувстваше същото отчаяние и пиенето му беше точно толкова самоунищожително.

— Не ти е бил безразличен, нали? — Само едва забележимото потрепване на гласа му го издаде.

— Да. Макар никога да не съм го обичала така, както обичам теб. — Тя замълча. — Едва ли ти е приятно да го чуеш...

— Никога не съм го мразил — тръсна глава Бен. — И няма абсолютно никаква причина да го намразвам сега. Той е мъртъв, а аз съм жив. И ти си моя.

Тери усети, че в гърлото ѝ се надигат ридания.

— И си благодарен — изрече през сълзи.

— Да, по дяволите! Така е! Обичам те и тези години на раздяла бяха прахосани, поне що се отнася до мен!

В гласа му се появи гняв и Тери го прегърна.

— Недей — каза с разкаяние. — За мен бе същото. Разбираш ли, онази нощ, когато Филип... Той ми каза да отида и да намеря това, което съм загубила.

Бен тихо изруга.

— Спомена ли моето име?

— Не. Не съм сигурна дали го е знаел. Но съм убедена, досещал се е, че в сърцето ми през цялото време е имало някой друг...

— Беше ли щастлива с него? — Бен я притисна към себе си. — Поне малко? Понякога се надявах поне да си щастлива, след като не мога да те имам.

— Предполагам, бях щастлива в известен смисъл, макар пиенето да усложняваше нещата. Бяхме приятели и имаше моменти, когато не бе толкова лошо. Когато заедно се радвахме на музиката, изкуството и други подобни удоволствия. Често играехме и се надлъгвахме на карти. Не беше станал досаден, въпреки болестта си.

— Сигурно много те е обичал?

— Да — въздъхна дълбоко тя. — Така мисля. Може би дори повече, отколкото преди злополуката. Затова съжалявам, че няха смелостта да го напусна. Той вероятно би го приел като комплимент...

За неин собствен ужас, Тери започна да плаче с дълбоки беззвучни хлипания, изливайки цялата мъка и болка, които ѝ останаха след смъртта на Филип.

— Скъпа, недей! — успокояваше я Бен и милваше косата ѝ. — Мило мое момиче, няма за какво да се обвиняваш. Филип е пиел, за да забрави случилото се с него. Ти си била едно от хубавите неща в живота му.

Трепереща, Тери се сви на кълбо и се сгуши в него. Обхвана я успокояващото усещане, излъчвано от неговата близост.

— Може би — откликна като ехо. Опитваше се да види нещата от неговата гледна точка. — Може да си прав.

— Така е — рече уверено Бен. — Знаеш ли, когато ме напусна, сякаш ми изтръгна сърцето, но мисля, че винаги съм разбирал защо трябваше да постъпиш така. Да се омъжиш за Филип е изисквало невероятна сила, скъпа. Не трябва да гледаш с разкаяние назад.

— О, Бен! — промълви тя и го прегърна така, сякаш не възнамеряваше никога вече да го пусне. — Благодаря ти!

На другия ден, понеделник, Тери откри гнездото на сойките. На истинската съпруга. Сега имаше ясно доказателство, че развод не е имало. По-скоро случай на двуженство, аномалия, която би станала отлична опорна точка в нейните изследвания. Бен също беше въодушевен от новината, когато тя се върна и му съобщи наблюденията си. Бяха направили всичко възможно да се подготвят за очакващата ги на следващия ден битка и сега членовете на бойния отряд бяха временно разпуснати, за да се заемат с изоставените си занимания.

А Бен се залови да довърши доклада, който щеше да представи в четвъртък на орнитоложкия симпозиум в Сейнт Питърсбърг Бийч.

— Трябва да съм готов в сряда. Щях да свърша по-рано, ако не се бяха появили проблемите около „Лейк Ени“. Или ако ти не бе ангажирала така мислите ми.

Бяха сами в лабораторията. Тери се наведе и нежно го целуна.

— Обичам те! — каза. — Не мога да чакам до края на седмицата.

Той я изгледа с присвити очи.

— Аз също. В четвъртък оставаме в хотела, а в петък сутринта потегляме за Санибел. Междувременно не е зле да си починеш, любов моя.

Тя се канеше отново да го целуне, когато иззвъня телефонът. Дано не е пак Аби, помисли си. Не беше.

— Междуградски от Тампа — каза Бен, като прикри слушалката с ръка. — Във връзка с един студент.

— Аха — разроши тя косата му.

— Ще съм ти благодарен, ако излезеш, скъпа. И затвориш вратата.

На Тери малко ѝ докривя, но изпълни нареждането. Любовта ги беше сближила така, че тя забравяше понякога, че той е професор и има задължения. Чудеше се дали обаждането е за Арч, или за Боб. Надяваше се да не се отнася за нея. Може пък да им пращат някой нов. Не мислеше, че е нещо важно.

Следващата вечер всички заедно заминаха за Себринг. Бен, Тери и Арч се качиха в джипа, а Дейв взе Джанет и Ан. Паркираха в една странична улица, после прекосиха изрядно поддържаната тревна площ пред сградата на съда. Алеята, водеща към широките стъпала, бе оградена от огромни стари дъбове, палми и магнолии. Тери почувства

как възбудата ѝ нараства с всяка крачка. Влязоха и тя долови сладникав аромат, вероятно на гардении и жасмин. Вътре, под величествения куполообразен свод, сновяха множество хора, някои от тях в тоги, но повечето приличаха на фермери, плантатори или пенсионери.

— Имам чувството, че дневният ред ще бъде доста дълъг — отбеляза Бен, като се оглеждаше. — Дейв, знаеш ли къде трябва да отидем?

— Надясно, после по стълбите и на горния етаж.

Добави, че техният адвокат, Джон Невил, ще ги чака там и ще ги отведе в залата, където заседава комисията. С изненада видяха, че тълпата долу изобщо не можеше да се сравнява с множеството, заело вече места в просторната съдебна зала. Някои се усмихнаха и кимнаха на Бен и Дейв. Мъж на средна възраст ѝ подвикна:

— Вие ще спечелите.

Е, имаме някаква подкрепа, помисли Тери и се огледа за познати. На заседателната маса забеляза журналиста от „Лейк Плесид Джърнъл“, който беше интервюирал Бен и Дейв, а до него бе седнал друг, когото не познаваше. На първия ред седеше Орин Ло от „Себринг Нюз“. Той срещна погледа ѝ и кимна. Значи е дошъл лично. Може би неговото присъствие ще им придаде известна тежест. Тя трепна, като разпозна още един мъж сред публиката — Виктор Ларсен. Бе по-едър, отколкото го помнеше. Лицето му бе още по-червендалесто, а пясъчнобелезникавата му коса бе съвсем оредяла за тези шест години, откакто го видя за последен път при разправията му с баща ѝ. Седеше в лявата страна на залата и бе погълнат от разговор с възпълен, доста неприятен на външен вид адвокат в тъмносин костюм на тънки райета. Като че ли почувствал появяването им, Ларсен се обърна. Хвърли им пълен с омраза поглед, от който тръпки я побиха. С Ларсен беше и надзирателят Кевъндиш.

Арч я побутна с лакът и ѝ подаде копие от дневния ред. Тери потърси тяхното дело: „Парцел «Лейк Ени», Виктор Ларсен, четиристотин акра, молба А-1.“ Беше в средата на страницата. Бен се взря в листа и се намръщи.

— Доста ще трябва да чакаме — рече.

Джон Невил се присъедини към тях и всички седнаха от дясната страна на залата, точно срещу Ларсен. След няколко минути влязоха

съдебните заседатели и заеха местата си. Стенният часовник между два високи прозореца с венециански стъкла сочеше седем и десет.

В девет председателят обяви кратко прекъсване. Бяха изслушани вече шест-седем случая, някои от тях без опоненти. Две от делата обаче се проточиха. Противниковите страни твърдо отстояваха своето. Едното се отнасяше за някакъв склад за отпадъци, който загрозявал района, а другото — за подялба на земя край езеро. Делото за „Лейк Ени“ щеше да се разглежда след почивката.

— Искаш ли кафе или нещо за пиене? — попита тихо Бен. — Смятам да се поразходя.

— Аз също — отвърна Тери. — Цялото това чакане само ме изнервя.

С изключение на Дейв Торнтън и Джон Невил, цялата група слезе на долния етаж. Наредиха се сред навалищата пред малкия бюфет, предлагащ кафе, чипс, сандвичи и фъстъци. Преживяха неприятен момент, когато надзирателят Кевъндиш доближи до Джанет и я отправи през зъби неприлична забележка, от която тя за малко щеше да се разплаче. Бен я измъкна настрана, после купи за всички кафе. Качиха се с чашките горе пред залата, където все още стоеше значителна част от присъстващите. Внезапно Бен си проби път през тълпата и се здрависа със слаб тъмнокос мъж.

— Радвам се, че можа дойдеш. Кърт — каза, после ги представи един на друг. — Това е Тери Даниълс, моя аспирантка. Арч Ванмитър и Джанет Викъри — също мои студенти. Ан Несбит се грижи за всички нас в базата. Момичета и момчета, това е моят приятел Кърт Макензи от Министерството на природните ресурси. През цялото време поглеждах към вратата за него.

— Съжалявам, че закъснях — каза приятелят на Бен. — Пътът трябваше да се отбия в Лейк Уейлс във връзка с подобен проблем. Радвам се да се запозная с всички вас.

— Трябва да влизаме — напомни им Арч, поглеждайки през вратата. — Вече заемат местата си. Сега е наш ред.

Оставащият за разглеждане въпрос по дневния ред преди техния бе някакво дребно разногласие, което мина без особени спорове и бе разрешено с учудваща бързина.

— Ние сме — прошепна Бен на Тери и стисна ръката ѝ. — Да си пожелаем успех!

Седяха притихнали, докато директорът на градоустройствената служба оповести предложението на Ларсен, накратко описа въпросната собственост и препоръча проектът да бъде одобрен.

— Знаех си, че има свой човек там — прошепна Арч.

— Не е задължително — каза Бен. — Може би Ларсен е настоял, а те не са били наясно колко чувствителна екосистема е „Лейк Ени“. Нашата работа е да ги убедим в това.

— Кой ще говори от името на ищеца? — попита председателят.

— Аз! — Към подиума приближи адвокатът на Ларсен и се представи. С почти отегчен тон, сякаш въпросът бе толкова ясен и предрешен, че не си струваше да се спори, той изложи случая на своя клиент: Ларсен търпеливо изчакал посочения от баща му в завещанието срок за предоставяне на „Лейк Ени“ в разположение на биологичната база. Срокът скоро изтичал и сега той желае да застрои земята си, което е негово право. Молбата си е подал предварително, за да бъде включен в плана за строителство към момента, когато ще възвърне собствеността си. В измененията, които смята да направи, няма нищо извън рамките на обичайното. Нещо повече, предвижданото строителство върху този участък ще донесе допълнителни данъчни доходи за местната хазна. Адвокатът отстъпи в страни и погледна отегчено залата.

— Има ли възражения? — попита председателят.

Джон Невил стана и приближи до подиума.

— Да, има, господин председател — каза, после представи себе си и своя клиент.

Аргументите му бяха не по-малко основателни: разбира се, общоприето е селскостопански земи да се използват за жилищно строителство. Но в противоречие на току-що казаното от страна на ищеца, развитието именно на този участък ще бъде в ущърб на местните интереси, тъй като завинаги ще унищожи една природна ценност, единствена по рода си в цяла Флорида. Цитира това, което Бен му беше казал за езерото. Че е единственото в равнината на южното крайбрежие с история отпреди сто милиона години, уникални наносни пластове, редки и застрашени растителни и животински видове край бреговете му.

— На този участък е забелязана пантера — едно от нашите най-красиви и бързо изчезващи животни — продължи той. — Аз не ви

призовавам да спасите „Лейк Ени“ заради учените в парка „Ларсен“, макар техните изследвания да са много ценни както за природата, така и за хората. Аз ви моля да го спасите за жителите на тази провинция и за щата Флорида.

Председателят го гледаше замислено.

— Какъв е смисълът да не включваме тази земя в градоустройствения план, след като през есента опонентът на вашия клиент бездруго ще я наследи? Доколкото разбирам, той няма намерение да я продава.

— Не, господин председател, няма намерение — вметна бързо адвокатът на Ларсен.

— Е, тогава? — обърна се председателят към Невил.

— Земеделският характер за използване на земята ще бъде по-приемлив и целесъобразен от гледна точка на дивата природа — отговори Невил. — Но ние очакваме държавата скоро да се заинтересува и придобие тази земя, да я направи обществено достояние. Тук присъства държавен представител от Министерството на природните ресурси...

Сдържано, но убедително приятелят на Бен обрисова окуражаваща картина за бъдещето на „Лейк Ени“, ако то бъде взето под попечителство на държавата.

— Очаквам да бъде включено в законопроекта, който сенаторът Бъртън Френсис от Лейк Уейлс ще внесе в края на месеца — каза. — Смятам, че перспективите за отпускане на средства от законодателното тяло са добри.

Кърт Макензи седна. Председателят призова за изказвания от залата. За изненада на Тери, няколко от присъстващите се изказаха в защита на „Лейк Ени“.

— Наистина съм впечатлен от тези млади хора, които миналата неделя раздаваха около църквата листовки за спасяването на земята — каза възрастен мъж. — Ако питате мен, това е американската демокрация в действие. Ако имаше повече млади хора като тях, тази страна нямаше да е на това дередже, на което е сега. Казвам да им дадем едно непокътнато парче от природата в тази страна.

Виктор Ларсен гледаше мрачно. Изказването на мъжа предизвика одобрителен шум в залата. Тери видя, че Джон Невил погледна към Дейв и Бен и вдигна вежди в ням въпрос дали желаят да говорят. Бен

поклати отрицателно глава. По-добре да оставят тукашните жители да смятат, че това е тяхна собствена победа — ако, разбира се, победата е тяхна. Тери вцепенена наблюдаваше как съдебните заседатели обсъждат решението. Някои застъпваха страната на Ларсен. Накрая изслушаха заключителните забележки на двамата адвокати. Демокрация в действие, помисли Тери. Не бе поглеждала така на нещата. Бе нервна. Изходът на делото означаваше твърде много. Сплете пръсти и силно притисна длани една в друга. Председателят се канеше да пристъпи към гласуване. За неин ужас първите два гласа бяха в полза на Ларсен.

— Тези така и така бяха загубени — прошепна Бен. — Мисля, че все още имаме шансове.

Следващите три гласа бяха против. Двама от заседателите отсъстваха. Нужни им бяха общо четири гласа против, за да се отхвърли иска. Но този, който седеше от края вдясно също гласува „за“. Сега гласовете бяха три на три. Последва дълга пауза, през която председателят се взираше в Ларсен, после обърна поглед към тях.

— Председателят гласува „против“ — каза той отчетливо. — Препоръчва се отхвърляне на иска. Минаваме към следващия въпрос от дневния ред.

Всичко стана толкова бързо, че Тери се чувстваше като замаяна.

— Спечелихме, нали? — попита тя Бен, когато всичко заедно излязоха в коридора.

— Залагам си главата, че спечелихме, скъпа! — Тържествуващ, той я притисна в обятията си и звучно я целуна, без да го е грижа дали ги гледат.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— О, и аз искам, ако не възразяваш! — изникна до тях Арч и целуна Тери по бузата.

Бен го изгледа смръщено. Всички се смееха доволни и оживено коментираха благополучния изход. Бен се ръкува с Джон Невил и приятеля си от Министерството.

— Изглежда ще се уреди — усмихна се Невил. — До две седмици комисията ще излезе с решение. Ларсен ще се опита да го оспори, разбира се. Но мисля, че нещата вече са предрешени.

— Аз ще ви държа в течение за хода на законопроекта — каза Макензи. — Може да повикам вас двамата за ден-два, когато се внесе за разглеждане.

Дейв кимна.

— Защо не дойдете с нас да пийнем по нещо? — Поканата на Бен се отнасяше за Невил и Макензи. — В настроение съм да празнуваме.

— Съжалявам, аз не мога — отвърна Невил. — Имам дело утре рано сутринта.

— Аз също трябва да тръгвам — отказа и Макензи. — Довечера заминавам за Бел Глейд.

Стиснаха си отново ръцете и се разделиха. Тери слизаше редом с Бен по широкото мраморно стълбище и си мислеше как сега целият екип на базата е наясно, че отношенията им с Бен са далеч извън рамките на професор и аспирант. Ще има, разбира се, клюки и съответно по-малко възможности да остават насаме.

Долу, в дъното на голямата колонна зала, стояха Ларсен, надзирателят му и адвокатът.

— Всички вие учени-всезнайковци, какво си мислите, че ме направихте на глупак ли? — рече злобно Ларсен. — Е, знайте, че няма да се предам така лесно! Аз също имам свои хора по-нависоко.

За момент никой не отвърна.

— Това не е лична борба, що се отнася до нас — обади се спокойно Бен. — Ние само правим това, което смятаме, че е правилно за околната среда.

— По дяволите! Не ви ли стига тая земя, дето баща ми ви я остави, да си тичате след птичките и пеперудите? Сега искате и от моята! Отдавна възнамерявах да строя на това място и ще го направя! Ако не, ще пусна добитъка и ще го опаса до голо през октомври! — Обърна се и се закани с пръст на Джанет. — И гледайте тази да не припарва на земята ми, че тогава вече ще си имате неприятности!

Арч прегърна защитнически Джанет през раменете. Ларсен и хората му се качиха в голям бял кадилак, паркиран демонстративно на бордюра. Потеглиха със свистене на гумите, прозвучало като последна заплаха.

— Мисля, че говори сериозно — обърна се Дейв към Джанет. — Искам да внимаваш за граничната линия, разбираш ли ме?

Тя кимна. Лицето ѝ бе напрегнато. Арч стисна окуражително ръката ѝ.

— Не им давай да те сплашат — каза. — Хайде, да тръгваме! Спомням си да чух нещо за пийване в тукашната кръчма? Отиваме ли?

Той се качи с другите при Дейв, така че Тери и Бен останаха сами в джипа.

— Сигурно не трябваше да те целувам така пред всички — каза Бен и сложи ръка на коляното ѝ. Изчакваха червен светофар. — Искам да бъдем заедно, но истината е, че сме в неловко положение, скъпа.

— Да. Зная — отвърна Тери.

Той не каза нищо повече, но тя остана с впечатлението, че с усилие се сдържа да не добави това, което е в ума му. Когато шестимата се настаниха удобно в ъгловото сепаре на едно просторно заведение, Тери продължаваше да се чуди какво ли премълча Бен. Може би той също има желание да подновят рухналите им навремето планове за женитба, но не отваря дума за това от страх да не би подобна стъпка да провали кариерата ѝ. Или пък, мислеше си печално, може би такова нещо и през ум не му минава. Случилото се преди шест години може да му е повлияло така, че сега да не иска нищо повече, освен, както се изрази сам, „да бъдат заедно“. Е, във всеки случай ще взема поне това, което мога, реши Тери. Дори да го има по този начин, като тайна негова любовница, е повече, отколкото се бе

надявала. Донесоха им питиетата. Почти веднага Арч я покани на танц. Тя охотно се съгласи, сякаш да танцува с него бе най-голямото удоволствие на света. Измъкнаха се от сепарето и видя, че Бен покани Джанет. Много добре, защото в момента Джанет явно се нуждаеше от благосклонен жест от страна на ръководството на базата. Скоро обаче Бен и Тери неизбежно се оказаха заедно, танцувайки под звуците на бавна и тъжна мелодия.

— Едва се сдържам! — прошепна ѝ Бен и я привлече към себе си, доколкото се осмеляваше пред останалите. — Повече от седмица не сме били заедно. Трябваше онази вечер на хълма да те прелъстя.

— Сега и аз съжалявам, че не го направи — усмихна се Тери. — Но моментът не беше подходящ.

— Може би тази вечер ще нахълтам в стаята ти, както едно време — промърмори той.

Но не дойде, а и тя всъщност не очакваше, че ще го направи. Дълго лежа будна. Луната надничаше през прозореца и бележеше сребърна пътечка от светлини и сенки. Нали разправят, че пълната луна действа особено на хората и ги изнервя, мислеше Тери. Във всеки случай ѝ предстоят няколко напрегнати дни. Няма да ѝ е лесно да чака до четвъртък, когато двамата с Бен ще заминат в Сейнт Питърсбърг за конференцията, а после на Санибел. За три вълшебни дни. Сами на острова. Той може да поиска да пътуват отделно, в две коли, за да не заподозре някой.

На другия ден полусериозните ѝ размисли за луната се оказаха смайващо точни. Сутринта започна уж спокойно. На закуска всички, в това число и Бен, изглеждаха необяснимо раздражителни, кисели и без настроение. Като че ли не бяха спечелили, а загубили първото дело с Ларсен. На обяд бяха не по-малко мълчаливи и необщителни. Седяха, забили поглед в чиниите си.

Сегашната им трапезария е била зимната градина на Олаф Ларсен, спомни си Тери. Мина ѝ през ум, че синът му Виктор има за какво да се ядосва. Едва ли това е единствената къща, която баща му е притежавал, но тук той бе израснал и прекарал голяма част от живота си. Поразяващо е, все пак, как не разбира изключителната екологична ценност на това място и се отнася с пълно пренебрежение към природата. Опазването на околната среда ни най-малко не го интересува. Поне малко да бе наследил благородния дух на баща си.

Бен стана и се извини, че напуска масата. През изтеклата седмица бе посветил цялото си време на акцията за „Лейк Ени“ и Тери знаеше, че сега използва всяка свободна секунда да довърши монографията.

Джанет, изглежда, също нямаше апетит. Хапна на две — на три и тръгна на обиколка край езерото. Търсеше пресни следи от пантерата. Атмосферата бе някак тягостна. Тери също се чувстваше унила и потисната. Дори не ѝ се работеше днес. Мислеше само за Бен. За нетърпимото желание да бъде сама с него, да могат безпрепятствено да показват един на друг своята любов. Сутринта се беше върнал Боб и единствено той гореше от нетърпение да поработи на полето.

Тери реши също да излезе. Не можеше просто да се мотае наоколо в очакване на уикенда. Въпреки настроението ѝ, работата я увлече. Занимателният свят на птиците, надникването в техния живот я очароваше. Аз наистина обичам тази работа, мислеше си тя. Дори да я нямаше любовта към Бен, заниманията в базата ѝ доставяха огромно удоволствие. А това, че Бен споделя същите интереси само задълбочава удовлетворението. Както и любовта ѝ към него. Колко би искала дисертацията да не пречи на личния ѝ живот. Да обича Бен и да се отдаде спокойно на любимата си работа. Вървеше сред ниски, гъсти шубраци, когато чу клаксона на джипа. Звукът долиташе откъм просеката. Излезе на откритото и видя Арч да ѝ маха като обезумял.

— Тери! — крещеше. — Тери, ела бързо!

Тя припряно взе да си пробива път между храстите. Изподра ръцете и краката си.

— Какво има? — извика. — Какво се е случило?

— Не чу ли изстрела?

Тя се качи в джипа до Боб и Арч подкара бясно. Колата подскачаше и се тресеше, на места буксуваше и занасяше по пясъка. Внезапно Тери си спомни, че бе чула подобен звук, но го помисли за изгърмяване на спукана гума от близкото шосе.

— На „Лейк Ени“ ли? — попита.

Арч кимна. О, Боже! Джанет ще пострада заради тази пантера! Дано само... Поеха по същия неравен път, по който минаха с Бен в деня, когато Джанет бе налетяла на Кевъндиш. Пътуването бе кошмарно и ѝ се стори безкрайно дълго. Зърна Джанет. Младата жена стоеше с побеляло като платно лице, но изражението ѝ бе дръзко и

непокорно. Беше зад оградата, върху земята на Ларсен. Кевъндиш бе насочил пушката към гърдите ѝ.

— Казвам ти да се махаш оттук, докато не съм извикал полиция!
— Той дръпна предпазителя. — Ще броя до десет...

За всеобщо изумление, Джанет отказа да помръдне.

— Това, което се опитахте да направите, е незаконно — отвърна му с треперещ глас.

Кевъндиш започна неумолимо да брои.

— Джанет! — извика Тери. — За Бога! Направи каквото ти казва!

Затича се нататък, препъвайки се по неравната земя. Дочу зад гърба си бръмченето на друга кола. След секунда Бен я блъсна встрани и се вмъкна през оградата. Арч приближи и я хвана здраво за ръката. Кевъндиш обърна пушката към Бен.

— Ти стой настрана! Влязъл си в чужда собственост като нея. Махай се веднага!

— След като свалиш тази пушка. Няма да допусна да стреляш по нашите студенти само защото са направили крачка на твоята земя. — Замълча за момент и добави: — Вече чух един изстрел.

— Той стреля по пантерата, Бен! — обади се Джанет с поукрепнал глас. — Аз я видях. Беше невероятно красива! А после прескочи оградата и се разнесе изстрел...

— Видяла си пантерата?!

Очите на Тери се разшириха от ужас. Как могат да стоят там и да си говорят най-спокойно, когато Кевъндиш държи пръст на спусъка? Но надзирателят бе забравил да поднови броенето.

— Ами да! — Джанет гледаше Бен с насълзени очи. — Нямаше да тръгна след нея, макар сърцето ми да се късаше от мъка. Но когато той... — Тя посочи с треперещ пръст към надзирателя. — Когато той стреля по нея, не можах да се въздържа...

— Разбирам — каза кратко Бен. — Излез оттам! Веднага!

Тя безропотно изпълни нареждането му. От другата страна Тери и Арч я поеха в прегръдките си. Бен все още стоеше на земята на Ларсен. Гледаше намръщено дулото на пушката.

— Ти също! — озъби се Кевъндиш. — Махай се!

Той губи трета битка с омразните биолози, и в частност с Бен, мислеше със страх Тери. Наранената му гордост го прави още по-

опасен. Вероятно Бен долови същото.

— Добре — каза. — Успокой се, тръгвам си. — Направи крачка назад, после добави назидателно: — Но да знаеш, тя е права за стрелянето по пантери. Глобата е петстотин долара. Следващия път добре си помисли.

Тери затаи дъх, когато Бен се обърна с гръб и тръгна преднамерено бавно. Стигна до оградата и сложи ръце на горната летва. Вече се канеше да прескочи, когато надзирателят отново вдигна и насочи пушката.

— Бен! — изкрещя Тери. — Погледни!

Той не скочи, нито замръзна неподвижен. Напротив, обърна се назад. Гласът му бе дрезгав от сдържана ярост:

— Значи ще ме застреляш в гръб, така ли? Защо не хвърлиш тази пушка и не се биеш като мъж?

Слисан от неговото хладнокръвие, Кевъндиш се поколеба.

— Страхливец — рече презрително Бен, без да повишава тон, сякаш казваше нещо пределно очевидно.

Кевъндиш почервения.

— Ако искаш бой, ще си го получиш! — изкрещя и хвърли пушката зад гърба си. — Ела да те видим!

Сърцето на Тери щеше да изскочи. Двамата мъже започнаха да се обикалят един друг, зли и настръхнали. Кевъндиш беше поне с десет години по-стар от Бен, но по-тежък и много по-едър, направо огромен.

Той ще го убие, помисли отчаяно Тери. Не му трябва пушка, за да го направи. След миг двамата се вкопчиха и се чуха неприятните звуци на ударите, които си разменяха. Бен политна назад, загубил равновесие от огромната тежест на Кевъндиш. Устната му бе сцепена и кървеше. Само Арч, който здраво я бе стиснал за китката, ѝ попречи да изтича нататък. Бен изтри уста с опакото на ръката си.

— Хайде, хубавецо-учен! — присмя се Кевъндиш. — Нали искаше да се биеш? Ела ми тук и да свършваме!

— Не се тревожи — отвърна мрачно Бен. — Това и ще направя.

Пристъпвайки гъвкаво и грациозно като пантерата на Джанет той приближи до надзирателя. Получи нов юмрук в лицето, преди да докопа Кевъндиш за ръката. Изви я силно зад гърба му така, че онзи се преви.

— Карате — заяви Бен. — Кафяв пояс. Флота на Съединените щати. Отказвай се, докато си цял!

Кевъндиш се изсмя и се отскубна.

— Всички хубавци разправят същото! — рече подигравателно.

В следващата секунда летеше през рамото на Бен и след миг плъосна в прахта. Остана да лежи там без дъх. Бен взе пушката, извади патроните и ги сложи в джоба си.

— Довиждане — каза и тръгна към оградата. — И не стреляй повече по пантери, ако не искаш пак да си имаш работа с мен.

Тери хукна към него.

— Недей — прошепна той, когато тя протегна ръце и понечи да го прегърне. — Да се махаме оттук!

Без излишни думи, всички се качиха в колите. Бен беше пристигнал с камионетката на Дейв. Тери се качи при него, а Джанет отново зае мястото си в джипа. На скулата на Бен започна да се очертава голяма синина.

— Мили, той можеше да те убие — докосна ръката му Тери.

— Ами! — поклати глава Бен, без да отмести очи от пътя. — Иска само да спечели рунд в тази глупава игра.

— Не ми изглеждаше така.

Бен й хвърли кос поглед.

— И още нещо. Друг път не се хвърляй да ме прегръщаш пред хората.

Тя почувства, че бузите й пламват. Отдръпна ръката си.

— Ти направи същото снощи — рече глухо.

— Беше грешка. Както и това, че сега се връщаш с мен, а не с някой друг. Вече говорят за нас и аз нямам никаква представа дали...

Замълча на средата на изречението. Нито каза нещо друго, нито довърши мисълта си. След няколко минути пристигнаха в базата. Тери изгаряше от гняв и унижение. Бързо изскочи от колата и се отдалечи. След нея долетя гласът му.

— Тери! Би ли ми донесла от аптечката горе лейкопласт и торбичката за лед, ако обичаш?

Вземи си ги сам, искаше да му отвърне. Но не можа. Дожаля й, като си спомни кървящата му устна и подутата буза. Обърна се и го изгледа ядосано през рамо, но се качи да донесе каквото я бе помолил. Кипеше от обида и ярост. Думите му нараниха не само гордостта й.

Струваше й се, че са отказ от любовта им. Правеха го чужд и далечен. Ще му покажа, че мога да съм точно толкова студена в това отношение, колкото и той, заканваше се, докато отиваше в кухнята за лед. Когато се върна, Бен седеше сам в лабораторията. Беше се измил и промиваше с кислородна вода раната.

— Благодаря — каза й лаконично. Синината на бузата му бе потъмняла и добила впечатляващи размери.

Тери стоеше безмълвно отстри и го наблюдаваше. Нямаше представа каква враждебност излъчва лицето й. Известно време той също й отвърщаше с мълчание.

— Тери, изглеждаш ужасно — каза накрая. — Какво има?

Тя не му отговори. Толкова много те обичам, мислеше си. Сините ти очи, смръщените вежди, високомерния ти нос и устните, които ме покоряват. Но няма да ти покажа колко ми е обидно, когато не ми позволяваш да се докосвам до теб. Ала запази самообладание и успя да се усмихне.

— Тъкмо смятах да те попитам същото.

Той повдигна рамене.

— О, за това ли? — докосна бузата си. — Не е толкова зле. Скъпа, бях ужасно груб преди малко.

— Всъщност да — сви тя устни. — Но ти изложи вижданията си.

— Хората вече ни гледат под око — поклати глава Бен. — Ще бъде истинско бедствие, ако оттук излезе мълвата, че имаме любовна връзка. Ще отменят назначението ти при мен. Колкото до моята служба... — Той замълча, махна компреса и провери дали устната му още кърви.

— Е? — подхвърли тя предизвикателно, изоставяйки всякакви преструвки на студенина и хладнокръвие.

— Какво за твоята безценна служба?

— Тя за мен е от значение — седна той на въртящия се стол пред бюрото и я погледна през леко спуснатите си клепачи. — Може би си позволих твърде много. Освен това струва ми се, ти също се вълнуваш за работата си.

Очите на Тери заплашително проблеснаха.

— Разбира се, че се вълнувам! — Чувстваше се оскърбена от неговите упреци и опасения. — Зная какво имаш предвид... че никога

не съм се интересувала истински от науката... Че съм се върнала тук с единствената цел да подхвана отново любовна игричка с теб!

Бен стисна устни. На бузата му заигра нерв.

— А не е ли така?

Тя отстъпи, сякаш ѝ бяха ударили плесница.

— Може и да е влизало в плановете ми! — каза гневно, решена да отвърне на удара. — И какво от това? Не се срамувам от чувствата си! Но дойдох, за да работя по темата, защото баща ми я започна и защото искам да имам своя собствена кариера! Ако искаш вярвай, но тя има огромно значение за мен! Просто си мислех, че любовта е нещо много по-важно от каквато и да е работа! А това не е любов, когато работата означава толкова много за теб, че не искаш да признаеш това, което чувстваш!

Тери бе останала без дъх. Беше се вторачила в него, очите ѝ мятаха гневни мълнии. През цялото време Бен мълчеше зловещо.

— Значи ти мислиш, че аз не те обичам истински? — рече бавно накрая.

— Не по начина, от който имам нужда! — Тери се обърна и тръгна към вратата.

Но трябваше да знае, че не е толкова лесно да му се изплъзне. Бен светкавично скочи на крака и преди тя да разбере какво става, я сграбчи грубо за китката и я извърна към себе си.

— И какъв е този начин? — попита с дрезгав от усилието да се владее глас.

Тери беше на границата да се разплаче.

— Да мога да те докосвам, когато поискам! — отвърна му разтреперана и от вълнение, и от яд, че не може да скрие чувствата си. — Да те следя с поглед! Да ти показвам, че ми е мъчно, когато те боли, че ме засяга всичко, което става с теб! — Обърна се и изтри сълзите с опакото на ръката си.

Не видя как той стисна за миг очи, сякаш откровението ѝ бе срутило отбранителните му позиции. Трепна, когато мъжът я прегърна и я привлече към себе си.

— И какво още? — попита я с гърлен шепот. — Да спиш с мен тук? Дори ако всеки знае за това?

Ако можеше в момента да разсъждава трезво, би разбрала колко неразумно е постъпила и щеше да направи нещо по-добро от това да

отговори положително на въпроса. Но се чувстваше твърде наранена, твърде разгневена, за да се сдържа.

— Може би да! — възкликна и опита да се измъкне от ръцете му, но бе стисната като в железен обръч. — Може би точно това ми трябва — мъж, който не се ръководи от общественото мнение!

За мит ѝ се стори, че ще я удари. Или ще я пусне да си отиде. Но той не направи нито едното, нито другото.

— Добре — каза тихо, макар гласът му да потрепваше от сдържано вълнение. — Ще правя както ти искаш. И ще се надявам само да не ме изоставиш, когато и двамата ни изритат оттук.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да го изостави?! Нима той наистина допуска подобна възможност? Преди да успее да му отговори, устните му се впиха в нейните с помитащата сила на лавина. Тери с ужас почувства тръпчиво солен вкус.

— Бен... — промълви едва чуто и опита да се отдръпне. — Все още кървиш...

— Нищо ми няма — промърмори той, без да откъсне устни от нея.

Ръцете му я притискаха силно, сразяваха волята ѝ. В душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Чувстваше се обидена, но не можеше да устои на магнетичната му притегателна сила, въпреки предупредителните сигнали на здравия разум.

Точно тук, в лабораторията, където всеки момент можеше да влезе някой, Бен изостави всяка предпазливост и външно благоприличие.

Би могъл да си навлече сериозни неприятности, мина ѝ през ума. Ще загуби уважението на колегите и студентите. Възможно е дори да го уволнят, както сам каза. А самата нея да отстранят от темата. Не искам да се случи такова нещо, мислеше отчаяно Тери. Но не можем и да продължаваме с преструвките.

Той сякаш усети вътрешната ѝ борба, защото я притегли още по-плътно към себе си. Тери едва си поемаше дъх. Сигурно с намерение да ѝ покаже, че е готов на всичко, плъзна ръка по гърба ѝ към колана на късите панталони.

— Не... Не тук...

— Мислех, че точно това искаш! — изхриптя той. — Да показваме това, което чувстваме. Никакви тайни. Ще ти покажа колко много те обичам, след като си толкова глупава да се съмняваш! — Зарови пръсти в косата ѝ и отново жадно впи устни в нейните. Тери внезапно осъзна какво ще последва, ако не успее да го спре. Непреклонен и невъздържан, когато загуби самообладание, Бен беше

способен да я обладае тук, насред лабораторията, между книгите и епруветките.

— Бен, за Бога! — примоли се. — Не това исках!

— Така ли? По-добре признай истината! Мина повече от седмица, откакто бяхме заедно. Нима не искаш пак да се любим?

Обляха я топли вълни. Но трябваше да се пребори с желанието, да победи себе си, да се противопостави на Бен. Заради самите тях.

— Ние... може със същия успех да го направим и на верандата пред трапезарията — рече в отчаяния си стремеж да го обуздае с шегата. — Да им предоставим нещо, за което наистина си заслужава да говорят като дойдат на вечеря.

Ефектът обаче беше обратен. Очите му светнаха предизвикателно. По устните му плъзна прелъстителка усмивка. Предложението само бе разпалило въображението му.

— Искаш ли, мое мило момиче? — промърмори той и я целуна. — Защото ако искаш...

Отвън, на верандата, се дочуха стъпки. След секунда вратата се отвори и в лабораторията влезе Арч.

— Случайно да сте виждали нашите отчети? — започна той. — Боб се кълне, че ги оставил тук... — Млъкна, внезапно осъзнал ситуацията.

Бяха успели да се отлепят един от друг при нахлуването му, но Бен продължаваше да я държи здраво през кръста. И най-големият глупак би разбрал какво е прекъснал, а Арч далеч не беше такъв. Тери силно се изчерви и извърна поглед.

— Мисля, че ги видях на бюрото на Боб — отвърна спокойно Бен. Арч го изглежда недоумяващо и той продължи: — Отчетите, нали за тях дойде.

— О, да, благодаря! — откъсна той с видимо усилие очи от двамата и припряно засъбира листовете.

— Трябва да поговоря с него за минута — каза тихо Бен. — Почакай ме горе.

— В моята стая ли? — прошепна невярващо Тери.

— Защо не? — повдигна той вежди. — Сега и бездруго ще се разчуе из цялата база.

Значи няма намерение да помоли Арч да си държи езика зад зъбите. Напротив, щеше да „изложи всичко на показ“, както се бе

заканил. Без да каже нищо, тя се обърна и излезе. От смущение дори не поздрави Джанет, която седеше в другия край на верандата.

В момента най-много от всичко ѝ се искаше да се махне оттук за час-два и да размисли. Знаеше, че трябва да действа бързо, защото Бен ще се задържи с Арч в най-добрия случай само няколко минути. Не искаше да го срещне и да предизвика сцена. Хукна към стаята си, прескачайки по две стълби наведнъж. Доколкото си спомняше, ключовете от колата ѝ бяха в нощното шкафче, върху дневника. Несъзнателно грабна и него и изтича навън. От Бен нямаше и следа. Бързо се отправи към гаража. Когато вече завиваше с колата по асфалтовата алея към портала, ги мерна двамата с Арч. Тъкмо излизаха от лабораторията. Нямаше съмнение, че я забелязаха. Пое по неравния черен път към Ред Хил. Мина ѝ през ум, че Бен може да се досети накъде се е отправила и да тръгне след нея. Е, по-добре, отколкото да изясняват отношенията си в базата. Но все пак се надяваше да я остави сама за известно време. Имаше нужда от спокойствие, за да подреди мислите си.

Приятелят на Бен от Горската служба я позна и приятелски ѝ махна за поздрав.

— Къде е Бен? — извика.

Тя опита да се усмихне приветливо и спря до него.

— Работи. Аз избягах тайно, както се досещаш.

— Няма да те издам — засмя се той. — Поздравявам ви за победата по онова дело. Добра работа свършихте.

— Благодаря. За нас наистина е много важно. Но сега предстои решението на комисията, а после ще се борим държавата да обяви местността за резерват.

— Ако някой може да го направи, това сте само вие!

Тери се изкачи пеш до бараката, където бяха лежали с Бен под звездите в нощта, когато узнаха за случилото се с Майк. Слънчевите лъчи обливаха със светлина дървената платформа. Из въздуха се носеше свежият мирис на бор. Тя седна на края и провеси крака. Съвсем вярно бе казала на горския, че „Лейк Ени“ и опазването на девствената природа тук означават много за всички тях. Включително за нея и Бен. Положително има и други застрашени места, нуждаещи се от защита, други птичи видове, чието поведение да наблюдават, а Бен да използва резултатите, за да довърши изследването, с което се е

заел. Но той е свързан именно с това място. Наблизо е къщата му, построена с много любов. Тук са минали години от живота му — същите тези години, които е прекарал без нея. Тя няма право да се връща сега и егоистично да настоява да бъде на първо място в живота му. Макар че точно това направи, а той изглеждаше решен да рискува всичко, само за да ѝ докаже... Кой знае какво? Не може да му позволи този риск, ако го обича. Защото работата му е неговият живот. И ако той я загуби заради Тери, това ще означава незабавната им раздяла.

Но от друга страна, да поддържат някаква епизодична любовна връзка, както и да спазват само колегиална линия на поведение, бе еднакво немислимо. Отначало смяташе, че е доволна от подновените помежду им отношения, но сега искаше повече. И как биха могли да се държат само като колеги или като обикновени приятели? Е, каза си Тери, ако се откажа от работата по темата, мога да остана негова любовница и това няма да изложи на опасност кариерата му. Ще се омъжа за него, ако ми предложи. Ще живеем в къщата на острова или ще се приютим в някоя от вилите на базата.

Много добре знаеше обаче, че подобно нещо е невъзможно. Не защото щеше да загуби уважението му. Истинската причина бе, че тя сама ще престане да се уважава. Каквото и да се случи, никога няма да изостави отново работата си. Тя ѝ е присърце, доставя ѝ истинско удовлетворение. Някъде сред боровите клони се обади присмехулник. Защо животът не е по-прост, помисли Тери. Такъв, какъвто бе в усамотената къща на Санибел. Когато плуваха безгрижно в ласкавото море, слънцето галеше голите им тела, а после спяха прегърнати в прохладата на нощния бриз. Тогава ѝ се струваше, че няма пречки за тяхната любов. Сега се чувстваше като в омагьосан кръг. Те двамата сякаш бяха прокълнати, който и път да изберат. Тя го обичаше твърде много, за да погуби кариерата му. Или своята. Но знаеше също, че няма да ѝ стигнат сили да продължат по този неясен начин.

Тери взе дневника, който лежеше до нея. Оттам се изплъзна пощенската картичка на Бен. Обърна я замислено и прочете посланието. „Обичай ме винаги“, беше писал. Твърде късно, за да предотврати погрешната ѝ стъпка, с която излезе от живота му. Ако това не се бе случило, вече да е защитила доктората си и да са женени. И сега нямаше да са изправени пред такива неразрешими противоречия. Да го загуби втори път, защото половинчати неща не я

удовлетворяват, за нея бе убийствено. В главата ѝ се прокрадна нова неясна мисъл. Ами ако довърши обучението си другаде? Далече от парка „Ларсен“, при друг ръководител, който ще постави на изпитание ума ѝ, не сърцето?

Когато се върна в базата малко преди вечеря, Тери все още не бе взела категорично решение. Не срещна Бен. Качи се в стаята си и си взе душ. Чудеше се дали той също не се е усамотил някъде, за да размиеш. Но едва седнала в трапезарията, и той влезе. Застана зад стола ѝ.

— Носът ти е изгорял — каза и сложи нежно ръка на рамото ѝ. Жестът му бе твърде красноречив. — Къде ходи... до Ред Хил ли?

Значи се е досетил. Но е решил да я остави на спокойствие.

— Всъщност да — отвърна му. — Твоят приятел Джордж каза да те поздравя за спечелването на делото. Обясних му, че ни чака още много работа до пълното уреждане на нещата.

— Правилно си му казала — стисна я той леко за рамото и седна до нея.

Показваше на целия свят, че се обичат от години. Тери погледна Арч и долови лекото му приятелско кимване. Бе му благодарна за този жест на разбиране и съгласие. Дейв се бе задълбочил в разговор с Джанет относно възникналите по нейната тема проблеми. Той, разбира се, знаеше цялата история и предлагаше мълчаливата си подкрепа. Но имаше нещо строго и консервативно у Джанет, а реакцията на Боб Доус бе непредсказуема. Те двамата може да не се отнесат тъй благосклонно, помисли Тери.

По време на десерта Бен я помоли да остане тази вечер с него в лабораторията, за да прегледат окончателния вариант на доклада му за симпозиума в Сейнт Питърсбург Бийч. Сякаш разгадал мислите ѝ за Арч, той повдигна въпроса в минутата, когато останаха сами.

— Предполагам, питаш се за какво исках да говоря с Арч днес следобед — каза, като отвори вратата на лабораторията и я пропусна да мине пред него. — Не знам дали разбра, че той ме бе помолил да дойде с нас през почивните дни. Сега му обясних какви са отношенията ни и че искаме да бъдем сами.

Тери бе поразена.

— Какво... Какво каза той?

Бен вдигна рамене и запали неоновото осветление.

— Че всичко е наред, че разбира. Каза също, че те харесва и иска да си щастлива.

За втори път тази вечер тя почувства прилив на нежност към своя нов червенокос приятел.

— Арч е изключителен — каза. — Той няма да ни клевети и очерня. Освен това ние сами ще се погрижим за това.

Бен не поде репликата и изглежда темата на техния днешен спор бе изчерпана. Хванаха се на работа. Тери преглеждаше вече отпечатаните страници, проверяваше за грешки и ги четеше на глас, за да е сигурна, че ще звучат разбираемо. Отново забеляза добрия стил, логичната ясна обосновка, с които се отличаваха и написаните от Бен раздели в книгата му с Ейвъри Уайлдър.

— Наистина ще ги впечатлиш — наруши тя мълчанието. — Чудесно е!

Бен я погледна над очилата и се усмихна.

— Благодаря. Надявам се. В академичната игра авторитетът е всичко, а онази книга, която написах с Ейвъри, страхувам се, не допринесе много в това отношение.

Нито пък нашата връзка, добави наум Тери и отново сведе поглед към страниците. Не мога да допусна да погубиш всичко, което означава толкова много за теб, помисли си. И все пак, дори в този момент тя чувстваше как любовта им осезаемо витае между тях. Без Бен животът ѝ щеше да е тъй празен, както шестте години, прекарани с Филип в Чикаго.

Бъди търпелива и благоразумна, предупреди я вътрешният глас. Не прави глупости! Той никога няма да ти прости, ако пак го напуснеш. Беше почти полунощ, когато свършиха. Пред телевизора във фойето нямаше никой. Очевидно всички си бяха легнали. На Тери ѝ се стори, че крачките им издайнически отекват по стълбите, известявайки Арч и Боб, чиито стаи бяха срещу нейната, че тя се прибира заедно с Бен. Самият той не бе споменал нищо тази вечер за нерешените между тях разногласия. Въпреки това, тя имаше ясна представа какво ще направи той, щом стигнат тъмния коридор. И не сгрещи. Спряха пред нейната стая и Бен я прегърна.

— Тери! — прошепна в ухото ѝ. — Желая те, скъпа! Нека спя при теб тази нощ.

В гласа му нямаше нищо от твърдата настоятелност, която звучеше следобеда. Но тя се боеше.

— Бен, тихо! Ще ни чуят. Знаеш, че не може.

— Мислех, че точно това искаш — намекна той за следобедния им спор.

Наведе глава и нежно я целуна. Целувката бе труден за преодоляване аргумент. Както винаги, неговата близост бе способна да помете всяка предпазливост и здрав разум. Повече от всичко на света на Тери ѝ се искаше той да влезе в нейната стая, да бъдат цяла нощ заедно, да я потопи в приятната отмала на екстаза. Но много добре си даваше сметка как ехти тишината наоколо. Колко е опасно за Бен, ако другите разберат. Може би Арч няма да се разприказва, но не можеше да разчита на Боб Доус.

— Мили, не мога да те пусна в стаята си.

— Не ме ли обичаш?

— Не можеш да си представиш дори колко много те обичам! Но не можем да говорим за това тук, в коридора.

— Тогава ме покани вътре.

— Не, Бен. Моля те!

— Искам да ти докажа, че те обичам!

— Отложи за утре вечер. Днес си казахме достатъчно. И двамата имаме нужда да размислим. Нека нещата дойдат на местата си.

За момент Бен замълча.

— Добре! — каза. — Утре идваш с мен в Сейнт Питърсбърг, нали? И после на острова за уикенда?

Колебанието ѝ бе едва забележимо.

— Да, ще дойда!

Той я целуна. Този път много по-настоятелно.

— Тогава по-добре да те оставя да се напиш — промърмори тихо, макар на Тери да ѝ се струваше, че гласовете им кълтят. — Не ти обещавам, че ще имаш време за сън следващите четири дни — усмихна се лукаво. — Още едно предупреждение. Искам да сме на път в осем часа. Ако не си вдигнала хубавото си тяло навреме, ще дойда да те събудя. Без да ме е грижа за околните.

Тери заспа учудващо бързо. Дълбоко и без сънища. Сутринта будилникът я събуди в седем. Взе си душ и тъкмо се обличаше, когато я стресна почукване.

— Облечи се по-леко, скъпа, денят ще бъде хубав — обади се зад вратата Бен. — Ще вземем джипа. Чакам те в лабораторията.

Тери прибра белия ленен костюм и светловиолетовата копринена блуза в сака. Може в хотела да се представят за семейна двойка курортисти, помисли си, докато навличаше късите бели панталони. Бен бе прав — денят обещавахе да бъде топъл, дори горещ. Прибави към багажа още чифт къси панталони, бански костюм и слезе долу.

Джипът беше паркиран до верандата. Всички ще разберат, че тръгвам с него, каза си и скри сака зад седалките. Дали не си позволяваха твърде много? Но умът ѝ отказваше както да мисли за предстоящото удоволствие от дните, които ще прекарат заедно, така и да се изправи срещу възможните скандални последици на тяхната връзка. Тя стоеше с ръка върху вратата на джипа, заслушана в чуруликането на пойните птички, долитащо от боровата гора.

— Тери... — чу гласа на Ан Несбит.

— Да? — извърна се, като опита да прикрие смущението си.

Ан, изглежда, не намираше нищо необичайно да я види до колата.

— Някой търси Бен по телефона — каза. — Междуградски. Позвъних в лабораторията, но дава заето. Ако отиваш натам, би ли ми казала да се свърже на девета линия.

— Разбира се.

— Приятна почивка! — пожела Ан и влезе в трапезарията да почисти след закуската.

Тери се сблъска с Бен пред вратата на лабораторията и му предаде съобщението. Изчака го навън, както я помоли, докато той проведе междуградския разговор. След няколко минути потеглиха. Шофираше Бен.

— Кой се обади? — попита Тери.

— Първо Аби. Нищо обезпокоително. Ще ти разкажа по-късно... А за другото обаждане... ще ти обясня в по-подходящ момент.

Тери го изгледа с любопитство. Какво ли е намислил? Но денят беше превъзходен и всички неуредици изглеждаха дребни и незначителни. Завладя я блажено спокойствие. Наслаждаваше се на ясното безоблачно небе, натежалия от цитрусов аромат въздух, на лекия ветреца, полъхващ в косите ѝ. Стори ѝ се, че много бързо стигнаха до Бредънтън. Пресякоха залива Тампа по невероятно

извития гръбнак на моста с подходящото име „Път в небето“, извисяващ се над сребристите води. После завиха на запад и в далечината тя видя хотела, който Бен ѝ бе описал — голяма, старомодна сграда в испански стил, издигаща се на самия бряг като огромна розова торта.

Бен се запъти към рецепцията, а тя стоеше встрани, чувствайки се малко неудобно с късите панталони и твърде голите си крака сред пищната обстановка на фойето с разпръскващ водни струи фонтан в средата и пристигащите участници в симпозиума, облечени далеч поизискано, под ръка със своите елегантни съпруги.

Ужасно се смути, когато Бен кимна на двама от тях и за нейно разочарование им я представи като своя аспирантка. Единият от мъжете я изгледа втренчено от глава до пети.

Тери мигновено забрави неловката ситуация, когато в стаята Бен я сграбчи и я повали на впечатляващото със своите размери легло.

— Ето ни най-после тук! — възкликна той. — Далече от тълпата. Само аз и моето хубаво момиче! Този уикенд... — замълча, за да я целуне, — ще ти покажа... — последва нова целувка — колко много те обичам!

Откога мечтаеше за този вълшебен миг! Но защо ли някакъв неясен страх се прокрадна в сърцето ѝ?

— Прегърни ме, Бен! — прошепна тя и се притисна към него. — Искam само да ме прегърнеш...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не само това, скъпа! — засмя се Бен, претърколи се и стана.

Искаше да си вземе душ преди откриването на симпозиума. По програма неговият доклад бе обявен за два часа. Бен настоя тя да поплува дотогава.

Той самият се облече и слезе да разузнае кои известни учени са пристигнали. Трябваше да се съсредоточи върху предстоящото изказване.

Тери разбираше, че Бен има нужда да остане за малко сам. Послуша го и отиде да се раз хлади в басейна на хотела. Плува, разходи се, изпи два коктейла, които доста ѝ замаяха главата под горещите слънчеви лъчи. Алкохолът обаче, както и живите ритми на латиноамериканския състав, свирещ на терасата, не можаха да разсеят безпокойството ѝ.

В един и половина се качи в стаята, облече белия ленен костюм и грижливо се гримира. Искаше да бъде красива и привлекателна.

Влезе в залата и седна на едно от свободните места в дъното, точно когато представяха Бен. Той беше изискано елегантен в сивия си костюм. Изглеждаше самоуверен и невъзмутимо посрещна ръкоплясканията, с които приветстваха качването му на подиума.

Отначало Тери с вълнение слушаше доклада, макар да знаеше наизуст почти всяка дума. После вниманието ѝ бе привлечено от шушукането на двама мъже пред нея. Бяха същите, с които Бен се поздрави бегло тази сутрин на рецепцията.

— ... хваща окото, да ти кажа — шепнеше единият. — Бива си я, с това апетитно задниче и тия дълги крака... Все пак доста безочливо от негова страна да я доведе тук. Готов съм да се обзаложа, че са се регистрирали като съпрузи.

Другият повдигна раздражено рамене.

— Какво искаш, Хари? След тази книга, която написа с Уайлдър, не се учудвам на нищо, което Рено може да направи.

Студени тръпки полазиха по гърба на Тери. Успя да се измъкне от реда и бързо напусна залата. Фоайето бе почти празно. Тя спря и закри очите си с ръце. По бузите ѝ закапаха сълзи. Боже мой! Какво направих, повтаряше си отчаяна.

— Всичко наред ли е, госпожице? — Млад мъж с униформа на хотела се бе приближил и я гледаше съчувствено.

— Аз... Няма нищо — опита се Тери безуспешно да изтрие сълзите и тръгна към асансьора.

Трябва да се махна отгук, мислеше вцепенено. Още преди Бен да е свършил. Не искам да развалям пълния му триумф.

Преоблече се набързо в къси панталони и памучна фланелка. Излизайки от асансьора, тя зърна Бен пред залата и тълпящите се около него участници в симпозиума, които се ръкуваха и го поздравяваха. Дори отдалече успя да забележи разсеяния му, търсещ поглед. Явно я бе видял да излиза и сега се оглеждаше да я намери.

Тя се дръпна навътре в асансьора и връхлетя върху едър мъж в бански костюм, който я изгледа с негодувание. Тери слезе до терасата при басейна. Южноамериканската музика, безгрижният брътвеж на гостите на хотела и пляскането на децата във водата сега не ѝ се сториха тъй жизнерадостни. Подмина курортистите и тръгна към плажа.

Сигурна, че е успяла да се изплъзне от Бен поне за момента и че няма да може да я открие веднага, тя забави крачка. Чувстваше се безнадеждно самотна. Ридаше безмълвно и сълзите свободно се стичаха по бузите ѝ. Не можеше да си представи, че трябва да го напусне, отново да го загуби. Но какво да направи? Твърде много го обича, за да допусне заради нея той да стане обект на клюки и одумвания от страна на колегите си.

Стреснато извика, когато ръцете му я сграбчиха. Хората около тях се обърнаха и любопитно ги зяпнаха. Каква ли гледка представляват: тя с къси панталони и леещи се от очите ѝ сълзи, а той — с разтревожен вид, официален костюм и бос.

— Накъде си тръгнала, ако смея да попитам? Защо изчезна по този начин?

Тери не знаеше какво да отговори.

— Трябваше да изляза оттам — смотолеви. — Да помисля.

Той сви устни. Ръцете му я стиснаха до болка.

— За какво?

— Видях онези двамата — пророни Тери. — Които срещна днес като пристигнахме. Те говореха за нас... че си започнал любовна авантюра със своя студентка.

Бен изруга.

— И какво значение има това? Хайде, да тръгваме!

Вероятно на околните им се стори странно как той я завъртя грубо и почти я повлече за ръка към хотела. Но в очите му имаше нещо толкова твърдо и неумолимо, което не допускаше никакво вмешателство. Никой не пристъпи да помогне.

Качиха се на терасата. Тери се препъна и изпусна ключа, който стискаше в ръка. Бен забави крачка да я изчака. На бузата му играеше нерв. Беше страшно ядосан. Никога не го бе виждала такъв. Той яростно натисна бутона за асансьора. В стаята с рязък жест свали блузата ѝ и я захвърли. Преди да разбере какво става, Бен грубо я избута към леглото и отметна покривката.

— Лягай! — заповяда ѝ. Гласът му бе дрезгав. Тери седна и подви крака.

— Моля те, Бен. Не така...

Той се разсъбличаше. Свали сакото, ризата, вратовръзката. Задържа ръка върху токата на колана. Изразът му се смекчи.

— Скъпа — рече с укор, — не знаеш ли, че съм луд по теб? — После събу панталона и седна до нея. — Тери, Тери... — прошепна и докосна с устни гърдите ѝ. — Мила моя, нали няма да ме напуснеш отново заради такава глупост?

— О, Бен, не бих искала да го сторя! Никога! Но ще ти създам неприятности и...

— Само едно нещо може да ме засегне — отвърна ѝ.

После думите бяха излишни. Страстно започна да покрива тялото ѝ с целувки. Целуваше устните, очите, гърдите, нежната извивка на корема.

— Помогни ми, мило момиче — каза, като разкопчаваше ципа на късите ѝ панталони.

Смъкна ги до бедрата. Тери ги ритна настрани. Цялата трепереше от възбуда. Притисна се към него. Сега вече знаеше отговора на всички мъчителни въпроси. Каквито и усилия да ѝ струва това, тя е готова да изтърпи всичко. Докато защити доктората си и те

двамата бъдат свободни. Дано само успеят да накарат хората да забравят и да не клюкарстват по техни адрес. В никакъв случай не трябва да се разчуе и да стигне до ушите на декана.

— Бен, не бях права да искам всичко между нас да е изложено на показ — призна разкаяна. — Но още не е късно. Ако сме внимателни, ако се опитаме...

— Не говори! — погледна я той за миг, после сведе глава към гърдите ѝ. — Опитвам се да ти докажа, че всичко е наред...

Явно сега не можеха да разговарят. Тери се отдаде на усещанията, които той събуждаше у нея. Примираше от наслада под ласките му. Извиваше се и стенеше от обзелото я лудо желание. Нетърпеливо галеше тялото му.

— Мили, моля те... — каза, дишайки на пресекулки, вече съвсем обезумяла. — Не мога да чакам...

— И аз... — изхриптя той. — И аз не мога!

В следващия миг телата им се сляха и те се озоваха в един друг безграничен свят, където бяха едно същество, една душа, където устремен поток ги понесе на вълните на блажена забрава и взаимно удовлетворение.

— Толкова те обичам, Бен!

— Зная, скъпа. И аз те обичам!

Стаята бе обляна в следобедните лъчи на слънцето, а под прозореца блестяха сребърните води на залива.

— Наистина ли мислиш, че можеш да издържиш до момента, когато няма да има пречки да живеем заедно? — попита той.

— Трябва — отвърна Тери. — Едно зная със сигурност. Не мога да живея без теб. И още нещо — не е правилно да поставяш кариерата си над човека, когото обичаш. В противен случай — губиш.

Бен сви дяволито устни, сякаш тайно се забавляваше.

— Значи няма да ме напуснеш пак, дори... ако ти стане непоносимо трудно да чакаш?

— Не! — рече тя уверено, макар да бе озадачена от безгрижния му тон. — Ще видиш колко търпелива мога да бъда.

— Е, да, но аз не възнамерявам да съм търпелив! — отвърна той със загадъчен израз. — И не смятам с теб само да живеем заедно. Възнамерявам... да се ожения за теб! Веднага!

— Какво... Какво говориш? — заекна Тери. — Вече мислих за това. Ако се оженим, дори само ако дадем вид, че сме в близки отношения, това ще разбие на парчета репутацията ти. Няма да ни позволят да работим заедно.

— Всичко това ми е известно. Кажи „да“!

— Но, Бен...

— Може би не си разбрала, скъпа, но още от онзи дъждовен ден, когато бяхме на яхтата на Дейв и се прибрахме вкъщи прегърнати и щастливи, единственото, за което мисля, е нашата женитба. Но не можех да отворя дума за това. Не можех да искам от теб да изоставиш работата си, която толкова обичаш. Освен това толкова се гордея с теб, задето се зае отново с дисертацията си.

Тери почувства, че потъва в синевата на погледа му.

— А сега? — осмели се да попита. — Сега мислиш, че това е възможно?

Вместо отговор, той я прегърна.

— Второто обаждане тази сутрин беше от Тампа. Помниш ли, когато позвъниха оттам първия път, те помолих да излезеш от лабораторията? Е, скъпа, човекът, за когото се отнасяше разговорът, беше ти! Бях подал молба в деканата за специално разрешение да работим с теб заедно, а Дейв да поеме ръководството на аспирантурата ти. Така че да няма никакви съмнения и подозрения за пристрастие. Днес получих отговор.

— И отговорът е положителен, нали? — възкликна радостно Тери и се хвърли на врата му. — О, Бен! Кажи ми, нали отговорът е „да“!

— Това се искаше от теб! — засмя се той. — Да произнесеш тази кратка думичка!

— Да! — целуна го Тери. — Този път завинаги!

Доста по-късно двамата се събудиха в притъмнялата стая. Тери стана и приближи до прозореца. Небето преливаше във виолетово и пурпурно на хоризонта. На терасата пред хотела глъчката бе утихнала и дори през затворения прозорец долиташе шума на разбиващите се в брега вълни.

— Гладна ли си? — попита Бен, любувайки се на силуета ѝ на фона на бледата светлина.

— Само за теб!

— Можем тази вечер да останем тук или да тръгнем направо за Санибел. Какво предпочиташ?

— У дома.

След около час вече пътуваха през залива, на юг. Оставиха гюрука на джипа свален. Мастиленосиният небесен купол над тях бе изпъстрен с блещукащи звездни точки.

— Не си ме питала за Аби — обади се Бен. — Имам новини, които може да те заинтересуват.

— Какви новини?

— Майк вече се възстановява. Двамата с Аби възнамеряват да живеят отново заедно.

— Но... Аз мислех...

— Майк по собствено желание е решил да се подложи на лечение заради пиенето.

— Тя няма да позволи на родителите си отново да се намесят в живота им, нали?

— Не, не вярвам — поклати глава Бен. — Но те имат и много други проблеми за уреждане. О, имам още една новина. Знаеш ли кой се обадил тази сутрин на Дейв? Ларсен. Той смята да се бори със зъби и нокти против решението. Но уверил Дейв, че на „Лейк Ени“ повече няма да има стрелба.

— Това е чудесно!

Продължиха пътуването в мълчание. Всеки бе задълбочен в собствените си мисли, но и двамата чувстваха свързващата ги близост. Към полунощ свиха по черния път към къщата на Бен. Над главите им тихо шумоляха кокосовите палми, тъмнееха силуетите на австралийския бор. Тери бе подремнала по пътя и все още бе сънена. Бен отключи и внесе багажа.

— Добре дошла! — прегърна я той през раменете и я побутна навътре. — Радвам се, че назова това място „у дома“. Бях го проектирал за теб. Отдавна, още когато се съгласи да се омъжиш за мен. Но можах да си позволя строежа едва по-късно, а тогава вече те бях загубил. Не знаях каква безумна надежда...

— О, Бен! — Тери се сгуши в прегръдките му. Бе трогната от силата на чувствата му, останали непокътнати през всичките години на тяхната раздяла. — Аз се върнах със същата надежда!

В тъмнината часовникът отмери дванайсет и петнайсет.

— Луд съм по теб! — прошепна Бен. — Хайде да си лягаме!

— Мисля, че наистина се нуждаем от сън, ако ще ставаме рано за голото плуване, преди да се е появил някой на брега — засмя се Тери. Искаше да го подразни, защото ѝ харесваше алчния приканващ блясък в очите му.

— Съжалявам, скъпа — отвърна той дрезгаво и плъзна ръка под блузата ѝ. — Ще поплуваме голи някой друг път. Нямам намерение да те пусна от леглото така скоро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.